

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

CORA ROSE

Lukee

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

.....
LUKE
.....

CORA ROSE

KREDİLER

Editör: Angela O'Connell

Copyright© 2022 by Cora Rose

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

*Bu kitabın yazılmasını isteyen okurlarıma.
Sen olmasaydın Luke'un bir hikayesi olmazdı.
Ve kim mutsuz bir son ister ki (senden başka Ryan?) Ben
değil.*

İÇİNDEKİLER

[Önsöz](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Epilog](#)

[Epilog](#)

[Epilog](#)

[Sonsöz Teşekkür](#)

[Yazar Hakkında](#)

[yazılmıştırAyrıca Cora](#)

[Rose tarafından](#)

ÖNSÖZ

Başlangıçta Luke'un bir kitabı olmayacaktı. Ama sonra editörümle bu konuyu tartıştık ve ortaya bu çıktı.

Ve bu mükemmel.

Bunu Whit 2.0 olarak adlandırdı ve ben buna kızgın bile değilim.

Bu yüzden, bu hikayenin aşırı ve saçma olduğundan emin olabilirsiniz. Baştan sona kıkırdadım çünkü Luke ve Elliot vardı ve birlikte çok komiktiler.

Bir kez daha, inancınızı biraz askıya alın ve devam edin. Hayat küçük şeylere üzölmek için çok kısa.

İçerik uyarısı: Transfobiden kısaca bahsedilmektedir.

BİRİNCİ BÖLÜM

LUKE

"Hey, dostum, sırayı kesemezsin," diyorum az önce kışını sallayarak yürüyen adama. Süslü bir şey giyiyor İş kıyafetleri giyiyor ve benden birkaç santim daha kısa ve biraz daha zayıf, ama yine de dönüp bakışıma kendi bakışıyla karşılık veriyor.

Onu avucumun içinde ezebilirim ama korkmuş gibi davranmıyor. Hayır, sadece gözlerini kısarak bana bakıyor, sanki burnunun ucuyla *bana* bakıyormuş gibi.

Koyu kahverengi gözleri sinirli bakışlarımla buluşuyor. "Kanamam var," diyor sertçe. Sesi derin ve keskin ve güçlü tonu beni biraz daha ayağa kaldırdı. Son zamanlarda hiç böyle konuşmamıştım.

Gözlerimi deviriyorum. "Ne olmuş yani? Hala kesemiyorsun. Nerelisin sen? Büyük şehirde böyle mi yapıyorsun? Sıraların arasından geçip istediğini mi alıyorsun? Benim yerde bu seni vurdurur."

"Şok edici. Sanırım kayıp dişler ve banjolar da işin içinde," diye mırıldanıyor, hâlâ alnıma bakıyor. Alnımı yokluyorum ve elime bulaşan kırmızıyı görüyorum.

"Oh. Kahretsin."

"Sana söylemiştim," diyor adam ve sonra derin bir iç çekerek sıranın dışına çıkıyor ve onu takip etmemi işaret ediyor. Şaka ona göre. Önce lanet kahvemi alacağım.

Enayi.

Tezgâha doğru ilerliyorum ve kasanın arkasındaki baristaya genişçe gülümsüyorum. Biraz dehşete düşmüş görünüyor. Her neyse. Kahve almak ciddi bir iş. Bu bokla uğraşmam. Bu şekerli güzellikten biraz alabilmek için bacaklarım kopsa bile sürünerek buraya gelebilirim.

"Büyük boy beyaz mocha alacağım, ekstra krem şanti, üstüne de serpiştirilmiş. Kırmızı olanlardan. *Lütfen*," diye ekliyorum.

"Sen...." Başımı işaret ediyor ve ben iç çekiyorum.

"Evet, biliyorum. Herkes bunun hakkında konuşup duruyor ama bu konuyu ele almadan önce içkimi içmek istiyorum. Sakıncası var mı? Bu boku çok istiyordum.

günlerce. Günlerce."

Yutkunuyor, kafamdaki kanlı pisliğe bakıyor ve sonra başını sallıyor. Siparişimi alıyor ve ben de kartımı okutuyorum. Bu iş bittiğinde, küçük kafeyi geçip peçete ve yanında beni bekleyen, açıkça sinirlenmiş adama doğru ilerliyorum. Hey, sırasını kaybetmesi benim suçum değil. Öncelikler konusunda berbat bir anlayışı var.

"Ne yapacaksın, beni iyileştirecek misin? Sen doktor musun?" Bana bir tomar peçete uzatırken soruyorum. Alnıma bastırıyorum ve ona bakıyorum. Çok ciddi görünüyor, koyu kahverengi saçları yana ayrılmış ve düzgünce taranmış. Uzun kirpikleri, hafif kirli sakalı ve dolgun dudaklarıyla bana *X-Men* filmlerindeki aktör Nicholas Hoult'u hatırlatıyor. Yakışıklı bir adam, gergin bir şekilde. Siyah çerçeveli gözlüklerini güzelce ütülenmiş düğmeli gömleğinin cebine sokmuş, kumaşa dokunma isteğine direniyorum. Yumuşak görünüyor.

"Aslına bakarsanız ben bir doktorem. Ve otoriteyle konuşuyorum, gerçekten acil bakım kliniğine gitmeli ve buna dikiş attırmalısınız" diyor, alnımdaki peçete tomarını sıyırıp yaraya bakarak. "Bu nasıl oldu?"

Elimi çenemde gezdiriyorum. "Uh, bilmiyorum." Gözleri kısılıyor. "Bilmiyor musun?"

"Hayır. Yani, bir fikrim var ama emin değilim."

"Nasıl emin olamazsın?" diye soruyor adam, sert bir kaşını bana doğru kaldırarak. Kahretsin, bunu yaparken Whit'e benziyor. Belki de akrabadırlar. Eğer öyleyse, muhtemelen aile toplantılarında birbirlerine kaşlarını . O Şükran Günü'nün nasıl olacağını ancak hayal edebilirim.

Omuz silkiyorum. "Bu bana sık sık olur. İşimin bir parçası."

"Bu sık sık olur..." İç geçirdi. "Yüzünüzden kan damlarken etrafta öylece dolaşamazsınız. Bu bir korku filmi değil. Bu iyi bir şey değil. Medeniyet bu."

Adama baktım ve sonra ona doğru eğildim. "Beni düzeltecek misin, Doktor? Beni saygıdeğer biri yapacak mısın?"

Ofluyor ve gözlerini benden kaçırıyor. "Bu benim şansım," diye mırıldanıyor ve sonra o karanlık gözleri tekrar benimkilerle buluşuyor. "Bu konuşmaya devam etmeden önce söyle bana, mafyadan mısın?"

Başımı geriye atıyorum ve kaşlarım havaya kalkıyor. "Neden mafyanın içinde olayım ki?"

dikmiş bana bakıyor. "Çılgın bir görünüşün var ve ben suçlulara borçlu kalmak istemiyorum."

Homurdanıyorum. "Suçlulara borçlu mu? Sen neden bahsediyorsun ki?"

"Hepimiz TV programlarını izledik. Size yardım ediyorum ve bir bakıyorum, kapıma kurşun yarasıyla geliyorsunuz ve kan kaybından ölmeden önce mutfak masamda acil ameliyat yapmak zorunda kalıyorum. Doktor için asla iyi bitmez. Suç dolu bir hayat için biçilmiş kaftan değilim."

"Hayır," diye mırıldandım. "Silah güvenliğini biliyorum. Şimdi, bir bıçak yarası... bu daha olası. Elimdekiler çok keskin. Geçen hafta neredeyse parmağımı kesiyordum. Korkunçtu ve cehennem gibi korkutucuydu. Neredeyse altıma işiyordum."

Adam gerçek olduğuma inanamıyormuş gibi bana bakıyor ve sonra başını sallıyor.

"Bunun için zamanım yok. Gel hadi. Dışarı çık. Hemen. Torpido gözümde kelebek bandajlarım var."

Bir parmağımı kaldırıyorum. "Şimdi, dur. O kadar hızlı değil, Doktor. Önce içkimi içmeliyim."

Dükkânın önüne doğru yürüyüp büyük boy beyaz mochamı alıp uzun bir yudum aldığımda kaşlarını indiriyor ve sinirle ayağına vuruyor. Kahretsin, bunlar çok güzel. Bu içeceği bulan zeki insan milyarder olmalı. Tatlı, sihirli fincanlar gibiler. İçlerine uyuşturucu katıldığından da eminim, çünkü tamamen bağımlıyım.

"Kan kaybından ölmedin mi daha? Çünkü o zeminde bir denizayısından daha yavaş süzüldün," diyor adam kuru bir sesle. Siktir et onu. Acele etmek istemiyorum. Hayat hep çok hızlı ilerliyor. Neden arada bir yavaşlayıp bir şeylerin tadını çıkaramıyorum ki?

"Hayır, süzülmüyorum. Adım atarım, ya da belki yürürüm, ama süzülmem. Bu tavır da neyin nesi? Belki sen de bir kahve almalısın, huysuz."

"Huysuz değilim ve sen yüzündeki bu kanlı dehşet gösterisiyle sözümü kesmeden önce kahve alıyordum."

"Tam bir huysuza benziyorsun, *Oscar the Grouch*. Çöp teneken nerede, ha? Bu sabah içinden çıktığın yer mi?" Alay ediyorum.

Gözlerini bana diyor ve sonra kapıdan çıkıp binanın arka tarafındaki otoparka doğru ilerliyor. Onu takip etmekten başka bir şey yapamıyorum çünkü lanet olsun, ilgimi çekiyor.

"Tam şuradayım. Beni öldürmeyeceğinize güveniyorum," diyor ve neredeyse parıl parıl parlayan beyaz bir Tesla Model X'i işaret ediyor.

"Hayır. Ben seri katil değilim."

Bana inanmıyormuş gibi bakıyor ama yine de arabasına doğru ilerliyor ve kapının koluna tutunarak kapıyı açıyor.

"Güzel araba," dedim. "Zengin olmalısınız, Bay Para Çuvalı."

"Şimdi de beni soyacak mısın, Bay 'Ben seri katil değilim'?"

"Hayır. Para mutluluğu satın alamaz..." Ona bakıyorum ve sırtıyorum. "Görünüşe göre."

Elinde bir kelebek sargı bezi beliriyor ve ardından bir çift mavi lateks eldiveni çekip yüksek sesle taktıktan sonra bir parça gazlı bezi sıvıya batırıp yarama bastırıyor.

Ve lanet olsun, bu acıtıyor.

Tıslıyorum ve adam bana küçük, memnun bir sırıtış atıyor.

Ona ters ters baktım. "Bundan zevk alıyorsun, ha? Sebep olduğun acı içinde kıvranan birini izlemek. Daha sonra bunu düşünerek mastürbasyon yapacaksın, değil mi?"

"Mastürbasyon yapabileceğim bir aletim olduğunu varsayıyorsun," diye mırıldanıyor ve ıslak gazlı bezi tekrar yaramın üzerinde gezdiriyor. Gözlerim içgüdüsel olarak kasıklarına ve sonra tekrar yüzüne gidiyor ama bana bakmıyor. Bandajı açmaya çalışıyor ve sonra başıma yapıştırıyor. "Dikiş attırmak için gerçekten birine görünmelisin. Bu iz bırakacak."

"Hayır," diye cevap veriyorum, tekrar ona bakıyorum, aklım karışıyor. "Şu anda bekleyen daha önemli meseleler var. Mesela, ne demek istedin?"

Şimdi çok meraklandım. Etrafı koklayan bir kedi gibiyim; o fareyi yakalayacağım.

"Ne demek istiyorsun?"

"Sikim yok demiştin."

Bana bir kaşını kaldırıyor ve ben de onun sarsılmaz bakışlarına karşılık veriyorum. "Bir şeyler duyuyor olmalısın."

"Hayır, dostum. Ben duymadım. Süpermen gibi çok iyi işitirim."

Omuz silkiyor, eldivenlerini çıkarıyor, tuğla duvarın yanındaki çöp kutusuna doğru ve onları fırlatıp atıyor. Arabasının yanında durup onun kafeye geri izliyorum ve kendimi tutamıyorum. Onu içeri kadar takip ediyorum ve tam arkasında durup bir çirkin yaratık gibi tepesinde dikiliyorum.

"Ne yapıyorsun?" diye tıslıyor ve karnıma dirsek atıyor.

Temas karşısında homurdanıyorum ve yarım adım daha uzaklaşıyorum, ama hâlâ ona yaklaşabilecek kadar yakıным. "Sırada ben varım."

"Ne için? Sipariş şekerli karışım gerçekten kahve yerine geçiyorsa, kahvenizi zaten aldınız."

"Bir tane daha alıyorum. On tane falan içebilirim. Midemi ama buna değer."

"Bu kalbiniz ya da bağırsaklarınız için iyi olamaz."

"Benim için mi endişeleniyorsun doktor?" Sonra karın kaslarıma bir dirsek daha yeme tehdidine rağmen ona yaklaşıyorum. Bununla başa çıkabilirler. Daha kötülerıyla de uğraştım. ATV'den uçtuğum ve kaburgalarımın çoğunu kırdığım zamanki gibi. Ya da ağabeyimin beni patates tabancasıyla karnımdan vurduğu zaman.

"Senin adın ne?" Ona doğru eğilip kulağına fısıldayarak soruyorum.

İç geçiriyor ve kollarını göğsünde kavuşturuyor. "Eğer sana söylersem, gidecek misin?"

Omuz silkiyorum, aptal gibi oyalanıyorum.

Beni gözlemllemek için döndü ve kıpırdamayı reddettiğimde, "Elliot" diye mırıldandı.

Bunun bir şey olduğunu kabul etmesine ışınlıyorum. Artık çok iyi arkadaşız. "Elliot. Ben Luke."

Uzattığım elime bakıyor ve sonra yavaşça kendi elini benimkine koyuyor. Avucunu nazikçe sıkıyorum, yumuşak teninin benimkine değdiğini hissediyorum. Kahretsin, güzel elleri var.

Tezgâha dönmeden önce aniden elini çeker.

"Şimdi," diyor sertçe. "'Teşekkür ederim' de ve yoluna git Luke."

"Hayır," diye mırıldandım, meydan okuyormuş gibi hissederek. "Doktor Elliot. İlgimi çektiniz ve cevaplara ihtiyacım var. Onları almadan buradan ayrılamam."

"Tanrım. Bu bir hataydı," diyerek burnunun kenarını sıkıyor ve ardından kahve siparişi vermek için tezgâha doğru ilerliyor. "Sade. Kremaya yer yok."

Kaşlarım şaşkınlıkla birleşiyor. "Neden böyle bir siparişle evde kendi kahveni yapmıyorsun? Burada serpmeye olduğunu biliyor muydun? Kırmızı olanlardan. Ve sıfırdan yaptıkları krem şanti. Neden sade kahve sipariş ettin ki?"

"Sana kendimi haklı göstermeme gerek yok Luke. Şimdi buradan."

Tabii ki dinlemiyorum. O benim annem değil. Onun yerine, onu mağazanın diğer tarafına kadar takip ediyorum ve duvara yaslanıp onu izliyorum.

Telefonunu çıkarıp kurcalıyormuş gibi yapıyor ama ben bakışlarımla tekrar buluşana kadar ona sabit bir şekilde bakıyorum. Yüksek sesle inliyor ve sonra tezgâhtan kahvesini alıyor.

Dışarı çıkarken iki parmağını havaya kaldırıyor ve ben de peşinden koşarken çöp kutusuna çarpıyorum. "Tamam. İki soru ve sonra işe geri dönmek zorundayım. Bütün molamı aldın. Beni bekleyen hastalarım var."

"Harika, ," diyorum, ona yetişmek için adımlarımı uzatıyorum.

Tesla'sına vardığımızda ayağını yere vurmaya ve saatine bakmaya başladı.

Kahvesinden yavaşça bir yudum alıp bana temkinli bir şekilde bakarken parmağımı arabasının tavanındaki pürüzsüz beyaz boyanın üzerinde gezdiriyorum.

"Neden bana öyle bakıyorsun?" diye sordum. "Sadece sorularını sor. Benim gitmem gerek."

"İyi. Bana sakin olmadığını söylemiştin," diyorum kasıklarına el sallayarak. "Açıklamak ister misin?"

"Pek sayılmaz, ama ben kadar beni rahat bırakmayacağından emin olduğum için..." diye iç geçiriyor ve sonra gözlerimle buluşuyor. "Ben transseksüelim."

Bakışlarımla onun üzerinde gezinmesine izin verirken kaşlarım saç çizgime çarptı. Bunun olacağını tahmin etmemiştim. Ne aradığımı bildiğimden değil, ama lanet olsun. Hiçbir fikrim yoktu.

"Şaka yapmıyorum."

"Elbette, şaka yapmıyorum."

"Yani.... sen bir.... olarak doğdun."

"Evet, doğduğumda kadın olarak atandım ama ben bir erkeğim." "Peki penisin yok mu?"

"Var, ama alttan ameliyat olmayı tercih etmedim, yani geleneksel anlamda değil."

Bir elimi çeneme götürüyorum ve dudaklarımı dişlerimin arasında yuvarlayarak hayal etmeye çalışıyorum.

Dilimi dişlerimin üzerinde gezdiriyorum. "Bunu görmek istiyorum."

"Tanrım," diye mırıldanıyor Elliot, şoför kapısını açarken. "Sen delisin. Belgelenebilir. Hastaneye yatırılmalısın. Gitmem gerek."

Ona doğru koşuyorum. "Ama bekle, bir sorum daha var. İki sorum var demiştin." Bir parmağımı kaldırıyorum, sonra bir tane daha. "Bir, iki. Sayabilirim."

"Hayır. Öğretmenlik zamanı bitti. Artık tek başınasın. Bu *değildi* Seninle tanıştığıma çok memnun oldum Luke. Güle güle."

Onu durdurmak için hamle yapıyorum ama kapıyı kilitlemiş ve park yerinden geri geri çıkarken ayağımı eziyor.

"Siktir," diyorum, zonklayan ayak parmaklarıma bakarak.

Ama önemli değil, gerçekten değil, çünkü Elliot beni asılı bıraktı. Ne oluyor be? Tam da ilginç biriyle tanışacakken, ayağımın üzerinden geçip beni terk ediyor. Bildiği tek şey ayak parmaklarımı kırmış olabileceği.

Şaka yapıyor. İnternette hafiyelikte profesyonelimdir. Bu şehirde Elliot adında kaç tane doktor olabilir ki?

Eninde sonunda onu bulacağım.

Bana birkaç gün ver.

"Dr. Madden'ı görmeye geldim," diyorum, küçük bankonun üzerinden eğilip resepsiyon görevlisine sırıtarak. Pembe saçları ve mor ruju var ve bir anime karakterine benziyor. İsim etiketinde *Amanda* yazıyor.

"Randevunuz var mı?" diye soruyor kuru bir sesle, gür ve yontulmuş bir kaşını bana doğru kaldırarak. Gerçekten etkileyici. Kendi akli varmış görünüyor; sanırım bana kaşlarını bile çatıyor.

"Pfft, tabii ki biliyorum, Amanda. Tüm randevuları ben ayarladım."

Onu gözlerimle etkilemeye çalışıyorum ama o bana boş boş bakıyor. Burnumu çekiyorum ve sonra yüzümdeki bandajı işaret ediyorum. "Bana bunu yaptı, kafamı kırdı. Sonra da arabasıyla ayağımın üzerinden geçti. O da bu konuda kendini kötü hissetti. Kendimi daha iyi hissettiğimden emin olmak için buraya gelmemi söyledi. Ve olsun, çok acıyor. Kırılmış olabilir. Muhtemelen düşebilir. Peynir gibi kokmaya başladı ve iyi türden değil. Dr. Google bana kangren olduğumu söyledi."

Pembe sakızıyla büyük bir baloncuk üflerken sıkılmış ve ikna olmamış görünüyor. Yüksek sesle patlıyor ve parçaları ağzına geri sokarak önündeki oturma alanına başıyla işaret ediyor. "Otursana çılgın."

Onu kazanabileceğimi biliyordum. Elimde oyuncak oldu.

Kendimi yaşlı, kel bir adamın yanındaki sandalyeye bırakıyorum ve omzunun üzerinden *4-Wheel* dergisine bakarak yaklaşıyorum. Bana yan gözle bakıyor ve sonra üç sandalye yana kayıyor.

Pislik. Artık kimse paylaşmayı sevmiyor.

Kafamı kaldırıyorum ve anime resepsiyonistin beni izlediğini görüyorum. Bir baloncuk daha patlatıyor ve sonra diğer kaşını bana doğru kaldırıyor. Aslında yüzüne bağlı olmadıklarına ikna oldum.

Bu oyunu iki kişi

oynayabilir. Benimkini

ona salladım.

Gözlerini kaçırıyor.

Dilimi çıkarıp ikiye katlıyorum.

Kahretsin, bunu bütün gün . Elimde her türlü numara var.

İki dakika sonra Elliot'ın bekleme odasına girdiğini görüyorum, beni içeri alırken gözleri kısılıyor. Üstüne oturan gri bir pantolon, içine sokulmuş mavi bir düğme ve beyaz bir laboratuvar önlüğü giymişti. Saçları kusursuz bir şekilde yana taranmış ve son moda gözlükleri burnunun üzerine oturmuş, bana sinirli bir şekilde göz kırpmıyor.

"Luke," diye mırıldanıyor ve evet, adımı hatırladığını fark ediyorum. Nasıl hatırlamasın ki? Ben unutulmazım. İnsanların beynine zorla giriyorum ve tutkal gibi yapışıyorum. "En kötü kâbusum, ama yine de gün ışığına çıktın. Amanda acil olduğunu söyledi. Gel hadi. Bu taraftan."

Amanda'ya , o da beni tersledi.

Elliot fark etmiyor; sadece ofisin arkasına açılan açık tutuyor ve ben de kendimi yukarı itiyorum.

Geçerken resepsiyon görevlisine bir kez daha sırtıyırım ve o da gözlerini bana diyor. böyle bir şey var gibi görünüyor. Belki de iş tanımında vardır.

Parıldayabilmeli.

Sağ tarafta küçük bir muayene odasına giriyoruz ve Elliot kapıyı kapatıyor. Çabucak kendimi masanın üzerine bırakıyorum ve ellerimin üzerine yaslanarak küçük alanı inceliyorum. Bütün bu bina çok... tuhaf. Bu küçük özel muayenehane Elliot'la tanıştığım da beklediğim şey değildi. Yoğun bir acil serviste ya da belki de bütün gün Petri kaplarına kaşlarını çatabileceği bir laboratuvarda çalışacağını düşünmüştüm. Odaya bir kez daha baktım. Biraz eski olsa da temiz. Yeni döşemeler ve belki bir kat boya olabilirdi ama fena değil.

Burada bir hasta olmak isterdim. Özellikle de doktorum

Elliot ise. Ne tür muayenelerde merak ediyorum.

Elliot boğazını temizliyor, kollarını kavuşturuyor ve bana dönüyor. "Burada ne işin var Luke?"

"Bana numaranı vermeden çekip gittin, ben de seni bulmak zorunda kaldım. Çok da uğraştım. Etkilenmiş olmalısın. Nerede çalıştığını bulmak için saatlerimi harcadım. Hatta hafiyelik yapmak için bir randevuyu bile ekdim. Scooby-Doo gibiyim."

Bana bir an için göz kırptırıyor ve sonra iç çekerek odadaki küçük lavaboya doğru yürüyüp ellerini yıkıyor. "İş yerime gelip beni görmek isteyemezsin."

"Tamam, öndeki garip kız abartıyor. Kibarca sordum. Gülümsedim bile," diyorum dişlerimi göstererek.

"Tanrım," diyor Elliot nefesinin altından ve sonra ellerini kuruluyor. "Madem buradasın, ben de şuna bir göz atayım."

Alnımdaki bandajı işaret ediyor, ben de masaya uzanıyorum ve o eldivenlerini çıkarıp yarayı incelerken sırtıyorum.

""

"Biliyorum. Ben Wolverine gibiyim. Derim doğal bir şekilde tekrar dikilir."

Bakışlarıma karşılık veriyor. "Bütün insanlar böyle çalışır."

Homurdanarak doğruldum ve bir elimi hafif kirli çenemde gezdirdim. "Bak, artık dolandırmak yok. Bütün bunları ben yaşadım.

ve ben sadece bunu ortaya koyacağım. Takılmak istiyorum." "Hayır, teşekkür ," dedi çabucak, gözleri

Benim.

"Neden olmasın?" diye sordum. "İyi vakit geçirmeye ihtiyacın varmış gibi görünüyorsun.

Ve iyi vakit geçiriyorum."

"Eminim bir şeysinizdir," diye mırıldandı. "Ve bir sürü iyi zamanım var."

Kaşları kalkıyor. "Benimle dışarı çıkıp takılırsan, iyi zamanlarının o kadar da harika olmadığını fark edeceğini garanti ederim. Muhtemelen çok sıkıcıdır."

Elliot bakışlarının üzerimde kaymasına izin veriyor ve biraz sönüyor. "Senden asla kurtulamayacağım, değil mi?"

Ellerimi başımın arkasına koydum ve biraz uzandım. "Hayır."

"Kahve dükkanında seninle ilgilenerek büyük bir hata yaptım."

"Görünüşe göre."

"Ben senin için bir tuhaflık mıyım? Bu mu yani?" diye soruyor ve ben başımı eğiyorum.

"Neden olası ki?"

"Çünkü ben transım ve sen hayatın boyunca benim gibi biriyle hiç karşılaştın mı?"

"Hayır, ama beklenmedik şeyleri severim. Hayatı eğlenceli ve ilginç kılıyor. Ve sen kesinlikle biraz eğlenceye ihtiyacın varmış gibi görünüyorsun. Ayrıca, asla çok fazla arkadaşın olamaz, değil mi? Hey, bu arada zamirlerin ne?"

Elliot bana yüz tane yeni kafa çıkarmışım gibi bakıyor. Her neyse, bu saçmalığa karşı duyarlı olabilirim. Ben bir pislik ya da yobaz değilim.

"O, o gayet iyi çalışıyor."

Elliot bana yine temkinli bir şekilde bakıyor ve sonra ellerini yeniden yıkıyor, sanki kaçmaya çalışıyormuş gibi hızla kuruluyor.

İyi ki çok hızlı koşuyorum. Birkaç kez polis tarafından kovalandım ama beni hiç yakalayamadılar.

"O kadar hızlı değil, dostum. Numaranı alabilir miyim? Lütfen?" O odadan çıkmadan araya giriyorum. "Ve tüm hileleri biliyorum. Bu yüzden bana sahte bir numara vermediğinden emin olmalıyım, tamam mı?"

Elliot iç geçiriyor, omuzları daha da çöküyor. "Eğer bunu sana veririm, bana her saat mesaj atmayacaksın. Benim sınırlarım var."

Doğrudum ve ellerimi birbirine sürttüm. "Oh, lanet olsun. Sınırları seviyorum." Elliot bana bakıyor. "Buna neden inanmıyorum?"

"İzinsiz girmeyi seviyorum," diye ekliyorum sırtarak. "Sınırlar olmadan bunu yapamazsın."

"Tanrım. Beni uzaklaştırma emri çıkartmak zorunda bırakma. Onları da mı seviyorsun?"

"Hayır, bu ciddi bir . Kanunla uğraşmam. Çoğunlukla. Sayılır. Dürüst olmak gerekirse, pek değil. Ama insanlara zarar vermem ve kesinlikle arabamla birinin ayağını ezip sonra da iyi olup olmadığına bakmak için durmam," diyorum suratımı asmaya çalışarak.

Elliot nefesini tutup mırıldanıyor: "Bu psikolojik savaş saçmalığı." Kaderine boyun gibi görünerek bir dizi numara sıralıyor, ben de onları telefonuma girip ona bir mesaj gönderiyorum. Telefonu laboratuvar önlüğünün cebinde çınıyor.

Çıkardı ve bana gösterdi. Ekranda numaramı görüyorum ve ona bakıyorum.

"Beni de Bestie olarak yaz. BFF de olur," diye takılıyorum. "Hayır."

", Doktor."

"Seni Luke olarak yazacağım. Ne eksik ne fazla," diye mırıldanarak ekrana vuruyor. Sonra da bana gösteriyor. "Şimdi mutlu musun?"

Ekrandaki ismime bakıyorum.

"Oh, Doktor, hiçbir fikrin yok. Sen ve ben... dost olacağız."

Çözülmeden önce iki gün boyunca uzak duruyorum. İstediğim şeyden uzak durma konusunda hiç iyi olamadım. Özdenetim mi? Hayır, bu çok sıkıcı. Bunu kim ister ki?

Şey, Elliot, belki. Kendini kontrol etmenin tanımı gibi görünüyor, düğmeleri ilikli ve ciddi. Düğmelerini azar azar açmak istiyorum. Öyle değil.

Şey, belki biraz öyle.

Ama esas olarak, ağzının gülümseyerek açılmasını izlemek istiyorum.

Ya da belki gülmek için bile
açabilirim. Evet, bunu
yapabilirim.

Kamyonetimi kapatırken telefonumu çıkardım ve koltuğumda arkama yaslandım.

Ben: Ne yapıyorsun?

Elliot'ın yanıtı neredeyse anında geliyor ve gülümsüyorum. O küçük pislik muhtemelen benim ona mesaj atmamı bekliyordu. Dışarıdan sert ve huysuz ama içeriden tam bir lokum gibi görünen bir tipe benziyor.

Yeni telefon. Bu kim?

Ben: Ha. Ha. Çok komik, Doktor. Takılmak ister misin? Beni görmezden geliyorsun. Son iki gündür tek bir mesaj bile almadım. Hayır. Takılmak yok.

Bu şirin banliyödeki ağaçlarla çevrili sessiz sokağa bakıyorum. Muhtemelen bir ev sahibi derneği de vardır. Soluma bakıyorum ve bakımlı ön bahçesiyle gri ve beyaz tek katlı evi fark ediyorum. Hiçbir şey yerinde görünmüyor, çitler bile düzenli görünüyor. Muhtemelen Elliot sabahları elinde makasla bahçede duruyor ve tek tek yaprakları .

Bunu hayal ederek homurdanıyorum.

Muhtemelen o yumuşak elleri için güzel bahçe eldivenleri vardır.

Hadi ama. Beni asılı bırakma. Dışarıdayım.
Polisleri arıyorum.

Kamyonetten kayarak çıktım ve kapıyı çarptım. Ses kaldırımda yankılanıyor ve telefonuma bakıp gülümsüyorum.

Şaka yapıyorum.

Sonra kıkırdıyorum çünkü çok komik biriyim.

Ben: Hayır, gerçekten. Şaka yapmıyorum. Evinin dışındayım. Gel .
Beni içeri al.

Ben: İçecek getirdim.

Evin perdelerinin hareket ettiğini görüyorum ve el sallıyorum.
Pislik herif benden saklanabileceğini sanıyor. Bu konuda incelikli bile davranmıyor. Hayır, onu bakarken görmemi istiyor.

Şimdi polisleri arıyorum.
Yoldalar. Kaçsan iyi olur.

On dakika sonra yerde yatıyorum, biralar verandaya bırakılmış.
Parmaklarım ekranımın üzerinde uçuşuyor, ağzım bir gülümsemeyle yayılıyor.

: Çalılıkların içindeyim. Polisleri sen aradın.

Ben: Sen bir pisliksin.

Doktor: Ha.

Siktir, az önce güldü mü? Belki de onu ben güldürdüm. Bunu çok sık yaptığını sanmıyorum. Alt dudağımı dişlerimin arasına alıp tam pencereye bakıyorum. Toprakta biraz ayak sürüyerek rahatlamaya çalışıyorum. Sanırım bir dal var. Bu beni çok rahatsız ediyor.

Ben: Pencerenden içeri giriyorum. Beni durdurmaya çalış.
Ön kapı zaten açık. İçeri gelin.

Gece Avcısı gibi çitlerin arasından çıkarak kendimi yukarı itiyorum ve sonra koşarak evinin önündeki merdivenleri çıkıyorum. Ayaklarımı sıkıcı 'hoş geldin' paspasının üzerinde sürüyerek bira kutusunu alıyorum ve ön kapıdan içeri giriyorum. Mutfak adasına yaslanmış olan Elliot'a ters ters bakmaya zorluyorum kendimi ama sahte kızgın bakışlarımdan rahatsız olmuş gibi görünmüyor. Hayır, ben ona yaklaşırken bana sırtıyor ve sonra uzanıp saçımdan bir yaprak koparıyor.

"Sen bir pisliksin," diye mırıldanıyorum ama bunu kastetmiyorum. Yarı yarıya gülümsüyor ve hoşuma gidiyor. Hemen onu tekrar gülümsetmek istiyorum.

"Kendini tekrar etmeyi seviyorsun. Belki de bir teşhise ihtiyacınız vardır."

Biraları elimden kapıyor ve çınlatarak tezgâhın üzerine bırakıyor.

"Bunu neden ki?" Bir bira alıp kapağını kapatarak soruyorum. Tezgâhın üzerine yuvarlanıyor ve uzun bir yudum alıp onun mekânına bakıyorum. Güzel, gerçekten çok güzel ve yeni. Baştan aşağı yeniden yaptırmış gibi görünüyor - gerçek parke zeminler, mutfakta özel yapım dolaplar, granit tezgahlar ve profesyonelce boyanmış duvarlar.

Her şey gri, yeşil ve beyaz. Bir dergide yaşamak gibi.

Yaşam alanının bir köşesinde büyük bir kuyruklu piyano var ve bir an için çalışıyor mu diye merak ediyorum. Kahretsin, onu çalarken dinlemek isterdim. Muhtemelen iyidir de. O yumuşak parmaklar tuşların üzerinde süzülüyor.

"Neden polisleri aradığımı mı soruyorsun? Oh, bilmiyorum. Belki de size adresimi hiç vermediğim ve siz gecenin bir yarısı buraya geldiğiniz içindir...."

Mikrodalga fırının saatine bakıyorum. "Saat 10."

"Cumartesi günü."

Ona sırttım. "Ve böyle, evde olacağını biliyordum. Tek başına."

Elliot pijama pantolonuna ve ekose düğmeli bakar. *Susam Sokağı*'ndaki Bert'e benziyor.

"Ne giyiyorsun lan sen?" Gömleğinin düğmelerinden birine dokunarak soruyorum.

"Pijama. Dur tahmin edeyim, kafirler gibi çıplak mı uyuyorsun?"

"Evet,  yle.  zg rl k, bebeğim. Ve sen lanet bir kukla gibi uyuyorsun."

Elliot gözlerini deviriyor, bir bira kapıyor ve uzun bir yudum alıyor.  ks r yor ve sonra biray   yere bırakıp nefesinin altında *iğrenç* bir Şeyler mırıldanıyor. Ben de atılmış Şişeyi tutup ağz  ma götürüyorum. Şu anda t k r klerimizi değiş tokuş ediyor olmamız hoşuma gidiyor.

Beni zerre kadar rahatsız etmiyor.

"Muppets'tan nefret ediyorum," diye ekliyor, sıvıyı yutuŐumu izlerken.

"Ben de," diye ürperiyorum ve küçük bir geçirme sesi çıkarıyorum. "ok acayip küçük piler. Bu doğal değil."

Tertemiz mek na tekrar bakıyorum ve p  r  r  r tezgâhın üzerinde parmak uçlarımı gezdiriyorum. Muhtemelen burada hiç yemek yapmıyor; muhtemelen haftada bir kez yemeklerini hazırlaması için bir aŐçı geliyor. Muhtemelen hepsi de sağlıklıdır.

"Peki, Şimdi ne yapacağız?" diye sordum.

Elliot kollarını göğsünde kavuŐturur. "Tercihen, bir daha görülmemek üzere gideceksin."

"Hayır, ortadan kaybolursam beni  zlersin. oktan kalbine girdim bile. Hadi film izleyelim. Bütün * l mc l Silahları* getirdim."

antama uzandım ve DVD'leri çıkardım.

Elliot uzun bir süre onlara bakar ve sonra başını sallar. "Aman Tanrım."

"Hayır. Nefret etme. Çok iyiler. Onları gördün mü?"

Elimdeki kutulara çaresizlikle bakıyor. "*Dört* tane mi var?"

"Evet, var. PatlamıŐ mısırınız var mı? Çünkü onu unuttum."

"D rd n  de izlersek bütün gece ayakta kalırız."

Ne kadar mahcup göründüğüne kıkırdıyorum ve pijamasının düğmesini tekrar ilikliyorum. " nemli olan da bu. Biraz yaŐa, Eli."

Kaşlarını bana doğru kaldırdı ve ben de sormadan edemedim:
"Whit ile bir akrabalığın var mı?"

Kaşları biraz daha kalkıyor. Kahretsin, bu bir hediye. "Kim o?"

"Boş ver," diyorum ve oturma odasına doğru ilerleyip DVD'yi oynatıcıya koymadan önce üçüncü biramı elime alıyorum. Gürültülü bir gıcırtyla deri kanepeye uzanıp kollarımı ve bacaklarımı açıyorum. Elliot'a dönüp bakıyorum ve yastığı okşuyorum.

"ama dostum. Yalnızım. Sarılmayalı uzun zaman oldu."

Elliot ofluyor ama yine de bana doğru ilerliyor. Ve biraz uzağa oturduğunda, yanlarımız birbirine yapışana kadar yana kayıyorum. Benden kaçamaz.

Saklambaçta çok iyiyimdir. Bunu polislerle de birkaç kez yaptım. Hiç yakalanmadım.

Elliot kumandayla oynarken bakışlarımı televizyona çeviriyorum. Nefesinin altında bir şeyler mırıldanıyor ve ben gülümsememi bastırarak biramdan bir yudum alıyorum.

Film başladığında başımı koltuk başlığına yaslayıp yeni arkadaşıma bakıyorum. Sanki ameliyat yapıyormuş gibi hafif kısık gözlerle filmin başını izliyor. Not almaya başlasa hiç şaşırmazdım.

İlgi çekici ve hiç de alışık olduğum biri değil.

Evet, bu adam bir kaleci.

İKİNCİ BÖLÜM

LUKE

S Yarı açık pencerenin perdesinden içeri süzülen ışık beni uyandırıyor. Sıcak bir bedene bastırılıyorum ve uykulu gözlerle Adam altımda sıkışmıştı. İkimiz de tamamen giyinik, kanepede uzunlamasına yatıyoruz, sol kolum bacağım ona sarılmış, yüzü boynuma gömülmüş.

Lanet olsun.

Birinin yanında uyanmayalı uzun zaman olmuştu. Genelde düzüşür ve kaçırım. Elliot'la yatmadığıma eminim. Bunu en ince ayrıntısına kadar hatırlardım.

Ayrıca canım pek koşmak istemiyor. Bunu çok yakından analiz etmem gerektiğinden emin değilim.

"Günaydın uykucu," diyorum, sesim uykudan pürüzlü çıkıyor.

Elliot'ın gözleri kırpışarak açılıyor ve beni karşısında görünce genişliyor.

"Demek kabus değilmiş," diye homurdanıyor ve ben de ona sırtıtıyorum.

"Hayır. Hepsi benim, bebeğim. Bir rüya gerçek oldu."

"Oh, Tanrım. Bırak beni," diye inliyor ama sesinde hiçbir inanç yok.

Ona biraz daha sokuluyorum, yanağımı sert göğsüne sürtüyorum. Bu adam .

"Hayır."

Elliot iç çekip bir elini saçlarımda gezdiriyor ve sonra kabaca çekiştiriyor. Taşaklarıma doğru bir sarsıntı gönderiyor ve sikim pantolonumun içinde seğiriyor.

Vay be. Bu yeni bir şey.

"Bugün yapacak işlerim var. Çekil üstümden."

İsteksizce kendimi yukarı itiyorum ve bir elimi karnımda gezdirerek uzanıyorum.

"Bugün ne yapacağız?" Sikimi biraz sertleştiren yeni arkadaşşıma bakarak soruyorum. Hiç olmadı

ama yeni şeyler denemekte iyiyim. "Bir şeyler yapıyorum. Ama seninle değil."

Bacaklarımı açtım ve boynumu kaşıdım. "Bu hiç hoş değil."

Duvardaki saate bakar ve bir dizi küfür mırıldanır.

"Gitmen gerek. *Şimdi*."

Hızlı hareket etmeyi reddediyorum çünkü lanet olsun, merak ediyorum. Bu kadar aceleyle nereye gidiyor?

"Neden buradan çıkmamı istiyorsun? Randevun mu var?"

"Hayır. Çok daha kötüsü..." Kapı zili çaldığında sesi kesiliyor ve yüksek sesle iç çekerek başını öne eğiyor. "Lanet olsun. Seni arka kapıdan ya da pencereden sıvışmaya ikna etmemin bir yolu var mı? Sende o suçlu zihniyeti var. Bence bunu başarabilirsin."

"Hayır, bugün kendimi suçlu gibi hissetmiyorum," diyorum ve kendimi iterek ön kapıya doğru ilerliyorum. "Onun yerine bunu alsam nasıl olur?" Diye soruyorum ama cevabını beklemiyorum.

Kapıyı çekip açıyorum ve üç kadının orada durduğunu görüyorum. Hepsinin kafası bana doğru dönüyor ve sonra gözleri başımın üstünden ayak parmaklarıma ve tekrar yukarıya doğru hareket ediyor. Tamamen senkronize olmuşlar ve merak ediyorum, bu boku evde mi çalışıyorlar?

Ağır hamile olan göğsümü dürtüyor.

"Aman Tanrım. O gerçek," diye fısıldıyor ve hepsinin gözleri açılıyor. "Elliot!" diye haykırıyor kahverengi saçlı olan ve yanlarından geçip gidiyor

hamile olan. "Kim bu güzel örnek? Ve bizim neden ondan haberimiz yok? Sır saklıyordun kardeşim. Bir anlaşma yaptık ve sen bunu bozdun. Ne olursa olsun birbirimizi hep haberdar ederiz. Grup sohbetimiz senin için bir şey ifade etmiyor mu?"

Başımı çevirdiğimde Elliot'ın kendine büyük bir kadeh şarap doldurduğunu görüyorum. Saat sabahın dokuzu bile değil.

"Bizi içeri al, seni lanet olası mucize," diyor kısa saçlı üçüncü kadın ve yanımdan geçip bana sürtünerek ilerliyor. Bunu onun için daha keyifli hale getirmek için .

"Oh, bir sabah içkisi," diyor hamile kadın. " yazık ki ben içemiyorum." Diğer ikisi Elliot'ın yanına gelirken o buzdolabını açıp içine bakıyor.

Elliot şarabından büyük bir yudum alarak, "Erkencisin," diye mırıldandı. "Neden normal insanlar gibi geç kalamıyorsun?"

"Tam bir aptalsın, El. Zamanında geldik. *Grup sohbetimizdeydi*" diyor hamile olan.

Kahverengi saçlı kadın bardağı Elliot'ın elinden kapıp içtiğinde Elliot kaşlarını çatıyor.

Tükürüyor ve öksürüyor. "Tanrım. Bu ucuz bir şarap. Paran var, El. En azından kutuda gelmeyen bir şey al."

Elliot ters ters bakıyor ve sonra tüm kadınlar dönüp bir kez daha bana bakıyor.

"Peki senin adın ne yakışıklı?" diye soruyor hamile olan. "Luke," diyorum sırtarak ve yarım bir selam veriyorum.

Kadınlar genişçe gülümsüyor ve sonra hamile kadın bana doğru yürüyüp elini uzatıyor. "Ben Eliza. Bu Jane," diyerek kahverengi saçlı kadını işaret ediyor, o da el sallıyor ve kendine bir kadeh şarap daha dolduruyor. "Ve bu da Kate," diyor, bana ağzı açık bakan kısa saçlı kadını işaret ederek.

"Biz Elliot'ın kız kardeşleriyiz," diye açıklıyor Eliza.

"Öyle mi?" diyorum, benden başka her yere bakan Elliot'a bakarak.

"Peki sen?" Eliza diyor. "Ben Eli'nin en iyi arkadaşıyım."

"O benim arkadaşım *değil*. Adamı çok az tanıyorum," diye araya giriyor Elliot.

Gözlerimi deviriyorum. "Hayır, geceyi birlikte geçirdik. Yani, muhtemelen daha çok sevgili gibiyiz."

Eliza ciyaklar ve Jane içkisini yudumlarken boğulur, bir kısmı çenesinden aşağı süzülür.

"Biz sevgili değiliz," diye ısıırır Elliot ve Kate . "Tekrar ediyorum. *Değil. Aşıklar.*"

"El, yıllardır bir sevgilin olmadı. O zamandan beri--"

"O benim sevgilim değil. Tanrım. Artık kim ona öyle diyor ki?" Elliot bana ters ters bakıyor ve yatak odasını işaret ediyor.

"Seninle konuşmam gerek."

Elliot'ın kız kardeşlerine kaşlarımı sallıyorum ve Elliot'ı koridorda takip edip yatak odasına girerken hepsi bir ağızdan ciyaklıyorlar.

Gömleğimi yumrukluyor ve beni kabaca içeri çekip kapıyı kapatıyor, kilitliyor. Kahretsin, çok güçlü. Buruşuk gömleğimi düzeltirken etrafa bakıp ısıklık çalıyorum. Burada bir prens uyuyor gibi görünüyor. Muhtemelen süslü bir iç mimar gelip yastıkları falan seçmiştir.

"Yatağını mı yapıyorsun?" Ben soruyorum.

"Elbette biliyorum. Ben barbar değilim. Ve sadece sana bakarak senin de olmadığını varsayıyorum."

"Hayır, sevgilim, . Birkaç saat sonra hemen geri döndükten sonra ne anlamı var ki?" Sırıtiyorum ve Elliot başını sallıyor.

"Onlar etraftayken bana sevgilim deme. Asla peşini bırakmayacaklar," diye tıslıyor.

Omuz silkiyorum. "Ne olmuş yani?"

"Yani..." beni kapıdan uzaklaştırıyor ve sonra banyodayız. Kapıyı kapatıyor, kilitliyor ve lavabonun musluğunu açıyor.

"Vay, bu garip CIA saçmalığı da ne? Burada kameralarınız mı var? Eğer yaparsan biraz sapıkça olur. İnsanları sıçarken izlemeyi seviyor musun?"

"Tabii ki burada kameralarım yok. Neyin var senin? Sadece dinliyorlar. *Her zaman* dinliyorlar ve her şeyi duyuyorlar."

"Ah, Süpermen işitmem gibi bir şey. İtiraf etmeliyim ki bu hem bir lütuf hem de bir lanet."

"Öyle bir şey yok," diyor Elliot şakağını ovuştururken ve gözleri benimkilerle buluşuyor. "Gitmen gerekiyor. Seni burada onlarla birlikte tutamam. Sen ve kız kardeşlerim iyi anlaşılamazsınız."

"Hayır. Eğlenceli görünüyorlar. Zaten benden hoşlanıyorlar."

"Eğlenceli değiller ve sizi sadece kaslarınız için seviyorlar. Bu cinsel tacizdir."

"Yani? En azından birileri onları takdir ediyor."

Elliot kollarıma bakıyor, ben de onun hoşuna gitsin diye teker teker esnetiyorum ama o sadece burnunun kenarını sıkıyor.

", değil mi?" diyor mağlup bir edayla. "Hayır," diye kıkırdıyorum. "Kalmak istiyorum. Eğer izin verirsen."

Elliot oflayıp pufluyor ve kaşlarını birleştirerek beni işaret ediyor. "Eğer kalırsan, uslu duracaksın. Ciddiyim. Anladın mı?"

Elimi kalbimin üzerine bastırıyorum. "Kalbimin üstüne, ölmeyi umuyorum." "Sen bir çocuksun."

"Kalben. Rahatla. Ben yüz yaşıma kadar yaşayacağım, sen ise böyle devam edersen kırkında ölmüş olacaksın."

"Oh, güzel. Beş yıl daha, sonra nihayet senden kaçacağım."

Gözlerimi deviriyorum ve Elliot banyonun kapısını açıp dışarı çıkıyor.

"Ben üzerimi değiştirirken git," diye emrediyor ve derin, sert sesi sikimin kalkmasına neden oluyor. Orada neler olup bittiğini hâlâ tam olarak bilmiyorum ama sanırım yakından, çok yakından incelenmesi gerektiğine karar verdim. Belki daha sonra onun bana patronluk tasladığını düşünerek mastürbasyon yaparım ve bakalım nereye varacak.

"İzleyemez miyim?" Alay ediyorum. "Kesinlikle olmaz."

"Güzel. Buna saygı duyabilirim," diyorum. "Ben saygıdeğer biriyim. Göreceksiniz."

"Sen tanıdığım saygıdeğer olmaktan en uzak kişisin."

Ona sırtıyıyorum, yatak odasının kapısına doğru ilerliyorum ve ona bir hava tabancası ateşliyorum.

"görüştürüz, sevgilim." "Yüce Tanrım. Git başımdan."

Kıkırdayarak kapıyı açıyorum ve üç kız kardeşi düşüyor. Çok komikti ve Elliot yemek üzereymiş gibi . Kalıp kafasının patlamasını izlemek istiyorum.

"Bu nasıl benim hayatım?" Elliot homurdanarak şifonyere doğru ilerliyor ve bir pantolonla bir gömlek alıyor. "Şimdi hepiniz gidebilir ve diğer odada dedikodu yapabilirsiniz."

Jane, "Asla yapmayız," der ve Kate banyoya doğru kaybolmakta olan Elliot'a parmağını sallar.

Mutfağa geçerken Kate bana "Çok hassas biri," diyor ve Jane hepimize büyük mimozalar dolduruyor. Aslında sadece Prosecco ve renk vermesi için bir damla portakal suyu. Yani temel olarak, sadece alkol. Bunlar benim tipim bayanlar.

Elliot iyi kaynaşamayacağımızı düşünüyor. Hayır, gayet iyi kaynaşacağız.

İçkimi iki yudumda yutuyorum ve daha fazlası için bardağımı uzatıyorum. Beni inceliyorlar ve sonra Jane bana dört bardak daha dolduruyor.

Elliot'ın ortaya çıkmasını bekliyoruz. O da çok uzun sürdü. Muhtemelen saçlarını tarıyordur.

, susadım. Su içmem lazım.

İşte o zaman hissetmeye başlıyorum, hafif bir vızıltı. Daha önce yaşamadığım bir şey değil. Bayılmadan önce muhtemelen birkaç bardak daha içebilirim.

"Onları bu kadar hızlı içmemeliydim," diyorum geçirerek.

Elliot içeri girer ve iç çeker. "Bana şimdiden sarhoş olduğunu söyleme.

Saat daha dokuz buçuk."

"Sarhoş değilim," diye , bar sandalyemde arkama yaslanıyorum ve yeni giyinmiş ve tıraş olmuş Elliot'a sırtıyıyorum. Banyoda geçirdiği zamanı iyi değerlendirmiş çünkü *iyi* görünüyor. Gerçekten iyi. Alkolün etkisi olabilir ama ben öyle düşünmüyorum.

"Eğer bundan faydalanmak istersen sarhoş olabilirim." Pazumu esnetiyorum ve kız kardeşlerinin hepsi bir an için ona bakıyor ve sonra Elliot sessiz olmaları için onlara bağırana kadar hep bir ağızdan konuşmaya başlıyorlar.

"Lütfen onu . Eğer yaparsanız durmayacaktır," diyor Elliot bana ters ters bakarak. "Eliza, Jane ve Kate, hadi sabahı edelim, böylece ben de günümü huzur içinde tamamlayabilirim."

Bir içki daha içmek için uzatıyorum ve Jane dolduruyor. Höpürdeterek içiyorum ve Elliot yine yüksek sesle iç çekiyor.

"Peki, plan nedir?" Kız kardeşlerine bakarak soruyorum. "Pazar günleri normalde ne yaparsınız? Kiliseye mi gidersiniz?"

"Hayatta olmaz. Yanarız. Hayır, genelde brunch'a gideriz. Aslında Elliot'ı tekmeleyerek ve bağırarak sürükleriz" diyor Eliza.

"Çünkü bunu yapmazsak onu asla göremeyiz. Bir daha hiç görülmemek üzere ortadan kaybolur," diye ekliyor Kate. "Ayrıca, biz meraklı insanlarız ve bu yaramaz çocuğun neler yaptığını bilmek isteriz."

Jane, "Ve sosyalleşmeye ihtiyacı var, yoksa sevimsiz bir mağara adamı olmaya geri dönüyor," diye ekliyor.

Eliza portakal suyundan büyük bir yudum alarak, "Çünkü insanları sevmiyor," diye açıklıyor.

"Evet, hepsinden nefret ediyor," diyor Jane.

"Sen hariç," diye bağırıyor Kate ve Elliot'a baktığımda gözlerini kapatmış olduğunu görüyorum. O kadar hareketsiz ki vampir gibi görünüyor. Ya da bir

Ceset. Sanki oracıkta ölmüş gibi. Muhtemelen stres yüzünden ölmüştür.

"Sence uyuyor mudur?" Jane soruyor ve ben de uzanıp yan tarafını dürtüyorum.

Gözleri yavaşça açılıyor ve bana bakıyor.

"Ne. Ne. İstiyor musun?" diye soruyor ve ben ona gülümsüyorum.

"Açlıktan ölüyorum. Hayatta kalmak için günde on öğün yemek yemem gerekiyor.

Gidebilir miyiz?"

"Bize katılmamanı tercih ederim," diyor Elliot ve ben bir elimi kalbimin üzerine koyuyorum.

"Götlük yapma. Kız kardeşlerin beni seviyor."

"Var," diyorlar hepsi aynı anda ve Elliot'ın çenesi göğsüne çarpıyor.

"İyi, iyi. Tamam, tamam. Gidelim ama hepinizin uslu durması gerek. Ben ciddiylim."

Çıkarken kolumu omuzlarına atıyorum. "Ah, sevgilim. Bizi bilirsin. En iyi şekilde davranacağız."

ELLIOT

Pek iyi davranmıyor. Kız kardeşlerim de öyle. Bütün restoran bakıyor çünkü çok iğrençler. Gelecek hafta tekrar girmemize izin verilmeyecek. Her zamanki garsonumuz Bradley bile bizi utançla süzüyor. Nasıl gittiğini bildiğim halde beni her hafta buna nasıl ikna ediyorlar anlamıyorum. Genelde vahşi hayvanlardan oluşan bir ailem olduğu gerçeğini telafi etmek için uçuk bahşişler bırakıyorum.

Ablalarım her zaman meraklı ve çoğunlukla zorba olmuşlardır, ancak birkaç yıl önce kalbim yerinden söküldüğünden beri bu durum daha da artmış gibi görünüyor. Benim için endişelendiklerini ve beni çok sevdiklerini biliyorum ama şu anda ablalarım endişelenmiyor. Hayır, bu onların beni utandırması. Yine de burada, en ön sırada oturmuş bu sirk gösterisini izliyorum. Bundan kaçış yok.

Eliza sürekli işlemek zorunda olduğu için inliyor, Jane masanın altında kendini içkiye veriyor ve Kate Luke'un söylediği her şeye ağıldaki bir domuz gibi homurdanıyor.

Ve Luke... Çok çekici ve gülüşü bulaşıcı ve restorandaki tüm kadınlar ona bakmadan duramıyor. Gözlerim seğiriyor.

Yani, tabii ki genç ve çekici... kaslı, ilkel, He- Man tarzında. Eğer gerçekten bu tür şeylerden hoşlanıyorsanız. Ama hiç utanmaları yok mu? Gözlerini kendilerine saklayamazlar mı?

Tüm zamanımı restoranın öbür ucundan bize doğru bakan yabancılara sert bakışlar fırlatarak geçiriyorum.

Sonunda bittiğinde, şiddetli bir baş ağrım var.

Tesla'ma doğru ilerlerken Luke'a "Bu korkunçtu," diyorum ve sürücü tarafındaki kapıyı açıyorum.

Yolcu koltuğuna kayar ve kemerini .

Evet, onu restorana ben götürdüm. Sormadı bile. Sokak köpeği gibi arabama kadar beni takip etti.

"Yok, eğlenceliydi," diye kıkırdıyor. "Kız kardeşlerini sevdim. Bana erkek kardeşlerimi hatırlatıyorlar."

Gözlerimi ona diktim. "Aman Tanrım. Sizden daha çok mu var?"

"Evet, bir de kuzenim var. Biz harikayız. Tıpkı kız kardeşlerin gibi. Bir gün onlarla tanışacak ve aşık olacaksın."

"Tek söyleyebileceğim, A, ailenle tanışmayacağım ve B, kız kardeşlerimi bir daha görmeyeceksin."

"Hayır, Eli. Sen tuvalete gittiğinde telefon numaralarını değiş tokuş ettik. Anevrizma geçirmek üzereymiş gibi görüldüğün için bunu gizlemek zorunda kaldım. Bence çok fazla eğlendin."

Başımı sallayarak otoparktan çıktım ve evime doğru kısa bir yolculuğa başladım.

Bir ışıkta durduğumda telefonu çalıyor ve ona bakıp homurdanıyor.

"Kız kardeşlerin," diye parlıyor ve telefonu büyük elinde sallıyor. "Siktir. Çok eğlenceliler. Umarım bir gün beni grup sohbetine eklerler." Ben alay edince bana bakıyor. "Hepiniz nasıl akraba oluyorsunuz? Eğlenceli olmayanın tanımı sensin."

"Kendimi bildim bileli bu soruyu kendime soruyorum."

Garaja girdiğimde Luke atlayıp beni içeri kadar takip etti. Onu içeri davet etmedim ama sanki burada yaşıyormuş gibi içeri girdi. Bu bir alışkanlık, çok yakında kırmam gereken bir alışkanlık. Korkunç bir şey önce... Ondan hoşlanmaya başlamam gibi.

"Sakıncası var mı?" Kanepeye uzanıp kalın önünde açtığında soruyorum. Çok güzel kalçalar. Çok kaslı. Onları ya da iri vücudunun kot pantolonunu ve dar tişörtünü ne kadar güzel doldurduğunu fark etmemeliydim.

"Ne?" diye sorar, gözlerini kapatarak.

"Bugün burada takılmayacaksın. Nereden geldiysen oraya geri dönmelisin."

Bir gözünü açıyor ve sonra bir parmağını dudaklarına götürüyor.

"Şşşt, Doktor. Çok fazla içtim. Kız kardeşin Jane balık gibi. Hiç bu kadar kısa sürede bu kadar alkol tüketen bir kadın görmemiştim. Biraz uyumam lazım. Sonra gideceğim. Yemin ederim."

Bir elimi saçlarımda gezdiriyorum ve onun uykuya dalmasını hayretle izliyorum. Ciddeden, sadece gözlerini kapatıyor ve ışık gibi sönüyor. Bir dakikadan az oldu ve gerçekten horluyor.

Bu iri adamı nasıl elde ettim? Ondan kurtulabilecek miyim?

Şansım yaver giderse, muhtemelen gitmez.

İçimi çekiyorum, şu anda o kadar korkunç görünmeyen kaderime boyun eğiyorum ve dizüstü bilgisayarımı çıkararak kendimi onun yanına bırakıyorum. Vaktim varken biraz araştırma yapsam iyi olacak. Yakında katılacağım bir konferans var ve tamamen yararsız ve hayatımı boşa harcayan bazı atölyelere takılıp kalmadan önce hangi atölyelere katılmayı planladığımı seçmem gerekiyor.

Şimdiden katılma kararımdan pişmanlık duyuyorum. Kız kardeşlerim haklı. İnsanlarla iletişim kurmaktan nefret ediyorum. Networking mi? Kimin ihtiyacı var ki? Hayatımın geri kalanında ormanda bir kulübede yaşayabilir ve son derece mutlu olabilirim. Ayılarla arkadaş olur ve yakınlarla yiyecek bıraktırırdım.

Bir saat sonra, Luke uyandığında gözlüklerim burnumun ucuna takılmış, bir seminer açıklamasını okumanın ortasıdaydım.

"Selam," diyor, sesi uykuyla gürliyor. Sonra bir gülümseme ağzının köşesini yukarı çekerek onu sevimli ve yenilebilir gösteriyor. Görünüşe göre bir yamyama dönüşmüşüm.

"bu gözlükleri beğendiğimi söylemiş miydim? Çok seçkin."

Gözlükleri yüzümde daha yukarı itiyorum ve ona göz kırpiyorum.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyor, oturduğu yerden kalkıp bana doğru eğilerek. Neden her zaman bu kadar yakın? Kişisel alanın anlamını bilmiyor mu?

Kesinlikle kurtlar tarafından büyütülmüş.

"Araştırma."

Başını omzuma yaslıyor ve esniyor. "Anlat bana o."

Onu neden bu konuya dahil ettiğimi bile bilmiyorum, ama devam ediyorum

Hala katılmayı düşündüğüm farklı atölye çalışmalarını anlatıyor. Bana beni şaşırtan sorular soruyor ve görüldüğünden daha zeki olup olmadığını merak ediyorum. Bana hep bir kitabı yargılamamam söylenir.

ama ben de tam olarak öyle yaptım, değil mi? Daha iyi bilmeliydim. İnsanların bana bunu yapmasından nefret ediyorum.

"Peki bu atölyeler... için mi?"

"Yakında gideceğim bir konferans için."

Luke "Güzel," diye yanıtlıyor ve sonra şöyle diyor. "Bu şey nerede gerçekleşiyor? Belki ben de gelirim."

Yapmayın. Sakın söyleme....

"Colorado. Tam olarak Colorado Springs," diyorum çok net bir şekilde.

Hatta her heceyi telaffuz ediyorum.

"Colorado'ya bayılıyorum. Orada yapılacak tonla şey var. İkimizin yapabileceği her şeyin bir programını yapabilirim."

Ona sadece göz kırpıyorum çünkü kendisi davet etti. *Yolculuğumda*. Ben yalnız gitmeyi planlarken. Kim bu adam? Onun gibi insanların gerçek hayatta var olduğunu hiç bilmiyordum.

"...Ayrıca, Manitou Incline'a tırmanmak istiyorum ve orası Springs'in yakınında. Ölmeden önce yapılacaklar listemde."

"Bu da ne?" diye sormaktan başka bir şey yapamıyorum.

Yer değiştiriyor ve bakışlarımla buluşuyor, ela derinliklerinde heyecan var. "Bir mil uzunluğundaki bir yokuşta üç bin merdiven çıkmak gibi."

"Ara'a benziyor. İnsanlar bunu eğlenmek için mi yapıyor?" "Evet."

"Peki," diyorum, gözlüklerimi çıkarıp parmaklarımı yorgun gözlerime . "O birbimizle ilişki kurup kurmayacağımızı bile bilmiyorum, o yüzden acele plan yapmayalım."

Luke homurdanıyor. "Acele planlar mı? Dostum, senden hoşlanıyorum. Uzun bir süre arkadaş kalacağız. Benden o kadar kolay kurtulamazsın."

Bundan şüphem yok ama Luke kısa sürede dersini alacaktır. Benim arkadaşım yok. İnsanlarla aram pek iyi değildir. Ama bunların hiçbirini söylemiyorum çünkü Luke ayağa kalkıp geriniyor, gömleği yukarı kalkıyor ve düz, belirgin bir karnı ortaya çıkıyor. Gözlerimi ayıramıyorum. İçimde uzun süredir uykuda olan bir şey ayağa kalkıyor ve dikkat kesiliyor. Hem de en ince ayrıntısına kadar.

"Pekâlâ. Uyandığımda gideceğimi söyledim. Muhtemelen en iyisi bu. Yarın işim var. Tabii ikinci *Cehennem Silahı*'nı izlemek istemiyorsan."

"Ben zaten izledim," diye cevap veriyorum. "Sen uyurken ve o kadar yüksek sesle horlarken ne dediklerini anlamak için altyazıları açmak zorunda kaldım."

Luke bana kocaman gülümsüyor. "Ah, gördün mü, sana seveceğini söylemiştim. Gözlerini ayıramadın, değil mi? Onun yerine üçüncüyü izleyebiliriz. Onları on kere falan izledim, yani bunu kesinlikle yapabilirim."

Bilgisayarıma bakıyorum ve bana bir tür virüs gibi bulaştığı için ona kalmasını söylemeyi ciddi ciddi düşünüyorum, ama sonra sağduyu galip geliyor ve sadece başımı sallıyorum. Bu iri yarı, tuhaf adamı eğlendiriyor olamam. Hayalperest ya da saf değilim. Benden ne istediğinden tam olarak emin değilim, ama her ne ise, ona sahip olamaz.

"Hayır. Bugün olmaz. Çok meşgulüm."

Luke'un gülümsemesi biraz kayıyor ama sonra önemli bir şey değilmiş gibi omuz silkiyor. "Güzel. Sorun değil. Sonra görüşürüz."

Oturma odamda durup bana bakıyor ve sonra bir elini saçlarında gezdiriyor.

"Pekala, Doktor, görüşürüz."

Sonra evimden çıkıyor ve tekrar nefes alabiliyorum. Ama lanet olsun, eğer yalnızlık değilse.

Böylesine büyük bir varlık aniden ortadan kaybolduğunda, boşluğu hissetmekten kendinizi alamazsınız.

Bilgisayarımda biraz daha oyalanıyorum, kendime yiyecek bir şeyler hazırlıyorum, koşuya çıkıyorum ve biraz şınav çekiyorum, duş alıyorum, piyano çalıyorum ve güneş batmaya başladığında pijamalarımı giyiyorum. Bir belgesel açıyorum, galaksideki kara delikler hakkında söylenenlere odaklanmaya çalışıyorum, ama sonra telefonum çalıyor ve konsantrasyonum yok oluyor.

Luke: Dışarıdayım.

Aptal kalbim göğsümde çırpınıyor.

Ben: Saatler önce eve gittiğini sanıyordum.

Luke: Hayır.

Luke: Fikrimi değiştirdim.

Kendimi itip pencereye doğru yürüyorum, perdeleri kenara çekip dışarı bakıyorum. Luke'un verandamdaki silueti dudaklarımı hafifçe titretiyor.

Ben: Peki, dışarıda uyurken iyi eğlenceler. Sana bir uyku tulumu atacağım.

Telefonuna baktığını ve parmakları ekranda gezinmeden önce bir elini çenesinde gezdirdiğini görüyorum.

Luke: Onun yerine içeride uyumama ne dersin?

Luke: Dev yatağını paylaşabiliriz.

Luke:  rt ye bile çıkmam.

Telefonuma bakıyorum. Adam delirmiş. Bu adamı dışarıda tutmak için kapılarıma yeni kilitler almalıyım, ekstra g    olanlardan.

Bunları düşünürken bile  n kapıya doğru yürüyorum ve açıyorum. Uzakta, kasasında bir tür ekipman olan büyük bir kamyon görüyorum. Ne iş yaptığını merak ediyorum. Yaşayacak bir yeri var mı, yoksa bu adam evsiz mi?

Ama her şeyi çok fazla analiz edemiyorum çünkü Luke elinde bir spor çantasıyla tam karşımda duruyor. Pazuları ağırlığından şişiyor. Beni görünce gülümsüyor, yanımdan geçip oturma odasına doğru ilerliyor.

"Fikrini değiştireceğini , sevgilim."

"Fikrimi değiştirmedim," diye cevap veriyorum. "Ben edene kadar  c  gibi verandamda gezindin. Saatlerce orada öylece pusuya mı yattın?" Bu adamdan hiçbir şey beklemezdim.

"Hayır, arabayla dolaştım, biraz yiyecek aldım ve kamyonetimde biraz daha kestirdim." Luke omuz silkiyor ve yatak odalarına doğru ilerliyor.

"Misafir odam var," diye bağırıyorum ve Luke dönüp bana bakıyor.

"Evet, ama oraya göz attım. Yatak çok küçük. Üzerinden sarkacağım ve çok kötü uyuyacağım. Muhtemelen seninkini paylaşmalıyım."

İtiraz etmek, kesinlikle olmaz demek istiyorum. Ama onun yerine, yatak odamda kayboluşunu ve bir süre sonra spor çantası olmadan geri dönüşünü izliyorum.

Görünüşe göre, bu gece bu kabadayı ile aynı yatağı paylaşacağım.

"Ne izliyorsun?" diye soruyor, küçük bir gülümsemeyle pijamalarımı inceliyor.

Gözlüklerimi burnuma doğru itiyorum. "Uzay ve kara delikler hakkında bir belgesel."

"Harika," diyor sonra masadan kumandayı alıp kanepeye uzanıyor. "Uzay saçmalığına bayılıyorum."

"Hayır, ."

"Ben de istiyorum. Seni ikna etmek için ne söylemem gerekiyor?" Çenesine vuruyor ve sonra şöyle diyor: "Bilim insanlarının Samanyolu'nun merkezinde büyük bir kara delik olduğuna dair kanıtlar bulmasına ne dersiniz, ya da, oh, işte havalı bir tane. Bir yıldızın zaman ve uzayın doğasını bükebilecek kadar ağır olabileceğini biliyor muydunuz? *Doktor Strange* gibi bir şey bu...."

Ona göz kırpıyorum, zihnim *bunun* az önce olduğunu bile anlamıyor.

ortaya çıktı.

Kitaplar ve kapakları. Kendime yargılamamam gerektiğini hatırlatmam gerekiyor. ", Doktor. Bunu seninle izlemek istiyorum. Spock gibiyim, göreceksin."

"Sen tanıdığım Spock'tan en uzak adamsın."

"Evet, haklısın. Duygu patlaması yaşıyorum." Bana alaycı bir gülümsemeyle bakıyor.

"Ben... Sen..." Konuşma yeteneğimi kaybettim. "Gerçek şu ki, gösteri boyunca uyanık kalamayacaksın. Birkaç dakika içinde uyuyacağına bahse girerim."

"Pfft. İnanılmaz bir dayanıklılığım var. Tek bir şikayetim bile olmadı." "Az önce söylediğim şeyi nasıl seksle ilgili hale getirdin? Biz

senin bir filmde oynamandan bahsediyorduk." "Her şey dönüp dolaşıp sekse geliyor."

Ona bakıyorum ve ayaklarımın üzerinde kayıyorum.

"Kesinlikle öyle değil. Pek çok şey sekse geri dönmez. Kan tahlilleri ve prostat muayeneleri gibi. Bunların hiçbirisi cinsel içerikli değildir."

Luke bana deliymişim gibi bakıyor. "Hayır, prostat masajının seksi olduğunu duydum. Kuzenim öyle diyor."

"Tamam, açıklığa kavuşturmak için söylüyorum, *sınav* dedim, masaj değil." "İkisi de mutlu sonla bitebilir."

"Aman Tanrım, tamam, bu kadar yeter. Sadece şovu izleyelim."

İsteksizce kendimi kanepeye bırakıyorum ve Luke hiç vakit kaybetmiyor. Kalçalarımız birbirine değene kadar bana doğru yaklaşıyor. Bacağının sıcaklığının pijama pantolonumdan sızdığını hissedebiliyorum ve yardım edemem ama güneş ışığı ve çimen gibi koktuğunu fark ediyorum, sadece bir benzinle. Tam olarak nefret etmiyorum. Ona uzaklaşmasını söylemeliyim ama yapmıyorum. Başka birine bu kadar yakın olmayalı çok uzun zaman olmuştu. Kız kardeşlerim her hafta hayatıma giriyor ama gerçekten arkadaşım yok.

Andrew'dan beri değil. bittiğinde tüm arkadaşlarımız onun tarafını tuttu. İşte o zaman fark ettim belki de etrafımda tutmak için yeterince sevimli değilim. Belki de içimde, insanları benden uzaklaştıran, doğru bağlanmamış bir şeyler var.

Luke'un iri kolu koluma çarparken bu düşüncüyü bir kenara itip ekrana odaklanıyorum. Kumandanın play tuşuna basıyor ve sonra bana doğru daha da eğiliyor.

"İnsanlara hep bu kadar yakın mı oturursun?" diye sordum. "Hayır, sadece sen, Doktor. Sen ."

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

ELLIOT

L uke belgesel boyunca uyuyacağını bildiğim gibi uyudu ve belgesel bittiğinde onu sarsarak uyandırmak zorunda kaldım. Ama daha önce değil

O bana karşı hafifçe horlarken elimi saçlarında gezdirdim. Bunu yapmamın mazoşist olmam dışında bir açıklaması yok ve ellerim ona çekici geliyor gibi görünüyor. Muhtemelen benden sadece on yaş kadar genç, yani hala yetişkin bir adam, ama uyurken çok genç ve tatlı görünüyor

Dün gece beklenmedik bir şekilde evime geldiğinde, bayılmadan önce ikinci filmi bile tamamlayamadı. Sadece eğildi, yüzünü kalçalarımın yastığına yasladı ve gözlerini kapattı. İzin bile istememişti. Öfkelenmeliydim; normalde yabancıların bana dokunmasından hoşlanmam. Ama öfke, hissettiklerimden çok uzaktı.

Yüzüne baktım ve parmaklarımı koyu sarı saçlarında gezdirdim, zihnim saçma ve uygunsuz yönlerde dönüp duruyordu. Saçlarının ne kadar yumuşak olduğunu, muhtemelen şimdiye kadar tanıdığım en yakışıklı adam olduğunu, ne kadar tuhaf olduğunu ve yine de tüm tuhafılıklarına rağmen, onun yanımda olmasıyla kendimi ne kadar daha az yalnız hissettiğimi düşündüm.

Muhtemelen onu polise ihbar etmemeliydim. Aptalca bir hareketti ama ne yapacağını görmek istemiştım.

Ve kesinlikle hayal kırıklığına uğratmadı. Pencereimin hemen dışındaki çalılarının arasına saklandı, yani evet, tahmin ettiğim gibi biraz deli.

"Luke, uyan," diyorum ve inleyerek uyanana kadar sarı saçlarını sıkıca çekiştiriyorum.

"Kahretsin, Doktor. Ben uyurken bunu yapma. Aklıma bir sürü fikir geliyor," diye mırıldanıyor ve kendini daha da dikleştiriyor. Pantolonunu düzeltiyor ve ben de kotundaki şişkinliği fark ediyorum. Gülünç derecede büyük, bir mamut gibi ve birden kendimi onu avlayan bir mağara adamı olarak hayal ettim. Aklımı kaybettim.

Luke esniyor ve elini gömleğinin altında gezdiriyor, benim dalgın bakışlarımdan tamamen habersiz. Gerçekten de dalgınlar. Yolun çok uzağındayım. Sis bastırıyor ve ben tamamen kaybolmuş durumdayım.

"Kahretsin, filmi kaçırdım, ha?" diye soruyor.

Yutkunuyorum ve yüzüne odaklanmaya çalışıyorum. "Gerçekten şaşırdın mı?" "Hayır," diyor ve sonra başıyla odayı işaret ediyor.

"Gidip yalan söyleyeceğim

uyuyakalmadan önce. Daha önce de olmuştu."

Koridorda odamda kaybolmasını izliyorum.

Hareket etmiyorum. Donmuş bir şekilde oturup ekrandan geçen jeneriği izlerken bir yandan da burada, kanepede uyumanın faydalarını tartışıyorum. Onunla oraya gitmekten daha güvenli olurdu. Ama yapmadım. Tabii ki yapmam. Burası benim evim. Bu adam açıklanamaz bir şekilde buraya taşındı ve benim alanımı ele geçirdi diye yatağımdan vazgeçmeyeceğim.

Dikkatle odama giriyorum ve Luke'un yatağımda sırtüstü uzandığını görüyorum, çarşaflar dar kalçalarına tehlikeli bir şekilde inmiş. Eğilip yaklaşmamı izlerken göğüs kasları dalgalanıyor.

"Merak etme. Çıplak değilim." Çarşafı biraz aşağı çekiyor ve bir çift siyah boxer ortaya çıkıyor... bunlar pembe kalamarlar mı?

"Yani, olmak isterdim, çünkü yatağa kıyafetle girmek biraz hapisane gibi hissettiriyor, ama seni korkutmak istemedim. Şimdi soyunmak istersen...." Gözleri pijamalı vücudumda geziniyor ve ben üst düğmeyi ilikleme isteğime direniyorum. Neden bilmiyorum çünkü Luke'un benimle ilgili hiçbir endişesi yok gibi görünüyor.

Her şeyden daha ilgili görünüyor.

Ama neyle ilgileniyorsun? Hangi parçalarımla? Yoksa sadece benden mi hoşlanıyor?

Kim olduğum konusunda rahatım. Tüm bunları yıllar önce aştım ama tam olarak neyi kastettiğini bilmemem beni geriyor.

Adamı çok az tanıyorum ama geceyi yatağımda başka bir adamla geçirmekte bir sakınca görmüyor.

"Eşcinsel misin?" Ağzımdan kaçırdım.

Dudaklarını dişlerinin arasında yuvarlayarak beni süzüyor. "Hayır, sanmıyorum. Ya sen?"

"Evet."

Başını eğiyor ve sonra çarşafı geri çekiyor. "Evet. Önemli bir şey değil. Hadi, Doktor. İçeri gir."

Yatağa kuduz gibi bakıyorum. "Bunu yaptığımı inanamıyorum."

Yatağın diğer tarafına geçip yorganın altına girdiğimde gülümseyerek, "İnan bebeğim," diyor.

Luke gülünç derecede yaklaşıp kadar yanaşıyor. Bu adamda bir alışkanlık. Tehlikeli bir alışkanlık.

"Seni sarılabilecek biri olarak düşünmemiştim," diye mırıldandım.

"Her gün kendimle ilgili yeni şeyler keşfediyorum." Ona bir kaşımı kaldırıyorum. "Öyle mi?"

"Evet."

Bu kelime aramızdaki havada asılı kalıyor ve kendimi ona biraz daha yaklaşıp buluyorum. Sadece hava soğuk olduğu ve o çok sıcak olduğu için.

"Sadece bu gece için, sonra eve dönüp orada kalmalısın. Öylece taşınamazsın."

"Sen nasıl istersen," diyor ve sonra o kalın kolu beni sarıyor. Biraz homurdanıyor, sırtımı göğsüne doğru çekiyor ve sonra yüzünü başıma yaslıyor. Eli karnımda geziniyor ve karnımda arzuya benzer bir şeyin hareket ettiğini hissediyorum.

Ama bu çok saçma, çünkü bu adamla ilgilenmemin imkanı yok.

Erkek çocuk daha doğru bir tanım.

İçimi çektim ve "Bu gerçekten bir daha olamaz" diye mırıldandım.

Ama yumuşak bir horlama onun tek cevabı. Çoktan uyumuş. Bu kararı sabah tekrar teyit edeceğim. Luke buna saygı duyacaktır. Saygı duymak zorunda.

Luke neredeyse üzerime yayılmış halde uyandım. Tekrar. Kolu göğsümde, bacağı kalçalarımın üzerine atılmış, yüzü koltuk altıma gömülmüş ve evet, bu onun aleti - sert ve kalçama bastırılmış.

Gah!

"Luke," diye tıslıyorum, homurdanıyor ve bana karşı daha da ağırlaşıyor gibi görünüyor.

Onu dürtüyorum ve hafifçe sarsılıyor. Kendini yukarı itiyor ve bana bakarken gözlerini kırptırarak açıyor.

"Günaydın, Doktor."

Sabahki gür sesi günahkârca ama bu düşünceyi aklımdan uzaklaştırıyorum. Bu adamla günah işlemeyeceğim.

Ayrıca, istesem bile zamanım yok. Ki istemiyorum. Kesinlikle *istemiyorum*. İşe gitmeliyim ve onun vücudu hala benimkine yapışık.

"Sakıncası var mı?" Diye soruyorum ama Luke sadece başını eğiyor, benden bir santim bile uzaklaşmıyor.

"Benim için söyle. Düşünmek için çok erken." "Hareket etmelisin. Benim işe gitmem gerek."

Luke alnını göğsüme bastırıyor ve yuvarlanmadan önce iç çekiyor. Çarşaf kasıklarının etrafına dolanıyor ve kendimi başka tarafa bakmaya zorluyorum. Bu öyle bir şey değil. Bu adamla oraya gitmemin imkanı yok. Zaten eşcinsel bile değil. Biseksüel ya da trans olsa bile, böyle bir adam asla böyle şeylerle ilgilenmez... boş ver.

Bunu düşünmeyeceğim.

"İşe de gitmem gerek," diyor Luke. "Bu hafta tersanede bir kaynak sözleşmesini bitiriyoruz. Yapacak çok iş var," diyor ellerini başının arkasına koyarak, gözleri hâlâ kapalı. Yatağımdan ya da evimden ayrılmak için hiçbir hareket yapmıyor. Ya da hayatımdan.

"O zaman neden hâlâ yataktasın?" Çekmecemden bir çift iç çamaşırı alıp göğsüme doğru tutarak soruyorum.

Bir gözünü açıyor. "Hep acele ediyorsun Eli. Sağlığın için iyi değil. Ve evet, yakında kalkacağım. Hareket etmeden önce biraz meditasyona ihtiyacım var. Uzun bir gün olacak."

Banyoya doğru ilerliyorum ve omzumun üzerinden ona bakıyorum. "Lütfen işim bittiğinde gitmiş ol. Senin hazırlanmanı bekleyecek vaktim yok."

Beni selamlıyor ve sonra tekrar gözlerini kapatıyor.

Duşumu bitirdiğimde banyodan dışarı bakıyorum, Luke'u hâlâ yatağımda bulacağımı düşünüyorum ama yok. Gitmişti.

Hayal kırıklığı içime doluyor ve burnumun kenarını çimdikliyorum.
Hayır.
Ben bundan daha güçlüyüm.
O bir sapık ve bir tehdit. Ondan hoşlanmıyorum.
Dolabıma doğru yürüyorum, yeni ütülenmiş kıyafetlerimi
giyiyorum ve sonra kahvemi yudumlayarak işe gidiyorum.
Telefonum , başıboş gözlerim ona bakmaktan kendini alamıyor.

Luke: İşten sonra ne yapmayı planlıyorsun?

Luke: . Saat altıda çıkıyorum.

Telefonumu karıştırıyorum, dizimle sürüyorum ve kupamı bardak tutucuya yerleştiriyorum. Hayatım boyunca hiç bu kadar dikkatsiz araba kullanmamıştım, ama Luke bana mesaj attığı anda, işte buradayım, bir sarhoş gibi yolun kenarından . Cevap verirken kendimi azarlıyorum.

Ben: Ne planladığınıza bağlı.

Luke: Ben kolayım.

Gözlerimi tekrar yola çeviriyorum ve parmaklarımı vuruyorum. Çünkü bu cümle onun düşündüğünden daha anlamlı, ama ben onunla oraya gitmiyorum. Bu hatayı daha önce de yaptım ve bir daha asla yapmayacağım.

Luke: Sana içki ve yemek getirmeme ne dersin? Sonra da *Cehennem Silahı* serisinin yeni filmini izleriz. Kara delikler havalı ama silahlar daha havalı.
Film zevkiniz çok saçma. Ve silahlar suçtur.

Bu lanet filmleri sevdiğimi asla itiraf etmeyeceğim. Bu itirafı mezara götüreceğim. Luke gerçeği asla öğrenemeyecek. Yine de uyuklamaya devam ediyor. Yine de, iki seferde de kendimi

karakterler ve aptalca şakalaşmalar ilgimi çekti. Bir keresinde kıkırdadım bile. Sonrasında yanağımı ısırdım ve yakalandığımdan endişelenerek kalçalarımı sarılmış olan Luke'a baktım. Ama o benim küçük hatamdan sonra uyudu.

Luke: Hadi, Doktor. Yalvartma beni.

Ben: İyi.

Luke: İşte bu! Eğlenceli olacak. Güven bana. Ben şimdiye kadar sahip olabileceğin en eğlenceli kişiyim.

Telefonumu hızla yere bırakıp kahve fincanımı tekrar elime alıyorum. Eğlence bunun için tek kelime. Daha çok işkence gibi.

Çünkü ya gerçekten eğlenirsem ve sonra ondan gerçekten hoşlanmaya başlarsam?

Korku.

Sonunda işe vardığımda telefonum tekrar çalıyor ve kendimi daha amaçlı hareket etmeye zorlamadan önce hızla ona uzanıyorum. Otuz beş yaşındayım. Aşırı derecede bağlı bir adam için heyecanlanmak için hiçbir neden yok. Ona güvenmiyorum. Ve daha da önemlisi, kendime güvenmiyorum.

Telefonuma bakıyorum ve derin bir iç çekiyorum. Luke olmasını tercih ederdim. Ama hayır, bu kız kardeşlerimin bir parçası olmam için ısrar ettiği çekilmez grup sohbeti.

Bu hafta sonu ne yapıyorsunuz?

Ben: Bu sohbetten çıkarılmayı talep etmek istiyorum.

Ben, tabii ki, görmezden geldim.

Elliot ve seksi sevgilisini takip .

Eliza: Gözetleme! Ben cips ve sos getireceğim. Ve çikolata.

Ben: Git başımdan.

Ooh. İçkileri ben getiririm.

Dürbün bende.

Sakın yapma. Burada görececek bir şey yok.

Eliza: Bu kadar huysuz olma.

Telefonumu kapatıyorum ve masamın üzerine koyuyorum. Evimin önünde kız kardeşlerimle dolu bir minibüs bulsam hiç şaşırırmazdım. Bunu daha önce de yapmışlardı. Bir keresinde, itiraf etmekten nefret ediyorum, ben de onlarla birlikte içeride gizlice dolaşmış ve casusluk yapmıştım.

Bu işte çok kötüydüler.

Polisler çağrıldı ve bize ceza kesildi. Bu utançla asla yaşayamayacağım.

Her bayramda bunu gündeme getiriyorlar ve durmadan kıkırdıyorlar.

Sonraki bir saat geçti ve birkaç hasta gördüm. Mesaj atıp atmadığını görmek için telefonuma bakmayı kesinlikle reddediyorum. Bu gece işim bitene kadar kontrol etmeyeceğim. Ancak o zaman mesaj atarsa cevap vereceğim. Ben aşık olmuş aşırı hevesli bir genç değilim.

Mıknatıs ellerim telefonu parmaklarımın arasına almadan önce öğle yemeğine kadar dayanıyorum. Ekrana bakıyorum ve Luke'tan bir mesaj görüyorum. Bir tersanede çekilmiş bir selfie, kaynakçı bareti saçlarını geriye itmiş, gülünç derecede sevimsiz bir gülümsemeyle dolgun dudaklarını yukarı kaldırmış.

Lanet olsun.

Telefonumu kapatıp tekrar açıyorum. Uzun bir süre o fotoğrafa bakıyorum ve sonra bana hiç benzemeyen bir şey yapıyorum ki yıllarca utanç duyacağım.

Fotoğraf makinemi kaldırıyorum ve beyaz önlüğümü giymiş, gözlüklerimin arkasından kaşlarımı kaldırarak kendi fotoğrafımı çekiyorum.

Ben daha fazla düşünmeden parmağım *gönder* tuşuna .

Ve sonra fazla düşünüyorum. Zihnim allak bullak oluyor ve panikliyorum. *Ne yaptın sen?* Ama bir an sonra bir mesaj geliyor ve yüzüm kızarıyor.

Luke: Lanet olsun.

Yanaklarım daha da yanıyor ve telefonumu yüzüstü masama çarpıyorum, sonra tekrar elime alıp ekrana bakıyorum.

Luke: Bana daha fazlasını göster, Doktor.

Flört mü ediyor? Bu cinsel içerikli mesajlaşma mı? Andrew bunu benimle yapmayı reddetti; bunun çocukça olduğunu söyledi.

Analiz edemedi telefonum tekrar çalıyor ve Luke'un lacivert gömleğinin eteklerini yukarı çekerek belirgin bir karın kaslarını ortaya çıkardığı bir fotoğraf görüyorum. Cildi biraz kirli ve sadece bilimsel amaçlarla yakınlaştırdığımda, kaslarından parlayan teri görebiliyorum.

Oh, Tanrı aşkına.

Amanda kafasını ofisime sokuyor ve telefonum yere düşüyor. Önce ona sonra da bana bakıyor, mor dudaklarının arasından sakız patlatıyor.

"Sıradaki hasta ."

"Peki," diyorum boğazımı temizleyerek. Yüzüm resmen alev alev . "Onları ikinci odaya gönder."

"Çoktan yaptım. Sadece sana çalışman ve porno izlemeyi bırakman gerektiğini hatırlatıyordum."

"Ben değilim...." Sözlerim yarım .

Amanda bana bakıp duruyor, ben de ona ters ters bakıyorum. Onun işime karışmasına ihtiyacım yok. Kız kardeşlerim yeterli.

Kapı kapanır kapanmaz telefonumu yerden alıp cebime sokuyorum.

Artık onunla muhatap olmayacağım.

Eve döndüğümde bu adamı görmek zorunda olmam yeterince kötü.

Yine de bu düşünceyle içimde oluşan heyecana engel olamıyorum.

Luke benden bir saat sonra geliyor ve ben mümkün olduğunca yavaş bir şekilde ön kapıya doğru yürüyorum. Koşuşturmayacağım ve bunun için hevesli görünmeyeceğim.

Yapmayacağım.

Kapıyı açar açmaz Luke bana genişçe gülümseyerek altılı bira paketini ve yağlı büyük bir kahverengi kağıt torbayı uzattı

kenarları kaplayan lekeler.

"Hey," diyor geçerken. Motor dumanı ve benzin gibi kokuyor. Zerre kadar sarhoş edici değil. Hayır, kirli ve pis ve ağzımı sulandırıyor.

Birayı tezgâha koyup kahverengi kâğıt poşeti açarken ona bakıyorum.

"Hamburger ve patates kızartması aldım."

"Ne kadar sağlıklı," diye cevap veriyorum ve o da bana sırtıyor.

"Biraz yaşamak lazım, Doktor. Bu kadar gergin olmak iyi değil. Bakire göt deliğimden daha sıkı büzülmüşsün."

Sifonu çekiyorum ve bir şekilde kendi tükürüğümle boğulmayı başarıyorum. Biranın kapağını çevirip bana uzattı.

Boğazımı temizliyorum. "şarabı tercih , o yüzden hayır, teşekkürler."

Omuz silkiyor ve . Tümünü dört yudumda tüketmesini hastalıklı bir hayranlıkla izliyorum. Boş şişeyi şangırdarak tezgâhın üzerine bırakıyor ve elinin tersiyle ağzını siliyor. Sonra bir tane daha açıyor ve uzun bir yudum alıyor.

"Duş alabilir miyim? Kirliyim," diye soruyor, şaşkın bakışlarımla karşılaşıyor.

Kesinlikle öyle. Ve şimdi daha önce baktığım o terli karın kaslarını düşünüyorum.

"Evet," demeyi başarıyorum ve gömleğini çıkarıp omzunun üzerinden atıyor, sonra birasını alıp yatak odasına geri dönüyor.

Onun gidişini kesinlikle izlemem.

Bunu asla yapmam.

Bir keşişin özdenetimine sahibim.

Uzanıp bir şarap kadehi alıyorum, ağzına kadar dolduruyorum ve ölçülü yudumlar alıyorum. Luke'un yanında sarhoş olmama imkân yok. Ne yapacağımı, ona hangi gizli, özenle korunan yanımı göstereceğimi bilemem.

Luke on dakika sonra ıslak saçlarıyla ve benim eşofmanlarımı giyerek dışarı ıktı. Ve lanet olsun, çok dardı. Çok dar ve yaklaşık beş santim kadar kısa. Yürürken ayak bileklerini gösteriyor ve esnetiyor ve ayak bileklerinin seksi olduğunu hiç düşünmemiştim, ama lanet olsun, onunkiler öyle. Gözlerimi yukarı kaldırdığımda üzerinde

Gömlek. Saçlarından kaslı göğsüne damlayan su damlacıklarına gözlerim faltaşı gibi açılmış bir şekilde bakarken kendimden biraz dehşete düşüyorum.

"Oh, lütfen. Giysilerime buyurun," diyorum ikinci kadeh şarabımı yudumlarken.

Ölçülü yudumlar için çok fazla.

"Teşekkürler, Doktor. Çok cömertsiniz. Yemek yedin mi?" diye soruyor, açılmamış yiyecek torbasına bakıyor ve ben başımı sallayıp dudaklarımı yalıyorum. Gözleri hareketimi takip ediyor ve içimin ısındığını hissediyorum.

Buranın ısınıpı düşürmeliyim.

"Beklemek kibarlıktır," diyorum, biraz sarhoş hissederek. Belki de neredeyse içinde bulunduğum bu sarhoşluk halini yok etmek için bir şeyler yemeliydim. Tam bir hafif sıkletim.

Homurdanıyor. "Benimle resmiyete gerek yok, Eli." Çantaya uzanıp bana bir hamburger ve patates kızartması uzatıyor. "Sadece kendin olabilirsin."

Hayır, kesinlikle *yapamam*. Kendimi bir daha böyle savunmasız bırakmayacağım.

Luke bir hamburger yiyor ve kalçasını tezgâha yaslayarak üçüncü birayı alıp kapağını açıyor.

"Diğer biranı duşta mı içtin?" diye sordum.

"Elbette. Bunu yapmanın en iyi yolu. Sıcak duş, soğuk bira. Hayat bundan daha iyi olamaz."

İçimi çekiyorum, kendime üçüncü bir kadeh şarap koyuyorum ve hamburgerden belli belirsiz bir ısırik alıyorum. Yağlı, peynirli ve çok lezzetli. İnemeyeceğim ya da bundan ne kadar zevk aldığımı ona göstermeyeceğim. Buradan sonrası kaygan bir yokuş. Bildiğim bir sonraki şey, sikiinin deliğimde olacağı.

Sonra duygularıma yenik düşüp dizlerimin üzerine çökerek evlenme teklif edeceğim.

Kahretsin, bunu bir daha asla yapmayacağım.

"Güzel, değil mi? Bütün o yağ. Her yutkunuşta damarlarını tıkadığını hissedebilirsin," diyor Luke sırtarak, düşüncelerimin nereye gittiğini fark etmeden. "Orgazm olduğunu buradan görebiliyorum."

Bir ısırik daha alıyorum. "Ben değilim."

Ağzını daha fazla burgerle dolduruyor ve hatta birkaç patates kızartması bile . Oraya ne kadar çok şey sokabildiği etkileyici. Bu sadece

pratikle.

Luke hepsini , sonra ikinci bir hamburger çıkarıp mideye indiriyor.

"Hayvan gibi yiyorsun," diyorum, parmaklarımı yalama dürtüsüne direnerek.

"Güvercin gibi yiyorsun. Bunu bitirecek misin?" diye soruyor, yarısı yenmiş hamburgerime bakarak.

"Yemeğimin üstüne gelme," diye . "Bitireceğim."

Bunun üzerine kıkırdıyor ve ben kendi hamburgerimi bitirene kadar tüm patates kızartmalarını ve ikinci hamburgerinin kalanını bitirmeye devam ediyor.

Ve şimdi biraz sarhoş olabilirim çünkü her şey daha az ürkütücü görünüyor.

O üçüncü kadeh şarabı içmemeliydim. Savunmamı yüksek tutmalıyım.

"Film için hazır mısın?" diye soruyor, uzanıp başparmağıyla ağzımın kenarından bir parça ketçap alıyor ve dudaklarının arasına sıkıştırıyor. Ben ona bakarken o emerek temizliyor. Ama o fark etmedi. Kanepeye doğru yürüdü ve üzerine oturdu.

Yere yere doğru olabildiğince düzenli yürüyorum.

Olması gerektiği gibi uzakta oturmak yerine, çok yakın oturuyorum. Kalçalarımız birbirine değiyor ve kollarımız birbirine dayanıyor. Luke yakınlığım hakkında yorum yapmıyor. Sadece kumandayı alıyor, başını omzuma yaslıyor ve oynat tuşuna basıyor.

"Bu sefer her şey boyunca uyanık kalacak mısın?" Yanağımı bir tür hayvan gibi başının tepesine sürterek soruyorum.

"Evet, öyleyim."

Otuz dakika içinde uyudu.

Tabii ki gözlerimi kapatmadan önce tüm film boyunca acı çekiyorum.

Birkaç saat sonra uyandığımda o bana sarılmış, ellerimden saçlarında, diğeri gömleğinin arkasında.

Yarın. Bu çılgınlığa yarın son vereceğim.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

LUKE

(Bütün haftayı Elliot'la geçirdim. Yani ikimiz de gündüzleri işe gidiyoruz ama ben her gece onunla birlikteyim.

Beni henüz kovmadı, her ne kadar söylese de.

Hayır, sanırım beni tutuyor. Sana söyledim, lanet olası yapıştırıcı.

Lanet olsun, Elliot ilgi çekici değilse. Gözlerimi ayıramıyorum. Ve mesajlaşma.

Bana gönderdiği o küçük müstehcen resimler - aslında hiç de müstehcen değiller çünkü her zaman giyinik oluyor - yine de bir şekilde *çok seksi* olmayı başarıyor. Onlara biraz bağımlıyım.

Ona çeşitli soyunma aşamalarımı göndermeye devam ediyorum çünkü damarına basmayı seviyorum ve arada bir pes edip yaramazlık yapıyor. Tüm rağmen hala benimle flört ediyor olması beni heyecanlandırıyor. Bundan ne kadar hoşlandığını bilmemi istemiyor.

Dün bana ofis masasında otururken, bacaklarını açmış, parmakları gömleğinin düğmelerinde, sanki benim için soyunmaya hazırmış gibi duran bir fotoğrafını gönderdi.

Ya da çok uzun süre utanmadan baktığım, gözlüklerini takmış, parmağını dişlerinin arasına almış, ısırırken bir fotoğrafı.

Oynadığımız bu küçük oyundan hiç bahsetmedim çünkü bunu yapmayı bırakmasından korkuyorum. Bu yüzden birlikte olduğumuzda sakın davranıyorum ve bu boku yapmıyormuşuz gibi davranıyorum.

Ama her gün o fotoğrafları merakla bekliyorum. O kadar nadir oluyorlar ki gönderdiklerini kaydedip favorilerime ekliyorum, böylece daha sonra bakabiliyorum.

Ve daha sonra onlara bakıyorum.

Gerçekten çok sert baktım. Kafam karıştı.

Sadece kadınlarla çıktım ve bir erkekten hoşlanacağımı hiç düşünmemiştim. Ama lanet olsun, eğer Elliot'tan hoşlanmıyorsam. Bana neler olduğunu anlayana kadar sadece arkadaş olarak takılabileceğimizi ama aletim zaten biliyor.

Sikim onu istiyor.

Aklımı kurcalayan bu yakıcı sorulara cevap bulmam gerekiyordu, ben de mantıklı olan tek şeyi yaptım. İşten sonra Caleb ve Whit'in evine gidiyorum. Onlara yolda olduğumu bildirmek için mesaj bile atmıyorum çünkü zaten hiç cevap vermiyorlar. Whit, Caleb'in hem gerçek hem de mecazi anlamda kışına o kadar batmış ki, başka hiçbir şeye vakitleri yok... aileleriyle sosyalleşmek gibi.

Şimdi aile zamanı, sikikler.

Kamyonetimi sokağa park ediyorum ve koşarak büyük apartmanlarına gidiyorum. Boktan bir mahallede küçük bir stüdyo kiralamışlar ama paraları ancak buna yetiyor. Şikayet ettiklerinden değil. Küçük aşk baloncuklarında sadece ikisi, çok mutlular.

Bunu istiyorum.

Çok istiyorum.

Yine de kimse beni seçmiyor gibi görünüyor. Sanki ben tek kullanımlıkmışım gibi görünüyor.

Dört kat merdiveni koşarak çıktım ve yüksek sesle kapılarını çaldım. Şu anda sevişmiyor olsalar iyi olur. Bu boku çok kez duydum; Caleb bir fahişe gibi inliyor ve ben bu sesleri Ctrl+Alt+Delete ile beynimden silemiyorum.

"Açın kapıyı, pislikler!" Bağırıyorum ve bir dakika sonra kapı açılıyor ve Whit orada durmuş bana bakıyor. Her zamanki gibi tamamen siyah giymişti. Siyah pantolon ve uzun kollu siyah bir gömlek. Siyah çorapları bile vardı. Onu başka renk giyerken hiç görmedim. Cadılar Bayramı'nda sırf herkesi korkutmak için bembeyaz giyinmeli.

Whit boğazını temizliyor ve bakışlarımla karşılaştığında siyah saçının bir tutamını kulağının arkasına sıkıştırıyor.

"Luke, bu ne sürpriz," diyor kaşlarını çatarken ve ben sormadan edemiyorum.

"Whit, dostum, Elliot adında bir akraban var mı? Çünkü ikiniz ürkütücü derecede benziyorsunuz."

Whit başını sallar. "Hayır, bildiğim kadarıyla değil. Bütün akrabalarım Romanya'da."

"Harika, harika," diyorum ve yumruğumu uzatıyorum, Caleb köşeyi dönüp beni kucaklayıp sertçe tokatlarken o da yumruğuma vuruyor.

Arkaya.

"Hey, dostum. Nerelerdeydin? Ne yapıyorsun?" diye soruyor geniş bir gülümsemeyle. Üzerinde yırtık bir kot pantolon, lekeli beyaz bir tişört ve arkası dönük bir beyzbol şapkası var. Whit'e bakıyorum ve sırtıyorum. İkisi deneseler daha farklı olamazlardı.

Uzaklaştığımızda Whit elini Caleb'in beline koyuyor ve Caleb tekrar onun içine gömülüyor.

Bu ikisi çok yakışıklı; beni biraz kıskandırıyor.

Birinin benimle el ele tutuşmasını, sürekli bana dokunmasını istiyorum.

"Fazla bir şey değil, dostum. Sadece takılmak için geldim."

Caleb koluma vurdu. "Güzel. Bira ister misin?"

"Tabii ki. Bütün biraları istiyorum."

Caleb, Whit'ten uzaklaşıp buzdolabına doğru yürüyor ve bir şişenin kapağını açarak bana uzatıyor.

"Ben de tam yemeğe başlamak üzereydim. Kalıyor musun?" Whit, Caleb'e doğru ilerleyerek ve elini boynuna bastırarak soruyor.

Bak, sana ne demiştim? Yakışıklı. Her zaman. "Evet, dostum. Her zaman yiyebilirim," diyorum.

"O zaman tarifi ikiye katlasan iyi olur bebeğim," diyor Caleb, kendisi için bir bira alıp küçük, yıpranmış kanepeyi işaret ederek.

Whit küçük mutfağın içinde hareket ederken biz de üzerine çöküyoruz. Caleb biradan bir yudum alıyor ve sonra şişeyi bana doğru eğiyor.

"Ee, ne var yok, dostum? Cuma gecesi neden bizimle takılıyorsun?"

"En sevdiğim kuzenimle takılamaz mıyım?"

"Sadece planların olduğunu düşündüm. Bilirsin, dışarıda kaosa neden oluyorsun. Burada bizimle olmanı beklemiyordum."

"Annem eve gidip ziyaret etmemi istedi ama bu hafta sonu başka planlarım var."

"Öyle mi? Kiminle?"

Biramdan uzun bir yudum aldım.

"Elliot." Caleb'in kaşları kalktı. "Kim o?"

"Bir arkadaşım."

Caleb başını eğiyor ve bir elini göğsünde gezdiriyor. "Yeni bir arkadaş mı?"

"Evet."

Kahretsin, beni inceleme şekli sanki yeniden altı yaşındaymışım ve babam az önce bana tüm kibritlerin nereye gittiğini sormuş gibi kıpırdanmama neden oluyor.

"Neden böyle hareket ediyorsun? Yeterince iyi mendil kullanmıyor musun?"

Gözlerimi ona dikiyorum. "Hayır, dostum. Ben gayet iyi siliyorum. Kıçım tertemiz. Sadece sen bana bakınca gerginleşiyorum."

Kaşlarını kaldırıyor ve ben de mutfığa bakıp Whit'in malzemeleri titizlikle ölçtüğünü görüyorum. Sanki kimya laboratuvarında gibi. Çok yakında gözlüklerini çıkaracak.

Biraz öne eğildim ve dedim ki, "Peki. Çıkar onu içimden, neden yapmıyorsun? Sanırım sikim bir erkeği seviyor."

Caleb'in kaşları havaya kalkıyor ve donup kalıyor. "Öyle mi?" "Evet, dostum. Ve ne yapacağımı bilmiyorum."

"Ne demek istiyorsun?"

"Yani, daha önce hiç bir erkekle birlikte olmadım. Elliot trans. Yani, orada ne bile emin değilim. Ama bunun bir önemi var mı? O kesinlikle bir erkek ve sikim onu istiyor. Ne yapmalıyım?"

Biramdan uzun bir yudum daha alıyorum, aklım şu anda haklı olarak sikilmiş durumda.

"Hiçbir yok. Ben olsam tüm bunları ona sorardım. Ona karşı dürüst olun."

Öne eğildim ve sessizce dedim ki, "Ama kuzen, beni dinle. Onu düşündükçe sertleşiyorum. Bana bu resimleri gönderiyor ve onlara bakarak mastürbasyon yapabiliyorum."

"Vay canına," diyor Caleb ve sonra hafifçe kıkırdıyor. "TMI, dostum."

"Kahretsin," diye ve sonra başımı kanepenin arkasına yaslıyorum. Ağzımdan sinirli bir inilti çıkıyor ve Whit bize doğru ilerliyor. Bir önlük ve plastik eldiven giymişti.

Bu adamın sorunları var.

"Her şey yolunda mı?"

"Evet, bebeğim. Luke bir adamdan hoşlanıyor ve kafası çok karışık." "Ah," diyor Whit ve ben de kuzenimin nişanlısına bakıyorum.

"Bu 'ah' ne anlama geliyor, Whit? O koca beyninle beni aydınlatmak ister misin?"

"Sadece 'ah' istedim, bu ilginç. Başka bir şey değil."

Homurdanıyorum. "Evet, tabii. Her neyse. Peki, ne yapmalıyım? Bana ne yapacağımı söyle. Biraz rehberliğe ihtiyacım var."

"Bence doğru hissettiğin şeyi yapmalısın Luke," diyor Caleb. "Senin sikin asla yanlış değildir."

"Çok doğru. Yani, benden hoşlanıyorsa beni izin mi vermeliyim? Yoksa ben mi onu sikeyim? Bu nasıl oluyor?"

Whit'e bakıyorum ve çenemi ona doğru kaldırıyorum. "Eşcinsel trans erkekler hakkında bir şey biliyor musun?"

Whit başını sallar. "Herkes farklıdır. Ona sormanız gerekecek."

"Hayır, dostum. Henüz o noktaya gelmedik. Ne istediğini bilmiyorum. Çoğunlukla benden hoşlanmadığını düşünüyorum. Ama hala ona sarılmama izin veriyor, o yüzden bilmiyorum."

"Seni kim sevmez ki?" Caleb cevap veriyor, sonra ensemden tutup beni kendine doğru çekiyor. Kanepede birkaç dakika güreşiyoruz ve kafamızı kaldırdığımızda Whit gitmiş, mutfığa dönmüş, Clorox mendillerle tezgahları siliyor.

"Ona sorarım," diyorum.

"Yap," diyor Caleb. "Her şeyi ortaya koy. Benden hoşlanıyor musun? Evet ya da hayır'ı işaretle."

Telefonumu çıkarıyorum, dudaklarımı dişlerimin arasında döndürüyorum ve sonra yazıyorum.

Benim gibi bir adamdan hoşlanabilir misin?

Ayağıma dokunuyorum ve saniyeler sonra cevabı ekranımda beliriyor.

Ne biçim soru bu?

Caleb omzumun üzerinden bakıyor ve beni dürtüyor. "Ona sadece merak ettiğini söyle."

Ben: Sadece merak ettim.

Bu seni .

Caleb'a bakıyorum ve o da elini ağzına götürüyor. "Ona sadece ilgilendiğini söyle."

"Hayır, bunu yapamam. Bu onu . Zaten benden kurtulmaya çalışıyor. Beni kapı etmesi için ona bir sebep vermek istemiyorum."

Ben: Bir tipin var mı?

Evet.

Telefonum tekrar çalışıyor ve kaşlarımı çatıyorum.

Neredesin?

: Bana bilmek istediğimi söylediğinde sana söyleyeceğim.

Neredeyse iç geçirdiğini duyabiliyorum ve parmaklarım ekranda uçuşuyor.

ama. Söyle bakalım. Senin bu tipin nedir?

Neredesin?

Telefonuma bakıyorum ve sonra onu arasına sokuyorum.

"Bana cevap vermeyecek. Anlaşılması zor biri. Kaygan bir yılan balığı gibi."

Caleb derin düşüncelere dalmış bir halde karnını kaşıyor.

Başımı arkaya yaslıyorum. "Muhtemelen duygularımı incitmek istemiyordur. Öyle olmalı."

"Senden hoşlanmadığını mı düşünüyorsun?" Caleb diyor ki. "Çünkü sen harikasin. Eğer hoşlanmıyorsa, berbat bir zevki olmalı."

"Meh, bilmiyorum, ama Eli..." Yanağımın içini ısıırıyorum ve tavana bakıyorum. "O farklı biri. Onu tanımak zor. Tamamen kapalı ve sessiz."

"Yani? Bu seni ne zaman durdurdu ki? Sadece etrafta takılmaya devam et, bir gün sana aşık olacak."

"Öyle mi?"

"Aynen öyle," diyor Caleb. "Whit'te işe yaradı ve şimdi bana bak." Elini kaldırıp parmağındaki yüzüğü gösteriyor, ben de omzuna vuruyorum, sonra tekrar güreşiyoruz, sehpaye çarpıyoruz ve bir yığın kitabı deviriyoruz.

"Caleb," diyor Whit mutfaktan, parmaklarıyla tezgâha vurarak.

"Üzgünüm bebeğim," diyor Caleb ve kendini yukarı itiyor, ben de yaptığımız pisliği düzeltmeye yardım ediyorum. Caleb Whit'in yanına gidip onu kollarının arasına alıyor ve ağzına uzun uzun bir öpücük konduruyor.

"Pantolonunuzun içinde tutun çocuklar," diye homurdanıyorum, göğsümün ağrıdığını hissederek. "Beni kışkandırılıyorsunuz."

Caleb isteksizce Whit'ten uzaklaşır ve bir bira daha alır.

"Üzgünüm, değil," diyor Caleb. "Hey, yemekten önce bir oyun oynamaya ne dersin? Eminim kışını tekmeleyebilirim."

" sende," diye cevap veriyorum.

Saatler sonra, inleme sesleriyle uyandım. Telefonuma baktım. Kahretsin, uyuyakalmışım. Ama lanet olsun, bu ikisi misafirleri varken kendilerini tutamazlar mı? Kaba.

Kendimi koltuktan kaldırıyorum ve anahtarlarımı tezgahdan alıyorum. Burada kalıp kreşendoyu dinlemeyeceğim.

Hayır. Bunu duymaya ihtiyacım yok.

"Dün gece gelmedin, mesajlarıma da cevap vermedin," diye mırıldandı Elliot, kaşlarını çatarak, onu geçip evine girerken. "Nerede olduğun ya da ne yaptığın umurumda değildi. Güzel bir gece geçirdim. Tek başıma," diyor arkamdan.

"Aw. Beni özlemişsin. Özleyeceğini biliyordum. Ve bil diye söylüyorum, Caleb'ın evinde uyuyakalmışım."

"Peki Caleb kim?" diye soruyor, kaşlarını daha da çatarak. Bunun mümkün olduğunu bilmiyordum ama anlaşılan o ki, suratını asarak fizik kurallarını bükebiliyor.

"Kuzenim. Merak etme Eli. Sen hâlâ benim en iyi arkadaşımsın."

Dudaklarını büzüyor. "Bir evin var mı Luke? Yoksa evsiz misin?"

"Hayır, Eli. Benim bir evim var. İş haftası boyunca kanepede sörf yapıyorum. Benzinden bir ton tasarruf ediyorum ve saatlerce işe gidip gelmek zorunda kalmıyorum."

Bana inanmış gibi görünmüyor ama neyse. Aklımda daha önemli şeyler var, bugün için planlarımız gibi.

"Hey, bugün kardeşimle takılabiliriz diye düşünmüştüm." "Takılmamayı tercih ederim."

Onu hafifçe dürtüyorum ve o da . "Peki. Ama sadece sen ısrar ettiğin için. Beni gerçekten ."

Bir kahkaha attım. "Harika, dostum. Duş alıp üstümü değiştireyim."

Ben dışarı çıktığımda Elliot kendine bir fincan kahve dolduruyor. Gözleri üzerimde geziniyor ve dudaklarımı yuvarlıyorum. Evet, belki onun tipi değilim ama bana bakmadan duramıyor.

Seni görüyorum, Eli. Seni görüyorum.

"bir kahve alabilir miyiz?" Soruyorum çünkü bu adamın kreması bile yok. Ya da serpintisi. Ya da bu lanet evde eğlenceli herhangi bir şey.

Gerçi iki gece önce piyano çaldığını duydum. Uyuduğumu sanıyordu ama ben duydum ve bu beni mantıksız bir şekilde azdırdı.

Bir gün benim için oynamasını istiyorum.

Ayrıca beni o anahtarların üzerine yatırıp sikimi yemesini istiyorum.

Evet, hayal gücüm geçen hafta boyunca gelişti ve dün gecedan beri tamamen büküldü. Çekiciliğimi kabul ettim ve geri dönmeyi reddediyorum.

Elliot'tan hoşlanıyorum.

"Peki," diyor, portatif kahve kapatıyor ve garajı işaret ediyor. "Hadi gidelim."

Kahve dükkanında durduktan sonra kardeşim Sem'in şehrin öbür ucundaki evine doğru yola çıkıyoruz. Elliot'ın arabasının hoparlörlerinden hafif bir klasik müzik çalıyor ve parmakları

direksiyon simidi. Dışarıda soğuk ve gri bir hava var ve bir an için yağmur yağacak mı diye merak ediyorum.

"Geldiğimizi biliyorlar mı?" Ben bir ağız dolusu krem şanti ve beyaz mocha'nın etrafında inlerken Elliot soruyor.

"Hayır, onları şaşırtmak en iyisi."

Bana bakıyor. "Kız kardeşlerime bu kadar benzemen ürkütücü. Onlar da rastgele ortaya çıkıyorlar."

"Biliyor musun, bence kaderimizde varmış Eli. Sen ve ben. Tanrı bizi birbirimiz için yarattı." Bir yan sokağı işaret ediyorum. "Şu kırmızı arabanın olduğu yerden sağa dön."

Elliot talimatlarıma uydu ve bir dakika sonra Sem'in şu anda ikamet ettiği karavan parkındaki karavanının önüne yanaştık. Küçük kardeşim işe daha yakın olmak için bir süre önce buraya taşındığını söylemişti. Bizi kandırmaya çalışıyordu. Magnus'a daha yakın olabilmek için olduğunu hepimiz biliyorduk. Biraz takıntılıydı. Hâlâ da takıntılı.

"Evde olmalılar," diyorum Tesla'nın kapısını itip açarken ve dışarı atlarken. Arabanın etrafında yürürken ayaklarım çakılların altında çıtırdıyor.

"Kardeşin *burada* mı yaşıyor?" Elliot etrafına bakınarak soruyor, ben de ona bakıyorum.

"Yargılayıcı bir pislik olma, Eli. Herkes lüks evlerde yaşamıyor."

Yanakları pembeleşir ve onunla tanıştığından beri ilk kez kekeler. "Ben... ben... ben demek istemedim...."

Onun bu kadar telaşlı ve utanmış görünmesine dayanamıyorum, bu yüzden ona doğru ilerliyorum ve onu yanıma çekiyorum.

"Endişelenme, Doktor."

Bana bir bakış attı. "Yargılayıcı görünmek istememiştin."

"Biliyorum. değil. Hadi gidip kapıyı çalalım."

Bir saniye sonra kapıyı yumrukluyor, birinin cevap vermesi için bağıriyorum. Karavanın içinde ayak sesleri duyuyorum ve bir an sonra kapı açılıyor. Magnus gözlerini devirerek önümde duruyor. Dar bir kot pantolon ve soluk pembe bir gömlek giymişti. Tırnakları parlak kırmızıya boyanmış ve bu göz kalemi mi?

"Oh, Luke. Sen olduğunu nasıl tahmin ettim?"

Homurdanıyorum ve kalçasına hafifçe vuruyorum. "Kardeşim nerede, ufaklık?"

Magnus beni görmezden geliyor, omzumun üzerinden bakıyor ve kaşlarını kaldırıyor. "Bu da kim Luke? Son zamanlarda gizemli bir şekilde ortalıkta yoktun. Sebebi bu mu?"

"Evet. O benim en iyi arkadaşım," diyorum.

"Şimdi mi? Çünkü Caleb dün gece beni aradı...." Magnus başladı ama ben sözünü kestim.

"Kahretsin, Caleb. Tam bir dedikoducu. Hayatını kurtaracak bir sırrı bile saklayamıyor."

Magnus merdivenlerden atlayarak iniyor ve beni iterek Elliot'a elini uzatıyor. "Merhaba yakışıklı. Senin hakkında *her şeyi* duydum. Ben Magnus, Luke'un kayınbiraderiyim."

Elliot Magnus'a bakmadan önce bana bakıyor. Bir kez başını salladı ve elini uzattı. "Elliot."

Sem aniden beliriyor, Magnus'un Elliot'ın elini kuvvetlice pompalamasını izliyor, sonra kardeşimin mavi gözleri benimkilerle buluşmak için dönüyor.

"Hey, kardeşim. Burada ne yapıyorsun?" İkimiz de Elliot ve Magnus'un sohbet ettiği yere doğru ilerlerken Sem bana soruyor.

Ben cevap veremedim Magnus araya girdi. "Bak, Sem. Luke bir *arkadaşını* getirdi." Magnus'un bu kelimeyi söyleyiş şekli beni homurdlatıyor ve Elliot'un kaşlarını çatmasına neden oluyor.

Sem Elliot'a, Elliot da Sem'e bakıyor ve sonra kardeşim bana dönüp sırtıyor, "Kaşlarıyla Whit gibi bir şey yapıyor."

"Siktir, biliyorum."

"Whit kim?" Elliot soruyor. "Ondan daha önce bahsetmiştin."

"Kuzenimin nişanlısı. Bir gün onunla tanışacaksın," diyorum Elliot'a ve sonra Sem ve Magnus'a dönüyorum. "Ee, siz ne yapıyorsunuz? Takılıyor muyuz yoksa?"

Magnus Sem'e doğru ilerler ve onun yanına sokulur. "Biz de tam çıkıyorduk aslında. August ve Emery ile yemek ve lazer oyunu için buluşacağız."

"Siktir," diyorum ve sonra genişçe gülümsüyorum. "Benim neden bundan haberim yoktu? Elliot ve ben laser tag'e bayılırız."

Elliot, "Sen ama ben yapamam," diye mırıldanıyor.

İtirazlarını dinlemiyorum, iç çekip benimle gelmeyi kabul edene kadar Elliot'u hafifçe dürtüyorum. Onu zorluyormuşum gibi davranıyor ama gözlerindeki o heyecan parıltısını görüyorum. Muhtemelen daha önce hiç

hayatı boyunca lazer tag oynamadı. Muhtemelen alay ediyor ve dalga geçiyordur ama içten içe yüzüne boya sürmek ve aya karşı ulumak istiyordur.

"Hayatında hiç oyun oynamadın, ha? Bu senin ilk oyunun mu olacak?" Arabasına doğru ilerlerken Elliot'a soruyorum.

Sadece bana bakıyor. "Ben oyun oynarım."

Alay ediyorum, kemerimi bağıyorum ve sonra uzanıp kulak memesini çekiştiriyorum. Ve o piç bana doğru bastırıyor, sadece fark etmem için yeterli, bu yüzden elimi hareket ettiriyorum ve boynunun arkasını avuçluyorum.

"Buna bayılacaksın Eli. Lazer tag eğlencelidir." "Bence aşk güçlü bir kelime."

Ona doğru eğildim ve kulağına usulca "Sadece bir şans ver, tamam mı? Benim için?"

Elliot titriyor, hafif ama yakalıyorum. Alt dudağını ısırarak başını hafifçe sallıyor. "Tamam. Senin için."

Ve lanet olsun, eğer bu içimi aydınlatmıyorsa, çünkü Elliot kolay pes edecek bir tipe benzemiyor. Sadece birine değil.

Hayır, sert ve inatçı görünüyor. Tanrım, benim için gevşemesini, biraz olsun eğilmesini istiyorum.

Karnım gürültüyle guruldadığında aklım çok seksi bir yola sapıyor ve onu ovuyorum. "Kahretsin, acıktım."

"O zaman önce yemek yememiz iyi bir şey; açlıktan bayılmanı istemeyiz," diye yanıtlıyor Elliot ve ben usulca kıkırdıyorum.

Boynunu tekrar sıkıyorum, o da avucumun içine geri bastırıyor. Böylece, kasabanın dışındaki küçük lokantaya varana kadar gergin kaslarına masaj yaparak orada tutuyorum. Beni gerçekten gülümseten şey, ne kadar yakın olduğum konusunda oflayıp puflamaması. Genelde çok huysuz bir armuttur ama ben onu büyütüyorum.

"Hazır mısın?" Arabayı park ettiğinde sordum.

Restorana bakıyor, ben de omzunu sıkıyorum. "Her zaman burada yerim. Tamamen hijyenik."

"Bununla hiçbir ilgisi yok. Ben sadece..." diye homurdanıyor.

"Gerginim." Bunun üzerine gözlerim çünkü... Elliot az önce açıldı mı? Bana mı? Yüzümü ona dönebilmek için koltuğumda kayıyorum. "misin?"

"Söylediklerimi unut," diyor Elliot ve ben ona daha sıkı tutunarak olduğu yerde kalmaya zorluyorum.

"Neden gerginsin, Eli?"

"İnsanlarla pek iyi değildir."

"Sen bir doktorsun. Bütün gün insanlarla birlikteisiniz. Hepsi seni seviyor görünüyor."

"Evet, ama bu farklı. Bu tür etkileşimlerde bir güç dengesizliği var. Benden ne beklendiğini biliyorum ve bunda iyi olduğumu da biliyorum. Burada, ben sadece Elliot'ım."

"Eli..."

"Benden hoşlanmama yüksek. Yanlış bir şey söyleyeceğim ya da kaba davranacağım. Arkadaşım olmamasının bir nedeni var."

"Hayır," diyorum ve çenesini kendime doğru eğiyorum. "Seni sevecekler. Kahretsin, ben senden hoşlanıyorum ve sen beni arabasıyla ezen huysuz bir sürtüksün."

Homurdanıyor ama sonra yüzü yine düşüyor. O kadar kararsız görünüyor ki, dudağını kemiriyor, bir yanım öne doğru eğilip o dudakları emmek, ağzımla o güvensizliği içinden çekip almak istiyor. Yardımı olacağını bilsem yapardım. Ama yapmıyorum, çünkü bu bizim olayımız değil. En azından henüz değil.

"Söz veriyorum, dışarıdaki adamlar seni sevecek."

"Ben sadece... boş ver. Hiçbir şey söylememeliydim. Lütfen unutabilir misin?"

Arabadan iterek çıktı, ben de koştum.

"Bunu unutabileceğimden emin değilim Eli. Bana gerçekten açılmıştın. Bunu sonsuza dek hatırlayacağım."

"Bir anlık delilikti. Şimdi iyiyim. Bir daha olmayacak," diye mırıldanıyor ve ardından Sem ve Magnus'un gezindiği uzaktaki siyah bir SUV'ye bakıyor.

Kardeşim ve Magnus biz yaklaşırken izliyorlar ve sonra Magnus en iyi arkadaşı August'la konuşmak için dönüyor, o da cipin sürücü koltuğunda oturuyor ve kucağında dövmeli bir adam var.

Hah. Daha önce Sem ve Magnus'un evinde kaldığımda August'la birkaç kez . Onun heteroseksüel bir adam olduğunu sanıyordum. Sanırım yanlışmışım. Görünüşe göre, birçok insanın heteroseksüel olduğu konusunda yanlışmışım. Sikim şu anda bana sırtıyor.

"Evet çocuklar," diye başlıyor Magnus geniş bir gülümsemeyle. "Biz çıkarken Luke çıkageldi. Dolayısıyla bu artık ikili bir randevu değil. Üçlü randevu olarak adlandırıldı."

Elliot kimseye belli etmeden, "Bu bir randevu değil," diye homurdanıyor. Kolumu ona doluyorum ve sert vücutunu kendime doğru çekiyorum.

"Neden bahsediyorsun, Eli? Bunu tuhaflaştırma."

"Büyük ihtimalle buradaki en az tuhaf insan benim," diyor Eli ve onu kendime doğru çekiyorum. Kahretsin, onun yakın olmasını seviyorum. Ayrıca güzel kokuyor. Eğilip biraz kokluyorum.

Siktir, evet. Gerçekten öyle.

Arkamı döndüğümde Magnus gözlerini deviriyordu.

Magnus yüksek sesle, "Buna itirazım var," diyor. "Ben çok normal olduğumu düşünüyorum."

Bu beni güldürüyor çünkü Sem ve onun bir süre yaptıkları garip şeyleri biliyorum. Aslında çok fazla şey biliyorum. Van Beek ailesi sıkıdır, bazen biraz fazla sıkı. Sem bir gece abartılı ayrıntılarla sapıkça sekslerini anlatıp durdu. Beynimin çamaşır suyu banyosuna ihtiyacı olmasının bir nedeni daha.

"Siktir git, ufaklık. Sen çorbalı sandviçten daha delisin," diyorum ve uzanıp Magnus'u kollarımın arasına alıyorum.

Kardeşim yüksek sesle homurdanıyor ve kocasını tutup göğsüne bastırıyor.

"Ona dokunma Luke," diye mırıldanıyor Sem. "Ölmeye mi çalışıyorsun?"

Ben sırtıyorum ve Elliot burnunun kenarını çimdikliyor. Hayır, sinirlenmiş gibi davranıyor ama dudaklarının nasıl görüyorum. Gülümsememeye çalışıyor.

Birden cipin kapısı açılır ve dövmeli adam yuvarlanarak dışarı çıkar. Toprakta tökezliyor ve sonra pantolonunu fırçalayıp gömleğini düzeltiyor. Yüzünde bir gülümseme beliriyor ve gözlerimle buluşuyor.

"Selam, ben Emery. İkinizle tanışmadım." Elini Elliot ve benim aramda gezdiriyor ve ben gülümserken Elliot ona bakıyor. Muhtemelen daha önce hiç bu kadar çok dövme görmemişti.

"Ben Luke, Sem'in ağabeyi. Bu da Elliot, en iyi arkadaşım," diyorum.

"O kelimeyi çok gevşek kullanıyor," diye araya giriyor Elliot. "Bu adam bir gün benim alanımı işgal etti ve ben ondan kurtulamıyorum."

Şerefsiz. Şaka yapıyor. Benden başka kimse anlamıyor.

Onu daha da sinirlendirmek için uzanıp Elliot'ın başını okşuyorum. "Hayır, beni gizliden gizliye seviyor. yapmak için beni yanında tutuyor. Kaslarımdan hoşlanıyor. Bunu bana kendisi söyledi."

Elliot iç geçiriyor ve gökyüzüne bakarak nefesinin altında bir şeyler mırıldanıyor ama yanımdan ayrılmak için hiçbir hareket yapmıyor. Bunun yerine kurnazca bana doğru eğiliyor.

Pislik herif fark etmediğimi sanıyor ama fark ediyorum. Söz konusu o olduğunda her şeyi fark ediyorum.

"Pekâlâ, bu çok garip bir durum ama yine de bu aileyle neden şaşırayım ki?" Magnus mırıldanıyor ve sonra anons ediyor, "Pekâlâ, herkes . Kolaylık olsun diye söylüyorum, bu August, benim en iyi arkadaşım," diyerek altın sarısı saçları ve kaslı vücudu olan adamı işaret ediyor. "Ve bugün, August ve Emery resmen erkek arkadaş oldular."

Emery kolunu August ile birleştirir ve biraz zıplar. "Evet, öyle. Ayrıca biz üvey kardeşiz. Hepsi çok skandal. Ama evet, o tamamen benim. Ve seks konusunda muhteşem. Yani, ona bir bakın. Bay Rogers. Kim bilebilirdi ki? Aklım başımdan gitti."

Emery önce Sem'in sonra da benim yumruğuma vururken August kıpkırmızı kesiliyor. Çünkü tebrikler sırayla gelir, özellikle de iş biraz almaya geldiğinde.

Ki ben alamadım.

Cinsel bir oruç tutuyorum ve aletim fark ediyor. Hiç de eğlenceli olmayan bir şekilde ağrıyor. Geçen gün kamyonetimde kestirirken pantolonuma boşaldım. Uyandığımda kendimi yeniden on iki yaşındaymışım gibi hissettim.

Evden çıkarken yanıma iç çamaşırı almayı alışkanlık edindim çünkü sürekli Eli'yi hayal ediyorum. Bana gönderdiği o lanet seksi resimlere bakmayı bırakmalıyım.

Açık bile değiller ama öyle olduklarını hayal ediyorum. Parmağını ısırduğu yerde, onun benim aletim olduğunu hayal ediyorum. Ama ısırarak yerine, belki biraz dişlemek. Gerçekten, dudaklarının ve dilinin etrafındaki herhangi bir yer iyi olurdu. Seçici değilim.

Bir resimde eli pantolonunun düğmesinde, ciddi gözleri ve sert çenesiyle o kadar otoriter görünüyordu ki. Bana doğru eğildiğini ve sert bir konuşma yaptığını hayal ettim.

Eğer bana gerçek bir çıplak fotoğraf gönderseydi, muhtemelen hemen oracıkta boşalırdım, telefonumun ekranına boşalırdım.

Ayaklarımın üzerinde kayıyorum ve Elliot'ı daha da sokuyorum. Bana ne yaptığı hakkında hiçbir fikri yok.

"Her zaman sessiz olanlar, ha?" Mırıldanıyorum ve sırtıyorum.

"Evet, kesinlikle. En güzel sürpriz bu," diyor Emery neşeli bir gülümsemeyle ve belli ki yeni erkek arkadaşından bahsediyor.

Magnus boğazını temizleyerek yan konuşmamızı yarıda kesiyor. "Tamam, bu kadar yeter. İçeri girip yemek yiyelim çünkü saat ikide laser tag için rezervasyonumuz var ve Luke *sürekli* yemek yiyor. Mutfağın onun siparişini karşılamak için zamana ihtiyacı var."

"Bu doğru. Ben büyüyen bir çocuğum," diyorum ve Elliot'ı merdivenlerden yukarı çekiyorum. Karşı koyuyormuş gibi yapıyor ama yine de hiç telaşlanmadan benimle birlikte lokantaya kadar yürüyor.

"çalışıyorsun ama çok eğlendiğini biliyorum," diyorum kulağına.

"," diye homurdanarak bir kabine kayıyor, ben de yanına ona bir menü uzatıyorum. Diğerleri etrafımıza yığılırken o menüye bakıyor.

Siparişlerimizi verirken Emery bana dövmem olup olmadığını sordu. Ona olduğunu söyledim, tam kalçamın arkasında.

"Bu bir denizkızı," diyorum. "Hem de kocaman bir tane. Rengarenk ve karmaşık."

Emery koltuğunda kıpırdanıyor, heyecanlı bir köpek yavrusu gibi görünüyor ve hemen ondan hoşlandığıma karar veriyorum. Burnuna vurmak istiyorum.

Elliot'ın bana baktığını hissedebiliyorum. Dövmemi bilmiyordu çünkü kalçamın arkasını görmemişti.

Henüz.

Ama ilgisini çektiğini söyleyebilirim.

Ona doğru eğildim ve kulağına fısıldadım, "İstersen sana gösteririm. Pantolonumu indirip eğileceğim, böylece siz de dizlerinizin üzerine çöküp inceleyebilirsiniz, Doktor."

Boğazını temizliyor ve yüzünün nasıl pembeleştiğini kaçırmıyorum. Yemeklerimiz getirilirken "Hayır, teşekkür " diye .

"Fikrini değiştirirsen bana haber ver," diyorum ve kaşlarımı ona doğru sallıyorum. Çünkü onun arkamda olmasını çok isterim.

herhangi bir şekilde, şekilde veya biçimde. Tercihen çıplak.

Diliyle ve elleriyle bir şeyler yapıyor. Artık tamamen kabullendim.

Geri dönüşü yok.

Caleb'ın dediği gibi, aletim asla .

Elliot bakışlarımı görmezden geliyor ve küçük bir kuş gibi yemeğini kemiriyor. August ve Emery'ye bakıyorum ve August'un adamını nasıl beslediğini izliyorum. Emery'nin ağzına bir patates kızartması atıyor ve bir an için kıskanıyorum.

Elliot'a dönüyorum ve ağzımı sonuna kadar açıyorum.

Elliot alay ediyor, "Seni beslemiyorum. Sen benim erkek arkadaşım değilsin."

Sırıtiyorum ve sonra sandviçinin arkasını yırtıyorum. Çünkü benden hoşlanmadığını bana hatırlatmasına gerek yok. Ben zaten biliyorum.

Yemeğindeki büyük ısırık izine bakıyor ve usulca iç çekiyor, "Hayatımda buna yol açan hatalar yaptım."

Gülüyorum. "Hayır, dostum. Ben senin başına gelen en iyi şeyim. Bunu bana bir gece uyurken söylemiştin."

Elliot ölecek gibi görünüyor. Magnus koltuğunda aniden bize doğru kayarken boğazından hafifçe boğuk bir ses çıkarıyor.

", siz ikiniz birlikte mi yatıyorsunuz?" Magnus sorar.

"Kesinlikle hayır," diyor Elliot kırpılmış bir tonda, nihayet sesini bir şekilde.

Gülüyorum ve kolumu kabinin arkasına atıyorum.

"Sadece utangaç davranıyor. Çoğu gece onun yatağında uyuyorum. Çok rahat. Bir bulutun üzerinde uyuyormuşum gibi hissettiren süslü bir yatağı var. On bin dolar olduğunu söyledi. Bu adam Bay Para Çuvalı. O da bir doktor."

Elliot tamamen şaşkın bir şekilde bana bakıyor ve ben de kulak memesiyle biraz oynuyorum. Yüzündeki dehşete rağmen Elliot dokunuşuma doğru eğiliyor ve ben de gülümsüyorum.

Ama sonra dikkatimi birden elinde bir avuç lolipop tutan Emery çekiyor.

"Senin için bir şey getirdim," diye sırtarak duyurdu.

Elliot kendisine ikram edildiğinde başını sallıyor -çünkü tabii ki sallıyor- ben de iki tane alıyorum. Kaba olmak istemem. Ayrıca

Şeker. İki şekeri de aynı anda açıp ağzıma atıyorum çünkü ben bir yetişkinim ve yetişkin olmanın tek iyi yanı istediğini yapabilmektir, haksız mıyım?

"Evet. Bunlar iyi," diye , kelimelerim boğuk çıkıyor.

Magnus gözlerini devirir ve bir emiciyi cebine atar. "Bunu saklayacağım o zaman. Görünüşe göre Luke'un buna ihtiyacı olabilir. Şurada mini bir orgazm yaşıyor."

Onları emmeye devam ediyorum ve göz ucuyla Elliot'ın beni izlediğini görebiliyorum... bir şey. Umarım bu tiksinti değildir. Ama onun için değişmiyorum. kabul edebilir ya da terk edebilir.

Yani, umarım beni alır. Beni almasını gerçekten çok istiyorum. Beni seçmek için.

Magnus kabinden çıkıyor ve dikkatimizi çekmek için ellerini çırpıyor.

"Pekâlâ, dinleyin. *Hemen* gitmemiz gerekiyor. Laser tag yerine varmamız yaklaşık on beş dakika sürecektir ve check-in yapmamız gerekiyor... Luke, bunu enayinle yapma. Bu hiç hijyenik değil."

Elliot beni izlemeye devam ederken ben de kardeşimin kocasına bakıyorum. "Sanırım bundan kurtulamayacağım," diye soruyor Elliot bana usulca.

"Sikeyim hayır. Bütün gün benimle kalacaksın."

Elliot, "İyi ama kız kardeşlerim bunu öğrenmesin," diye cevap veriyor ve ben de ona sırtıyıyorum.

"Çok geç," diyorum ve Elliot inliyor.

Lanet olsun, laser tag eğlenceliymiş.

Ulumayı kesemiyorum. Şu anda kendimi belalı bir orospu çocuğu gibi hissediyorum çünkü diğer takımı yok ediyoruz. Ölümüne bir savaştayız ve ben kazanıyorum.

Sem, Emery ve ben, Elliot, Magnus ve August'a karşı. Ve lanet olsun, bu şekilde yaptığımıza memnunuz. Takım arkadaşlarımız onları toza çeviriyor. yapmıyoruz.

Daha çok dalga geçmiyorum. Tutsak almıyorum. Sem, Magnus'a endişe ve şehvetle bakmaya devam ediyor. Emery gömleksiz ve pogo çubuğu gibi zıplıyor.

Ama yine de, o zayıf piçlerin kazanmasına imkan yok. İmkani yok. Zamanımızın dolmasına sadece birkaç dakika kaldı ve o kadar ilerideyiz ki zirveye çıkacağımızı biliyorum.

Bir saman balyasının arkasındayım ve içimden bir uluma daha yükseliyor. Kendimi tutamıyorum. Artık yarı kurt adamım.

Şöyle bir bakıyorum ve Sem'in boyalı yüzünün bir ağacın arkasından görüldüğünü, Emery'nin ise dev bir lastiğin arkasına saklandığını görüyorum. Bir çeşit sinsi saldırı yapacaklar. Bunu biliyorum.

Bir sonraki hamlemi planlarken dikkatim o kadar dağınık ki bir varlığın hareket ettiğini hissetmiyorum.

"Ne halt ediyorsun sen?" Elliot sert bir şekilde soruyor ve ben ağzımı yumruğumun ortasında kapatıp dönmeye çalışıyorum, ancak elleri aniden kalçalarımda ve vücudu sırtıma doğru bastırıyor. Beni sıkıca sabit tutuyor.

Oh, kahretsin. Bundan çok hoşlanıyorum. Benim aç aletim de seviyor. Sertleşiyor ve ağlamaklı oluyor.

"Neden bir hayvan gibi uluyorsun?" diye soruyor ve kulağımdaki o alçak ses derimi diken diken ediyor ve hayal gücümü uçuruyor. Şimdi uzayın derinliklerinde.

"Cevap ver. Ben," diye homurdanıyor Elliot ve sırtıma daha sert bastırıyor, parmakları yanlarımı kazıyor.

"Uh," diyorum ve kelimeleri bile oluşturamıyorum. Beynim tüm işlevini yitirdi. Kahretsin, şu anda beni anal olarak incelemesini ummak garip mi?

"Ne ?" Elliot çekiştiriyor. Sonra nefesi kulak mememe çarpıyor ve ben kızarıp terliyorum, silahım yanımda gevşekçe sallanıyor.

"Beynimi karıştırıyorsun," diye mırıldanmayı başarıyorum. Elliot karanlık bir şekilde kıkırdıyor ve aletim fermuarımın arkasında acı verici bir şekilde seğiriyor.

Lanet olsun. Bu hakimiyet saçmalığını bu kadar seveceğimi kim bilebilirdi?

Muhtemelen bu noktada bana her şeyi yapmamı söyleyebilirdi ve ben de yapardım.

O.

Ellerinden biri yavaşça pantolonumdaki şişkinliğe doğru iniyor, ve sonra sıkar.

Aletimi sıkıyor ve ben de saman balyasının üzerine yığılıyorum. Ağırılığım ile bastırıldığında devrilmemesine şaşırımdım.

"Elliot," diye inliyorum, silahım gürültülü bir takırtıyla toprağa düşüyor. "Bir hayvan gibi davranıyorum," diye Elliot. "Belki de ben yapmalıyım

dizlerinin üzerine çök ve yalvar."

Şimdi bir köpek gibi nefes nefeseyim.

Çok olamazdı; onun için yalvarırdım.

Parmaklarını bir kez daha esnetiyor ve ben gerçek bir acı çekiyorum. Sikim patlamaya hazır. Çok uzun zaman oldu. Çok uzun zaman. Ben de mantıklı olan tek şeyi yaptım.

Elini bir kez ittim ve pantolonumun içine boşaldım. Kendini kontrol etmek, kimin ihtiyacı var ? Benim yok.

Salınım boyunca ürperiyorum ve sonra burnumdan derin nefes alıyorum. Pus dağıldıkça kendimi bok gibi hissediyorum. Boxerım rahatsız edici derecede nemli ve Elliot benden uzaklaştı ve çevremde şakağını ovuşturuyor. Kendini beğenmiş ve biraz da sinirli görünüyor.

"Biz kazandık!" Kulaklarımdaki uğultunun arasından duyuyorum.

Bu boku kazanmak için mi yaptı? Bu bir numara mıydı? "Gidelim," diye mırıldandı.

Gözlerimi ona dikiyorum ama yine de itaatsiz bir çocuk gibi saman balyasının arkasından onu takip ediyorum. Ama biraz da kızgınım. Pislik benimle oynuyor.

"Hey, dostum, iyi misin?" Emery ağzından geçiriyor ve ben ağzımı açıp kapatıyorum. Sonra tekrar açıyorum ve Elliot'ın burnunun kenarını sıkarak durduğu sağ tarafımı işaret ediyorum.

"O sadece... beni bir saman balyasının arkasında becerdi." Herkes Elliot'a bakmak için dönüyor.

"Hayır. Yanlışlıkla aletine dokundum. Bilek hareketi yoktu."

Ağzımı açıp öylece bakıyorum. "Uzandın ve onu yakaladın, Eli. İtiraf et."

"Dediğim gibi, bu bir kazaydı Luke."

"Hayır, bunu yaptın. Böylece kazanabilirdin. Seni sinsi pislik."

Şimdi hem gururlu hem de kızgınım. Ve utanıyorum. Utanmaktan nefret ederim. Nadiren başıma gelir ama geldiğinde de beni allak bullak eder.

"Bil diye söylüyorum, lavman yaptırmak kadar hoşuma . Yani hayır, bilerek yapmadım. Yer değiştirdin ve elim kaydı."

Yalan söylediği çok açık olsa da bu biraz canımı yaktı. Ama artık bu konuda yapabileceğim bir şey yok. Kasıklarına bakıyorum ve iç çekiyorum. Islanmaya başladı. Boşalmam kotumun içinden sızıyor.

"Benimle dalga mı geçiyorsun? Sana zar zor dokundum," diye homurdandı Elliot ve sonra tersledi, "Luke van Beek, git temizlen. Şimdi."

Gözlerim Elliot'inkilerle buluşmak için yukarı fırlıyor. "Bana emir mi veriyorsun, Eli?"

"Ben. Git."

Hay sikeyim. Bir yanımda isyan etmek istiyor ama kendimi zorlayamıyorum. Üzerimde açıklayamadığım garip bir çekim gücü var ve bu beni tahrik ediyor. Az önce olanları tekrarlariken enseme ovuşturarak tuvalete doğru ilerliyorum. Tekrar yaşadıkça kafam karışıyor, sinirleniyorum ve yeniden azıyorum.

Banyoya girdiğimde kendimi temizlemek için elimden geleni yapıyorum ama sonunda boxerımı çöp kutusuna atıyorum. Zaten onlara ihtiyacım yoktu. Kamyonetimde beni bekleyen altı paket yenisi var çünkü ben pantolonuma boşalmadan duramayan azgın bir herifim.

Elliot beni tuvaletin dışında bekliyor, bacak bacak üstüne atmış, binaya yaslanmış, telefonunu rahatça karıştırıyor. Ona bakıyorum ama o bana bakmıyor.

Onun da canı cehenneme. Bu ikiyüzlü kıça söyleyecek bir şeyim yok.

Kazanmak için sikimi bana karşı kullanıyorsun. Ben bile o kadar sahtekar değilim.

Bu yüzden protesto etmek için yol boyunca çenemi kapalı tutuyorum ve Elliot da aynı şekilde sessiz kalıyor.

Evine vardığımızda, evin içine giriyorum ve mutfakta öylece duruyorum, buradan sonra nereye gideceğimden emin değilim. Gitmeli miyim? Kalmalı mıyım? Bir şey söylemeli miyim? Şey söylemeyeyim mi?

Elliot ön kapıyı kilitlerken endişeyle kıpırdanıyorum ve sonra yaslanıyor. Gözlerimiz boşlukta buluşuyor. Etrafımızdaki havada elektriksel bir şey kopuyor ve kabaca yutkunuyorum.

Sikeyim.

Birdenbire kapıyı itip bana doğru geliyor, ben de duvara çarpana kadar geri çekiliyorum.

Tam karşıma geldiğinde gözlerini hafifçe kısıyor. "Sanırım bir yanlış anlaşılma oldu" diyor ve ben yutkunuyorum.

"Peki ya Doktor?"

"El işinin tanımı."

"Hayır," diye . "O bokun ne olduğunu biliyorum. Her yaparım. Ben bir altın madalya sahibiyim."

bakıyor, sonra uzanıp boynumu tutuyor ve sıkıca kavriyor.

"Sana mastürbasyon yapmamın neye benzediğini göstermemi ister misin?" diye sorar.

Kahretsin, aletim o kadar hızlı sertleşiyor ki başım dönüyor. Tüm kanım rekor sürede güneşe akıyor.

Kabaca yutkunuyorum ve nefes almaya çalışıyorum.

"Çünkü daha önce olan şey benim sana yapmam *değildi*. O seninle oynayan bendim."

Aşağı uzanıyor, sertleşmiş aletimi kabaca kavriyor ve avucunu ona doğru itiyor.

Nefesim bir anda . "Oh, lanet olsun." Sırıttıyor ve boynumu daha sıkı sıkıyor.

"Arkanı dön."

Beni tutuşunu gevşetiyor ve söylediklerinden başka bir şey yapmayı düşünemiyorum. Tamam, böylece bu ilişkide sikilenin ben olma ihtimalimin yüksek olduğu ortaya çıkıyor... ya da bu her neyse.

Ve ben bunun için buradayım.

"Ellerini duvara koy," diye emrediyor.

Kalçalarımı tutup bacaklarımı ayırırken ellerimi duvara vuruyorum.

Parmakları pantolonumun bel bandına takılıyor ve pantolonumu kadar çeğiştirerek indiriyor. Eliyle ovuyor

sol kalçama, tam denizkızı dövmesinin olduğu yere, daha yukarıya, kış yanağımın üzerinden geçip ön tarafıma ulaşmadan önce.

Sikim artık neredeyse acı verecek kadar sertleşmiş durumda ve başımı eğip ellerinin karnımda kayışını izliyorum, biri sikimi, diğeri taşaklarımı kavlıyor. Gırtlaktan gelen bir inilti ağzımdan kaçıyor.

"Uh, uh, uh," diye azarlıyor, sikimi neredeyse acı verici bir şekilde sıkıyor. "Senden tek bir ses bile çıkmıyor."

Vay anasını.

Alt dudağımı ısırdım ve kırık bir nefes verdim. Hiç ama hiç itaatkâr olmadım ama lanet olsun, bu hoşuma giden bir şey değil.

"İyi çocuk," diyor Elliot kulağıma ve sonra baskın eli beni yavaşça pompalıyor. Parmaklarının kalın, gergin horozumda yukarı ve aşağı hareket etmesini izlerken zevk tüm vücuduma ateş ediyor.

Terliyorum. Şakaklarımdan yanaklarıma doğru süzülüyor. Elliot sırtıma bastırıyor, nefesi kulağımı gıdıklıyor.

Nefes nefese bile kalmıyor. Her zaman kontrolü elinde tutuyor. Benim şu anda olduğum gibi çözülmesi için ne gerekiyor? Bunu görmeyi çok istiyorum.

"Gördün mü?" diyor, dudakları kulak mememde geziniyor. "Bu benim sana mastürbasyon yapmam. Farkı hissediyor musun?"

Yutkunuyorum ve başımı sallıyorum ama o bunu göremiyor çünkü onun yumuşak, uzun parmaklarının beni uçurumun kenarına getirmesini izlerken başım omuzlarımin arasında bir örs gibi sallanıyor.

Ofluyorum, o diğer eliyle taşaklarımı yuvarlarken tırnaklarım duvarı kazıyor. Çok yaklaştım.

"Hayır, gelmiyorsun," diye mırıldanıyor Elliot ve durup baş ve işaret parmaklarıyla sikimin ucunu çimdikliyor. "Ben söyleyince boşalıyorsun."

İçimden bir inilti kaçtı ve gözlerimi kapattım çünkü o beni ne sanıyor? Kendimi hiç kontrol edemiyorum. Beni o saman balyasının arkasında görmedi mi? İşte benim hayatım özetle bu.

I. Yapamam. Bekleyemem.

Sanki düşüncelerimi okuyabiliyormuş gibi, "Evet, " dedi.

Sonra beni tekrar pompalamaya başlıyor, bu sefer daha hızlı. İnlemelerimi yutuyorum çünkü bir tanesinin kaçmasına izin verirsem beni daha fazla cezalandıracağından endişeleniyorum.

Bu neden bunu daha da ateşli yapıyor?

Belki bana şaplak atar. Beni bağlar ve kıcımlı siker.

Evet, ben tam bir kıcımlı.

Şimdi onun ellerine kızıyorum. Çaresiz. Acı çekiyorum. Muhtaç.

"Gel," diye geveliyor ve aletim onun emrini duyuyor ve yardım edemiyor ama itaat ediyor. Her yere fışkırırken neredeyse acı verici bir şekilde patlıyor. Karnıma, ellerine, duvara çarpıyor.

Ben ağır bir şekilde sarkana, alnım duvara yaslanana kadar orgazmım boyunca beni okşuyor ve sonra geri adım atarken parmakları beni serbest bırakıyor.

"Pisliğini temizlemeni bekliyorum."

Kavruldum. Cevap bile veremiyorum. Sadece homurdanıyorum ve küçük bir baş sallama hareketi yapıyorum.

Evet, Eli. Hareket edebildikten sonra hemen başlayacağım. Beni jöleye çevirdin. Tüm koordinasyonumu kaybettim.

Bu adamla seks nasıl olurdu? Küle dönerdim.

BEŞİNCİ BÖLÜM

ELLIOT

(Artık resmileşti. Bir çeşit felç geçirdim. Kendime onunla ilişkiye girmeyeceğimi söyledim. Ama Luke'un sikini tutmakla kalmadım. lazer tag'de, ben de ona mastürbasyon yaptım...mutfağında...duvara karşı.

Ve en ? Hoşuma gitti.

Luke pisliğini temizledikten sonra benim yatağında uyukluyor ve ben sadece ayaklarımın üzerinde kayıyorum, onunla yatağa girmek istemiyorum çünkü o zaman onu becerebilirim. Gelir gelmez onu evimden kovmalıydım ama o kadar sersemlemiş ve yorgun görünüyordu ki.

Biraz uzanmasına izin verdim ve şimdi uyuyor. Tıpkı olacağını bildiğim gibi. Bu adam hayatını kurtarmak için uyanık kalamaz.

Hayal kırıklığı içinde ofladım.

Bu kadar harika bir şekilde itaatkâr olduğu için ona lanet olsun. Bu iri yarı adama bakarak kontrolü bırakmaktan hoşlanacağını asla tahmin edemezsiniz, ama o bundan zevk alıyordu. Ona ne yapacağını söylememi seviyordu.

Adımlarımı hızlandırıyorum ve elimi kasıklarına bastırıyorum. Şimdi uyumamın imkânı yok. Eğer kalkmazsam saatlerce uyanık kalacağım. Ve bunu Luke'un yanında yapacak değilim. O kadar çaresiz değilim.

Yalanlar. Ben de tam olarak o kadar çaresizim.

Ama beynimin mantıklı kısmı hala çalışıyor. Onun yerine misafir yatak odasına geçip kapıyı kilitliyorum.

Karanlıkta tek başıma, bir suçlu gibi gizlice mastürbasyon yapmak beni bu hale getirdi.

Yatağın kenarına oturuyorum ve parmaklarımı şakaklarıma bastırarak burnumdan derin nefes alıyorum. Ağrıyı çalışıyorum ama sadece artıyor. Birine açılmayalı çok uzun zaman olmuştu. Biriyle sevişmeyi.

Belli oluyor.

Arsız ve muhtacım ve bu beni umursamaz yapıyor.

Buna boyun eğmekten başka yapılacak bir şey yok.

Yüzüstü dönüyorum ve bacaklarımın arasına bir yastık koyuyorum.

O doyumsuz sızı tam kalçalarımın arasında ve kalçalarımı öne doğru itiyorum, çıkardığım homurtuları bastırmak için dudağımı ısıyorum. Luke'un uykusundan uyanıp bunu duyması benim için büyük şans olurdu. Yüzüme bir yastık daha koyuyorum ve kendimi zirveye ulaştığımı hissedene kadar kalçalarımı tekrar tekrar kavislendiriyorum.

Ve bunu asla ama asla itiraf etmeyeceğim, ama her zaman Luke'u hayal ediyorum - Luke , Luke ben onu becerirken kıvranıyor, Luke bana boyun eğiyor ve tüm arzularıma teslim oluyor.

Son bir hamleyle kendimi kenara itiyorum ve nefes nefese sırtüstü yuvarlanıyorum. Bir elimi nemli alnıma götürürken kabarıyor.

"Siktir," diye mırıldandım çünkü bunun bir faydası olmadı. Hayır, sadece daha da kötüleştirdi. Tekrar yapmam gerek.
Ben de öyle yapıyorum.
Lanet olsun, yedim.

Luke ertesi sabah dolabıma yarı çıplak girdiğinde gömleğimin düğmeleri açıktı. Göğsü duştan dolayı hâlâ ıslak, boxer'ı neredeyse kalçalarına yapışmış. Ve sikinin bana doğru gerildiğini görüyorum. Sanki elimi sıkmak için uzanıyor gibiydi.

Görmezden gel.

Bunu görmezden geleceğim.

Vücudundan dışarı taşan kalın uzunluğa bakıyor ve sonra bakışlarımla buluşuyor.

"Kabalık mı edeceksin Eli?" diye takılıyor ve tüm vücudum bir Noel ağacı gibi ışıldamasına rağmen gözlerimi devirmeyi başarıyorum.

Sikeyim.

Şu anda yapabileceğim bir şey yok. Bu gece Luke uyuyana kadar beklemek zorundayım. Yine misafir odasına gizlice gireceğim ve kazanan benmişim gibi yastığımı kamburlaştıracam.

"Dün gecenin tekrarını mı istiyorsun?" Gömleğimin düğmelerini ilikleyip pantolonumun içine sokarak soruyorum.

"Bunu yapabilirim," diye yanıtlıyor Luke, elleri kalçalarında, başı hafifçe eğik.

"Şey, işe gitmem gerekiyor. Beklemek zorundasınız."

Ne halt ben? gereken bir şeyin tekrarına söz veriyorum.

"Evet, göreceğiz Eli," diyor sırtarak ve sonra boxer'ının üzerinden sikini kavrayıp kalçalarını kavislendiriyor.

Kravatımı boynuma atarken yanaklarım kızarıyor. Ağzımı onunkine bastırmak ya da dizlerimin üzerine çöküp o koca siki gırtlığıma kadar almak gibi aptalca bir şey yapmadan önce buradan çıkmam gerekiyor.

"Evet, yapacağız, değil mi?" demeyi başararak Luke'un yanından geçiyorum. Ama bunu yaparken ona sürtünmeden önce değil, parmaklarımın onun zorlanan sikinin üzerinde gezindiğinden emin olarak.

Ve bunun çok acımasızca olduğunu mırıldandığında, küçük bir kahkaha atıyorum. Çünkü bu, içinde bulunduğum sefaletin intikamı.

Ama görünüşe göre Luke savaş yöntemlerini iyi biliyor çünkü işe giderken telefonum çaldığında ona bakıyorum ve neredeyse bir ağaca çarpıyordum.

Luke pantolonunu çıkarmış, karın kaslarının kasıklarıyla birleştiği kaslı V bölgesini gösteren bir fotoğrafını çekmiş, eliyle kendini kavırıyor. Telefonum tekrar çalıyor ve çıplak boyunu kavradığı, bacaklarını açtığı, her şeyini sergilediği bir fotoğraf.

Yolun kenarına çekiyorum ve arabamı hızla park ediyorum.

Sonra, tam bir güç içinde olduğum için, ona bir mesaj gönderdim.

Ben: Sen gelmeyeceksin.

Ben: Beni bekleyeceksin.

Dudağımı ısııyorum ve cevabını beklerken koltuğumda kayıyorum.

Luke: Dinlemezsem beni cezalandıracak mısın?

Tanrım, evet, yapacağım. Ona bir sürü iğrenç şey yapacağım.

Ben: Evet.

Cevabını beklerken nefesim kesiliyor. Cevap geldiğinde, ciğerlerimdeki tüm hava dağılıyor.

Yumruğunu sikerken çekilmiş bir video ve *her saniyesini* izliyorum. Kalın, nasırlı parmaklarının uzun boyunu sıkmasını ve hızlı, sabit hareketlerle tabandan uca doğru hareket etmesini izliyorum. Sikinin ucunda bir parça prekum boncuklanırken ağzım sulanıyor, onu fırçalıyor. Ve saniyeler sonra, boşalması karnına doğru fırladığında, eve gittiğimde lanet bir muamele göreceğimi biliyorum.

O kıça bir kürek atacağım. Kırmızı şaplak atacağım.

Camıma aniden vurulunca yerimden sıçıyorum ve telefonum koltukla orta konsol arasına kayıyor.

Camı açıp endişeli bir polis memurunun bakışlarıyla karşılaştığımda kalbim göğüs kafesime çarpıyor.

"İyi misiniz?" diye soruyor memur ve ben yüksek sesle yutkunuyorum, aşırı ısınmış ve kızarmış hissediyorum.

"Evet, özür dilerim. Önemli bir telefon görüşmesi ve kenara çekmem gerekti," diye açıklıyorum. Memur bana şüpheyle bakıyor çünkü muhtemelen kafam iyi görünüyor, sanki az önce bir tuğla kokain çekmişim gibi.

"Ben doktorum," diye açıklıyorum, ses tonum nefes nefese kaldığımda olabildiğince düzgün. "Hastalarımı görmeye gidiyorum."

Yemin ederim, bu yüzden ceza yersem Luke'un başı büyük belaya girer. Onu o kadar sert kenetlerim ki ağlar.

Ama neyse ki, memur ehliyetimi ve ruhsatımı kontrol ettikten sonra gitmeme izin verdi ve telefonum hala koltukların arasında imkansız bir şekilde sıkışmış halde işe doğru yola koyuldum.

Onu yakmalıyım. Çakmak gazı döküp bir kibrit çakmalıyım çünkü başıma beladan başka bir şey açmadı. Luke'a numaramı beri beni yüz ediyor.

Ama tabii ki işe geldiğimde titreyen parmaklarımla telefonumu çalgınca kurtarıyorum ve ekrana tıkladığımda kalbim yeniden atmaya başlıyor.

Luke: Benim cezam ne doktor?

Cevap vermeyeceğim. Bütün gün bunun için kıvranacağını bildiğim için hastalıklı bir neşe duyuyorum ve sonra hastalar arasındaki her dakikayı onu yalvartmanın yollarını düşünerek geçiriyorum. Bu da beni daha ateşli ve azgın yapıyor.

Eve döndüğümde boş bir evle karşılaşıyorum, tedirgin ve sinirli oluyorum. Tekrar çıkmam gerekiyor.

Luke'u beklemek zorundayım çünkü planlarım var.

Yani. Birçok. Planlar.

Bir saatimi tüm oyuncaklarımı gözden geçirerek, her birini kataloglayarak ve onun kıcıyla ne yapacağımı düşünerek çok fazla zaman harcayarak geçiriyorum.

Ama eve gelmiyor. Mesaj bile atmıyor.

Onu bekliyorum, parmaklarım ağrıyana kadar piyanoda gam çalıyorum, bacaklarım çökene kadar sokakta koşuyorum.

Sonra gece yarısına kadar ayaktayım, volta atıyorum.

Ona mesaj atıp nerede olduğunu, iyi olup olmadığını öğrenmeliyim. Ama direniyorum, çünkü bu öyle bir şey değil.

Adamı sevmiyorum bile.

Kahretsin. Bu doğru değil.

Onu seviyorum.

Endişe içimi kemiriyor ve korkunç bir şekilde uyuyorum, dönüp duruyorum, zihnim bir türlü kapanmıyor.

Ertesi gün, sefil bir inek oluyorum. Çok yoruldum ve sonunda herkesi tersledim. Yeterince hızlı hareket etmediği için kafasını ısırduğımda Amanda bana ters ters bakıyor. Sakızını dudaklarının arasına sıkıştırıp bilgisayarını tıkırdatıyor. Gerçi ekrana bile bakmıyor. Bana ters ters bakıyor. Bunu nasıl yaptığı hakkında hiçbir fikrim yok. Tüyler ürpertici.

Ondan uzaklaşıp telefonumun ekranına bakıyorum ve midem bulanıyor.

Hala benimle iletişime geçmedi.

Kaynak yapmak o kadar tehlikeli değil, değil mi? O iyi mi? Belki de bu işle ilgili değildir. Belki de benden bıkmıştır. Etrafta olması kolay biri değilim. Beni terk ederse şaşırmam.

Ben tamamen terk edilebilirim.

Telefonum çalıyor ve onu öyle sıkı kavırıyorum ki, çatladığını duyduğuma yemin edebilirim.

Luke: Selam, Doktor. Dün gece seni kaçırdığım için zgnm ama kamyonetimde uyuyakalmışım ve sabaha kadar uyanamadım.

Göğsüm daralıyor ve masama yaslanıyorum. Aman Tanrım, gözlerim yanıyor. ılgınca gözlerimi kırıpıştırıyorum ve sonra yanağımın içini ısıırıyorum.

Hayır. Bu adam için ağlamayacağım.

Telefonum tekrar çalıyor ve bulanık gözlerle ona bakıyorum.

Luke: Haberler iyi. Bugün Colorado için seyahat programını aldım.

Bekle, ne? Bunu ona kim e-posta ile gönderdi? Ben göndermedim. Ama sonra Amanda'nın daha önce bana bakarken gözlerindeki şeytani parıltıyı hatırladım. Bunu o yaptı. Luke onunla numaralarını değiştirmiş ve düzenli olarak sohbet etmişlerse hiç şaşırmam.

Muhtemelen bana karşı komplo ve entrikalar eviriyorlardır. Yüce İsa.

Artık ondan kamamın imkanı yok. Benimle birlikte Colorado'ya giden uçakta olacak. Bu konuda kızmaya bile dilim varmıyor.

Luke: Zaten planladığım bir sürü şey var. Hazır ol.

Ben daha fazla dşnemededen parmaklarım ekranın üzerinde hareket ediyor.

Bir dahaki sefere bana güvende olduğunu mesaj at.

Luke: Benim için mi endişeleniyorsun doktor?

Cevap vermiyorum çünkü zaten yeterince şey söylendi. Ona çok fazla şey gösterdim. Güvenlik nedenleriyle, geriye kalan az şeyi saklamak daha iyi.

Nihayet eve vardığımda, bir duygu karmaşası içindeydim. Duygulardan nefret ederim, çok rahatsız edicidirler.

Ama ben insanım ve duygular da işin doğasında var. Keşke dünya dışı bir varlık ya da belki bir köpekbalığı olarak doğsaydım. Kolay bir hayatı olan ve duyguları olmayan her neyse, ben de o olmak istiyorum.

Ama değilim. Sadece kendimim. Ve kontrolün bende olduğunu hissetmeme yardımcı olacak tek bir şey olduğunu biliyorum.

Bir. Şey.

Luke verandada, elinde birasıyla duruyor. Üzerinde yağ lekeli bir kot pantolon, gri bir gömlek ve gri bir bere var. Kesinlikle pis görünüyor ve ben de bu pisliği onun tenine bulaştırmaktan başka bir şey istemiyorum.

geçip gidiyorum.

"Hey," dedi, beni içeri kadar takip ederek. "Bugün çok huysuz görünüyorsun."

Son yirmi dört saattir ne kadar acı çektiğimi bir bilse.

Ne .

"Yatağa. Dizlerinin üzerine çök, yüzün yatak başlığına dönük olsun. Eller arkada."

Bana bakıyor ve ben de ona kaşlarımı kaldırıyorum. Neden dediğimi yapmak için koşmuyor? Neden her zaman itmek zorunda?

"Bu benim cezam mı, Doktor?" Luke başını eğerek soruyor, meraklanmış görünüyor.

içinde büyüyen şişkinliğe bakıyorum ve bakışlarını karşılıyorum. "Sanırım bunun ne olduğunu zaten biliyorsun."

Luke bir bira açıyor ve tezgâha koymadan önce uzun bir yudum alıyor.

"Bunu yapamam," diyor ve yemin ederim bir şeyler duyuyorum çünkü Luke beni reddetmedi.

"Kız kardeşlerin buraya geliyorlar."

Ağzım açık kalıyor ve hayal kırıklığı içinde inliyorum. "Şaka yapma!

Hiç havamda değilim."

Luke kendini ayarlar ve başını sallar. "Hayır, Eli. Bu işin şakası yok."

"İptal," diye mırıldandım. "*İptal*. O."

"Hayır, dostum. Yapamam. Eliza mesaj attı. Beş dakika . Gerilen sikine baktı. "Sanırım acı çekmemiz gerekecek."

"Kız kardeşlerimi evime mi davet ettin?" Yavaşça sordum.

"Şey, hayır. Pek sayılmaz. Asmaya geleceğimi söyledim çünkü bilirsiniz, cezama ihtiyacım . Ama bilirsiniz, onlara bu kısımdan bahsetmedim ve hemen geleceklerini söylediler."

İçimi çekiyorum, gözlüklerimi çıkarıyorum ve parmaklarımı burnumun kenarına bastırıyorum. Hiçbir rahatlama olmadan sefil birkaç saat daha geçireceğim. Kız kardeşlerimin kafalarını ısırp koparacağım, onları saplarından koparılan üzümler gibi koparacağım.

Her ne kadar beni kızdırmak için yaşasalar da onları seviyorum. Başından beri arkamı kolladılar, özellikle de onlara trans olduğumu söylediğimden beri. Onlar isteyebileceğim en azılı koruyucular.

Bu yüzden acı çekeceğim. Onlar için. Her ne kadar dağınık olsam da ve dağınık olmaktan nefret etsem de. Kendimi kontrolden çıkmış hissediyorum.

"Peki. O zaman sipariş versek iyi olur," diye mırıldandım. Bir daha asla biriyle yatmayacağım.

Onun için sefil ve azgın öleceğim.

"Hayır. Gerek yok. Yiyecek getiriyorlar - chartreuse board bir şey, her ne haltsa. Belki de hepsi sarımsı yeşil yiyeceklerdir? Jane de Prosecco getiriyor ve nar suyuyla denemem gerektiğini söylüyor. Bilmiyorum, dostum. Görünüşe bakılırsa yarın çok fena olacağım."

İç çekiyorum ve kafamı duvara vurma isteğime direniyorum.

"Bu sizin için yeterli yiyecek olmayacak. Bunu bilmeliler. Tanıdığım tüm insanlardan daha fazla tüketiyorsun. Çöp öğütücüsü gibisin."

"İltifatınız için teşekkürler ama benim için endişelenmeyin. Ben zaten yedim. Bu benim ikinci akşam yemeğim olacak. Aslında, daha çok yemek sonrası bir ikram gibi."

Ona bakıyorum ve nereye koyduğunu merak ediyorum. Kesilmiş.

Sanki düşüncelerimin nereye gittiğini biliyormuş gibi gömleğini biraz kaldırıyor ve gözlerim açıkta kalan tenine kayıyor.

"Beğendin mi? Atıştırmalık gibi görünüyorum. Bir ısırık almak ister misin?"

Dudaklarımda şekillenen 'evet' ile cevap veremeden, kız kardeşlerimin yürüyüş yolundan geldiğini duyuyorum. O kadar gürültü yapıyorlar ki kimse onları fark edemiyor. Mardi Gras bandosu gibiler. Hayatıma hoş geldiniz.

Luke bana sırtıyor, ağzı *hazır* ve kapıyı açıyor. Ve duraksamıyorlar bile; doğrudan ona çarpıyorlar. Luke önce Jane'i yakalıyor, çok sevdiği Prosecco şişeleri ellerinde sıkıca kavranmış. Sonra Kate, avuçlarında büyük bir yemek kabını dengede tutarken, yine de uzanıp yanağına bir öpücük kondurmayı başarıyor. Ve son olarak da Luke'un bir prenses gibi kucaklayıp içeri taşıdığı Eliza.

Bayılıyorlar, eriyorlar ve kalbim o kadar hızlı çarpıyor ki gözlerimin arkasında hissedebiliyorum. Başım ağrıyor. Dişlerimi gıcırdatmaktan çenem ağrıyor. Her yerim ağrıyor. Bir yapışkan su birikintisine dönüşüp dağılacağım.

Luke onu nazikçe mutfığa bırakırken Eliza, "Merhaba kardeşim," diyor. Karnını hafifçe ovuyor ve bana göz kırpmıyor.

"Merhaba," demeyi başarıyorum. Tek yapabildiğim bu. İki harfli cevaplar. Merhaba. Hayır. Git.

"Yemek zimbirtısı bu mu?" Luke, Kate'in masaya koyduğu pakete bakarak soruyor. Kapağı açıyor ve biraz daha yaklaşıyor.

"Oh, evet. Bunu sadece senin için özel olarak aldık. Buna bayılacaksınız."

"Süslü. Bunlar mini üzümmler mi?"

"Tabii ki öyleler. Bizler klas sürtükleriz," diyor Eliza.

"Şampanyayı ben getirdim," diye söze karışıyor Jane. "Gerçi sadece iki tane getirmeme izin verdiler. Bence beş daha uygun bir sayı. Her birimiz için bir tane."

Luke elini uzatır, bir tanesinin kapağını açar ve Prosecco'nun dört bardağa doldurulmasına yardım eder. Her birine bir miktar nar suyu eklenir ve herkese dağıtılır, ama Eliza sadece başını sallar, dudakları elma suyu kutusuna sokulmuş bir pipetin etrafındadır. Jane fazladan bardağı tezgâhtan alır ve her ikisini de elinde tutarak yudumlar.

"Peki, gündemde ne var hanımlar?" Luke içkisini yudumlarken soruyor ve Jane'den hızlıca yeniden doldurmasını istiyor.

"Yiyecekler, içecekler, yüz bakımı ve..." Kate küçük bir kese tutuyor ve hafifçe sallıyor. "Çiviler."

Luke "Siktir, evet," diyor ve sonra her şeyi kanepeye taşımaya yardım . Şarküteri tabağını sehpanın üzerine yerleştirip bardakları bırakıyorlar ve ben de sohbet etmeye, bir şeyler atıştırmaya ve yüzlerini çantadan çıkan yeşil bir yapışkanla kaplamaya başlamalarını hastalıklı bir hayranlıkla izliyorum. Buna birçok kez maruz kaldım ve evet, sonrasında yüzüm harika hissediyor ama hayır, bundan zevk almıyorum. Hem de çok.

Ve şu anda bundan keyif alıyormuş gibi davranmamın hiçbir yolu yok.

Kesinlikle mümkün . Çok acı çekiyorum.

Luke beni unutmuş gibi görünüyor. Harika vakit geçiriyor. Üç kız kardeşimin de onu şımartmasına izin veriyor ve otuz dakika sonra tırnaklarına bakıp onlara üflüyor.

"Siyah. Çok gotik. Hoşuma gitti," diyor sırtarak.

Şu anda hayatım ne halt ediyor? Bir yıl önce bu senaryoyu kafamda canlandırsaydım delirdiğimi düşünürdüm. Halüsinasyon mu görüyorum? *Bu Matrix* mi? Tanrım, umarım gerçekten korkunç bir kuluçka kapsülünde uyuyorumdur.

Jane bana bir bardak daha Prosecco ikram ettiğinde, onu emiyorum ve sonra yeşil yapışkanı yüzüme sürmeye çalıştığında ona ters ters bakıyorum.

"Yapmayacağım," diyorum ve o da gözlerini tavana doğru deviriyor. "Tanrım, ne sıkıcı," diye mırıldanıyor Jane ve Kate kıs kıs gülüyor.

Ama Luke bakıyor ve göz kırpmıyor, yüzü yeşil yapışkanla kaplanmış.

"Hayır. O eğlenceli biri. Sadece onu bu hale getiren şeyin ne olduğunu bulman gerek.

Gülümse. Bir keresinde ondan bir tane almıştım. Piyango kazanmış gibi hissetmişim."

Hayatım boyunca kimse bana eğlenceli demedi. Andrew her zaman ne kadar sıkıcı olduğumdan bahsederdi. Bu ilişkimizde süregelen bir şakaydı. Partilerde buna gülerdi.

Ama Luke gülmüyor. Hayır, beni savunuyor ve bu da buz gibi kalbimin küçük bir parçasının çözölmeye başlamasına neden oluyor.

Bu. Adamım.

"Bu rekoru korumada iyi şanslar," diyor Eliza. "Elliot en iyisidir, ama her zaman huysuz olmuştur. Küçükken bile kaşlarını çatardı, hatırladınız mı?" Jane ve Kate başlarını sallayıp kıkırdıyorlar. "Yine de bu tamamen onun hatası değil. Bunu *adını vermeyeceğim* kişiden alıyor."

"Voldemort mu?" Luke sorar.

Kızlar güler ve Eliza "Hayır, ama yeterince yakın" der.

Luke bana bakıyor ama cevap vermiyor, sadece tahtadan küçük bir üzüm koparıp ağzına atıyor.

"Babamızı kastediyor. Her iki ebeveynimiz de pislik. Onları tamamen reddettik," diyor Jane, kelimeleri biraz daha az net.

"Evet. Güle güle sikikler!" Kate bağırıyor.

"Hepsinin canı cehennem!" Eliza da katılıyor.

"Bağnaz pislikler." "En büyük götler!" Jane bağırıyor.

Luke ağzına biraz peynir atıyor ve başını eğiyor. "Eli geçmişiyile ilgili hiçbir şeyi benimle paylaşmadı. Beni bilgilendirmek ister misin?"

"Lanet olsun, El. Neden ona söylemedin?" Eliza bana soruyor.

Koltuğumda kayıyorum ve biraz daha Prosecco yudumluyorum. "Birbirimizi iki haftadır falan tanıyoruz. Hayat hikayeni yabancılarla paylaşır mısın?"

"Um, evet. Biliyorum. Yerel Starbucks baristam doğum tarihim ve dün akşam yemekte ne yediğimi biliyor ve onları bu adamdan daha az seviyorum. Luke'u yıllardır tanıyormuşum gibi hissediyorum," diye yanıtlıyor Eliza.

"Evet, ama ben sizin kadar kolay arkadaş edinemiyorum," diye mırıldandım.

"Doğru, ama bu sadece utangaç olduğun için," diye

ağzından kaçırır Kate. "Ben utangaç değilim."

"O tam bir içe kapanıktır," diye

ekliyor Jane. "Ben insanlardan

hoşlanmıyorum. Bu farklı bir şey."

"Hoşlanmamak güzel bir kelime. Hayır, onlardan nefret ediyor," diyor Eliza. "Ama seni seviyor, Luke. Bir keresinde senden bahsederken gülümsemişti."

"Seni en son birlikte olduğumuz zamandan beri görmedim," diye homurdanıyorum, kendimi fazlasıyla açıkta hissediyorum.

"Her neyse. Sesindeki gülümsemeyi duydum. Aynı şey," diye yanıtlar Eliza.

Luke bana bakıyor ve sonra bir avuç kraker alıp ağzına atıyor.

Eliza yüksek sesle fısıldar, "Luke, El herkesi uzaklaştırıyor. Ama eğer canını dişine takarsan, belki burada kalabilirsin. Kayınbiraderim olmanı çok isterim. Sen Andrew'dan çok daha iyisin."

Luke çiğnemeyi bıraktı. "Andrew kim?"

"Tanrım. Eski sevgilisi. Pisliğin tekiydi. Saf çöp. Sırf ondan kurtulmak için büyücülüğe başladım."

Parmaklarımı göz çukurlarıma bastırıyorum ve ardından Advil'i bulmak için mutfağa gidiyorum. "Bu büyücülük değildi. Bu bir aldatmacaydı. Karanlık bir web sitesinden bir kutu sipariş ettin ve bazı bitkileri yaktın," diyorum omzumun üzerinden.

" ne haltsa. yaradı, değil mi? Andrew gitti ve bu adam ortaya çıktı," diyor Eliza.

"O inançlı biri değil," diye tıslıyor Jane
Luke'a. "Ben kendime inanıyorum,"
diyorum.

"Aşka bile inanmıyor," diye kusuyor Kate.

"Aşk yok mu Eli?" Luke kaşlarını kaldırarak soruyor. Yüzündeki yapışkan madde kayarak gömleğinin üzerine dökülüyor ve ben de .

"Yüzündeki şu pisliği yıkar mısın lütfen? Sanki bir bataklık canavarıyla konuşuyormuşum gibi ."

"Hayır, Eli. Antioksidanların etkisini göstermesi için bunu yirmi dakika boyunca açık tutmalısın."

"Öyle bir şey yok. Ben bir doktorem. Biliyorum."

"Hep böyle gösteriş meraklısıdır. Doktor doktor böyle," diyor Eliza.

"On yıl boyunca üniversiteye gittim. Ne istersem söyleyebilirim."

"Nelere görüyor musun?" soruyor Luke'a.

"Ama içten içe bizi sevdiğini biliyoruz," diyor Jane.

"Elbette seviyorum," diye cevap veriyorum daha yumuşak bir sesle. "Hepinizi çok seviyorum.

İstemediğim zamanlarda bile"

Jane eğilir doğru Luke ve ekler, "Ama o düşünüyor
biz zorlayıcıyız."

"Çünkü ."

"Ama gizliden gizliye seviyor," diyor. "Etrafında olmamıza bayılıyor. Dikenleri ve hançerleri bir kenara bıraktığınızda, o gerçekten de kocaman bir oyuncak ayı."

"Bunu görebiliyorum. Bu yönden sinsidir. Onun biraz sarılgan olduğunu biliyor muydun?" Luke soruyor ve ben de delikler açarak ona bakıyorum. Onlar gittikten sonra kesinlikle o kıça şaplak atacağım -küreğimi çekip kıcını kıpkırmızı edeceğim. Artık buna hiç şüphe yok. O videodan beri bunu istiyor.

Tüm senaryoyu gözümde canlandırıyorum ve arzuyla ısındığımı hissediyorum. Bunun için daha da ısınırken koltuğumda kayıyorum. Neredeyse yanıyorum. Gitmeleri için hazırım.

Ama gece devam ediyor. İçin. Lanet olsun. Asla. Yüzlerini yıkıyorlar, yavaşça. Tembel hayvanlar gibi yemeklerini bitiriyorlar ve sonunda, *lanet olası sonunda*, onları kapıdan dışarı itmeyi başarıyorum. Kilit açıldığında ona doğru döndüm.

Çok yakınımda duruyor. Çok yakın. Salatalık ve yeşil çay gibi kokuyor.

Ellerimi yumruk yaptım. "Yatağa yat. Ellerini arkana koy. Şimdi."

Tek söyleyebileceğim bu.

Luke başparmağını alt dudağında gezdirip hafifçe aşağı çekiyor ve sonra başını sallıyor.

"Eğer 'lütfen' dersen." Gözlerim tikler.

"*Şimdi*," diye .

Luke'un yanakları biraz daha kızardı. ", Doktor." Ve sonra koridorda kayboldu.

Onun itaati karşısında kalbimin pır pır ettiğini hissediyorum ve gömleğimin kollarını açıp kollarımı kıvrımadan önce kararımı bir anlığına gözden geçiriyorum. Yatak odasına girdiğimde Luke'u yatağın üzerinde diz çökmüş, elleri arkasında, gömleğini çıkarmış halde görüyorum. Bana bakıyor ve gözlerimiz buluşuyor.

Buna ihtiyacım var.

Yapmamalıyım ama yapıyorum.

"ettin."

"Evet, öyleydin," diyor sırtarak ve ben hafifçe kılanıyorum. Bana yaşattığı işkence. Günlerdir ağrıyor. O yapmayacak

yakında gülümseyecek. Hayır, nefes nefese kalacak ve yalvaracak.

"Ellerini arkada tut. Eğer hareket ettirirsen...hm, sadece hareket ettirme."

"Kuralları çiğnemek çok cazip" diyor.

Çenesini sıkıca kavıyorum ve gözlerini benimkilerle buluşmaya zorluyorum. "İtaat et."

"Sen böyle söyleyince," diye mırıldanıyor ve yanakları kızarıyor. Ne yapacağının söylenmesinden hoşlanıyor.

Benim tarafımdan.

Arkasına geçiyorum, uzanıyorum ve kot pantolonunun düğmelerini açıyorum, fermuarın sesi sessiz odada yankılanıyor. Çoktan sertleşmişti, siki kot pantolonu itiyordu. Pantolonunu ve boxer'ını, kumaş kalçalarına kadar indiriyorum, sonra ellerimi kalçalarına kaydırıp onu kavıyorum. Ağzından kısık bir inilti çıkıyor.

"yok," diyorum ve ben hayal kırıklığıyla ofluyor.

Elimi omurgasına bastırıyorum ve onu yüzüstü yatağa yatırıp kışını havaya kaldırıma kadar itiyorum. Sonra tamamen çıplak olana kadar pantolonunu çıkarıyorum.

"Aç şu bacaklarını," diyorum ve açıyor, yanağını çarşaflara bastırmış, elleri hâlâ arkasında kenetli, kışı yukarıda.

Ve lanet olsun, bu görüntüyü aylarca izleyebilirim.

"Daha önce hiç dibe vurdun mu?" Ben soruyorum, o da başını hafifçe sallıyor.

Aşağı uzanıp kışının yanaklarını kavıyorum ve onları ayırıyorum, kışının sert etini yoğururken deliğine bakıyorum.

"Trans olmam, üstesinden gelemeyeceğim anlamına gelmez. Ve Luke, sana üstünlük sağlayacağım. Boşalacaksın çünkü boşalmana *izin veriyorum.*"

Bana doğru bastırıyor ve karnımda bir ısı birikmesi hissediyorum. Ağrı şimdi zonkluyor.

Onu bıraktım, dolabıma doğru yürüdüm, ihtiyacım olanı çıkardım ve yatağın üzerine serdim.

Luke ona bakarken inliyor. "*Sikeyim. Ben.* Çok . İşkence setin bile var."

Parmak ucumu her oyuncağın üzerinde kaydırıyorum ve uzun ince bir tıkaçta durmadan önce hareketi takip ediyor.

"Siktir," diye mırıldanıyor ve ben de ucunda duran küreği kapıp kıkına vuruyorum. Sertçe.

"Kahretsin!" diye homurdanıyor ve ben derisindeki pembe ize bakıyorum. Elimi üzerinde gezdiriyorum ve "Ses çıkarma dedim" diyorum.

"Siktir git," diye mırıldanıyor ve ben ona tekrar şaplak atarken inliyor. Ve sonra bir kez daha, sırf görünüşü hoşuma gittiği için, kırmızı kıkını benim için destekledim.

Saçlarını kabaca kavriyorum ve dudaklarımı kulağına bastırıyorum.

"Söylediğim her şeyi yapacaksın ve eğer iyi bir çocuk olursan gelebilirsin. Ama durmamı istiyorsan, söyle. *Dur* dersin *dururum*. *Hayır* dersin devam ederim. Anladın mı?"

Çılgınca başını sallıyor.

"Durmamı istiyorsan ne diyorsun?"

"Dur... ama bu olmayacak Eli. Ben lanet olası bir galibim," diyor ve kıkına tekrar vuruyorum.

"Hiç , değil mi?" diye soruyorum, o da başını sallıyor.

"Berbat bir öğrenciydim," diye cevap veriyor ve kıkına tekrar şaplak atıyorum. Ve tekrar, yatakta kıvranıp inleyene kadar, parmakları onları sıkıca kavramaktan neredeyse bembeyaz olana kadar.

Sonunda durduğumda ve lezzetli kırmızı elma kıkı oynanmaya hazır olduğunda, tıkaca ve biraz kayganlaştırıcıya uzanıyorum.

"Şimdi. *Şimdi*, tüm sesleri çıkarabilirsin. İnlediğini duymak istiyorum," diyorum silikon tıpayı biraz kayganlaştırıcı sürüp ona doğru bastırırken. Onu santim santim sokarken nefes nefese homurdanıyor ve prostatına sıkıca yerleştiğinde kumandaya uzanıyorum.

"Bu bir vibratör," diye açıklıyorum ve .

"Kahretsin," diye mırıldanıyor ve hafifçe sarsılarak öne doğru kayıyor.

"Hm, yeterince güçlü değil," diyorum ve sonra sesi açıyorum ve Luke yan tarafına devrilerek havayı yumrukluyor.

"Eli," diye inliyor. " ne lan!"

Aman Tanrım. Başım dönüyor. Ağzım bir gülümsemeye dönüştü. Onu sırt üstü yatırdım, uzandım ve aletini kavradım. Üzerine kayganlaştırıcı damlatıp prekumuyla karıştırıyorum.

"Bir dahaki sefere cezalandırılacağını söylediğimde bunu düşün."

"Hayır," diye homurdanıyor ve sikini yumruğumun içine sokuyor. "Buna değdi. Bunu her gün yapabilirim."

Aletinin ucunu çimdikliyorum ve tıslıyor, elleri çözülüyor ve bana doğru uzanıyor.

Ama ben onları tuttum ve kafasının üzerinden ittim.

"Bana tutun ve işimiz bitsin. Onları başının üstünde tut."

Bana bakıyor, söylediklerimi yapmak istemiyor. Beni test etmek istiyor ve ben buna çok hazırım. Ama bunun yerine titreyerek nefes veriyor ve yatak başlığına tutunuyor.

"Aferin oğlum," diye övüyorum, ipek bir göz bağı çıkarıp gözlerinin üzerine yerleştiriyorum.

Nasıl görüldüğümünden ya da kim olduğumdan utanmıyorum. Bunun için değil. Bu duygusal koruma için. Aynı şey onun bana dokunması için de geçerli.

Onunla gözlerinin içine bakmak beni mahvedebilir. Ellerini üzerime koymasına izin vermek benim sonum olur.

Hayatıma kurt gibi girdi. Kalbimden uzak durduğundan emin olmalıyım.

"Eli," diye homurdanıyor Luke itiraz ederek, teslim olmak için çok istekliyim ama yutkunuyorum.

"Başını kaldır."

Dediğimi yapıyor ve göz bağını başının arkasına sıkıca bağlıyorum. Kendimi yukarı itiyorum ve giysilerimin her bir parçasını çıkarıyorum, gözlerimin onun kaygan, sert vücudunda kaymasına izin veriyorum. Sonunda çıplak kaldığımda, vücudumu onun üzerine indiriyorum. Göğsüm onunkine, siki kasıklarına dayanıyor ama içimde değil.

"Oh lanet olsun. Seni hissedebiliyorum," diyor kalçalarını doğru eğerek. "Çok iyi hissediyorsun. Siktir, seni *görmek* istiyorum."

"Hayır," diyorum ve ellerimi omuzlarının yanına koyup ona doğru sallıyorum.

Elleri başlığını öyle sıkı kavıyor ki ahşabın gıcirtısını duyabiliyorum ve nefes nefese kalmış ağzına bakıp onu öpmek istiyorum. Dilini ısırarak ve yüzünü yalayarak geçmek istiyorum.

"Adımı söyle," diye tıslıyorum ona karşı hareket ederken, sert midelerimiz birbirine kayıyor ve siki bacaklarımın arasında lezzetli bir şekilde seğiriyor.

"Elliot," diye
pantolonunu indirdi.

"Seni kim beceriyor?"

"Sen. Sadece sen," diye inliyor ve onun kabulü kalbimin genişlemesine neden oluyor.

Oh lanet olsun, inlemelerimiz birbirine karışırken düşünüyorum.
Neden bu kadar iyi hissettiriyor?

Neden o olmak zorunda?

"Benimle birlikte boşalacaksın," diye nefes alıyorum ve Luke şimdi kabaca üzerime , her hareketinde yatağın tamamı duvara çarpıyor.

"Evet, Eli. Siktir, evet. Lütfen."

Tenim yanıyor. Birbirimize karşı çılgınca hareket ederken terli, kıvranan bedenlerimiz kayıyor ve kayıyor.

"Şimdi," diyorum ve sonra orgazmım doruğa ulaştığında ona doğru tekrar tekrar eğiliyor ve uçuşuma yuvarlanıyorum. Aramızda boşalırken sikişin sarsıldığını hissediyorum ve sonra sessizlikte sadece nefes alış verişlerimizin sesi var.

Göz bağı biraz kaymış, nefes nefese kalırken alnımı göz bağına bastırıyorum.

"Luke," diyorum usulca, gözbağını biraz yukarı kaydırıyorum ve gözlerinin kapalı olduğunu görüyorum.

"Uyuyor musun?" Nefesimi toplamaya çalışarak soruyorum. "Beni yordun, Doktor. Biraz kestirmem gerekebilir."

Küçük bir kahkaha attım ve sonra bir kez daha baktım. Evet. Uyuyor. Uyuyor.

Tabii ki öyle.

Üzerinde geziniyorum, gözlerim yüzünde geziniyor ve sonra dudaklarına dokunmadan önce parmağımı kaşının üzerinde ve yanağından aşağı doğru yavaşça gezdiriyorum.

Öpmediğim o dudaklar. Ne yazık ki.

Hafifçe eğildim ve ağzımın onunkinin üzerinde gezinmesine izin verdim. Aradaki mesafeyi kapatabilirdim, sadece ağzımın onunkine değmesine izin verirdim ve o bunu asla bilmezdi. Bu benim küçük sırrım olurdu.

Daha önce hiç böyle olmamışken neden bu kadar baştan çıkarıldım? Andrew'la hiç böyle olmamıştı. Onu öpmüştüm, ama bunu yapma arzusu

hiç bu kadar güçlü olmamıştı. Karakterime *hiç* bu kadar aykırı bir şey yapma isteği duymamıştım.

Onda bu kadar çeken şey ne?

Gözlerini yine gözbağı ile kapatıyorum ve kendimi yataktan dışarı itiyorum. Banyoda temizlenip pijamalarımı giydikten sonra onun çarşafların üzerinde çırılçıplak uzandığı yere gidiyorum.

Gözbağını çıkarıyorum ve sonra yatağın yanındaki kumandayı görüyorum ve fişi hatırlıyorum. Uykucu piç kışında bir vibratörle uyuyakaldı.

Bacağını kaldırıp nazikçe çıkarırken kendi kendime kıkırdıyorum. Nemli bir bezi karnının ve kasıklarının üzerinde gezdirerek onu temizliyorum ve o hiç kıpırdamadan düzenli bir şekilde nefes alıyor. İşim bittiğinde yanına uzanıyorum ve battaniyeyi üzerimize çekiyorum.

Az önce olanlar aklımı başımdan alıyor ve ne düşündüğümü merak ediyorum. Adamla korunmasız seks yapmıştım. Öncesinde konuşmadık bile. Tanrım, lanet olsun.

Aklımı tamamen kaybettim. Hayatım boyunca bunu daha önce hiç yapmamıştım.

Yakın zamanda test yaptırıp yaptırmadığını sormak için onu dürtüyorum çünkü bilmek zorundayım yoksa saatlerce bunun üzerine kafa yoracağım ama uyanmıyor. Hayır, sadece kıvrılıyor ve bana sokuluyor.

"Luke," diye fısıldıyorum ve uyanmayı reddettiğinde onu sarsıyorum. "O benim," diye homurdanıyor uykusunda ve ben keskin bir nefes alıyorum.

Kalbim çılgınca çarpıyordu.

sormam gerekecek.

Bu arada, beni maruz bıraktığı bu sarılmaya katlanacağım.

Ve lanet olsun, eğer ölü gibi uyumazsam.

ALTINCI BÖLÜM

LUKE

Ben Elliot'ın yanında uyandım, yüzüm pazusuna yaslanmıştı ve lanet olsun, temiz çamaşır ve seks gibi kokuyordu. Elimi esnetiyorum ve

karnının çıplak teninde kaydığını hissetmek. Evet. Elim dün gece çok sinsiydi ve *Susam Sokağı* pijamasının altından kaymış olmalı.

Hm.

İyi hissettiriyor. Sert, sıcak ve *benim*.

Sertleşmiş aletim kalçasına bastırıyor ve ona bir kez sürtünüyorum. Sonra elimi yumuşak tüylerin üzerinden yukarı doğru kaydırıp tam sert göğüs kafesinin üzerine getiriyorum ve başparmağımı göğüs ucunda gezdiriyorum.

"Elin gömleğimin içinde," diyor Elliot halsizce ve ben donup kalıyorum. "Tabii ki öyle. Senin yatağındayım ve sen de ateşlisin."

Elliot ofluyor ama çıkarmamı istemiyor, ben de bunu kalmak, belki yerleşmek ve kök salmak için bir davet olarak kabul ediyorum. Diğer meme ucuna geçip onunla biraz oynuyorum, sikim onun sert kalçasına çarpıyor. Dün gece yaptığımız şey başıma gelen en ateşli şeydi ve onunla daha fazlasına ihtiyacım var. Çok daha fazlasına.

"Yakın zamanda CYBE paneli yaptırdın mı?" Elliot soruyor ve bu o kadar damdan düşer gibi oluyor ki biraz gülüyorum.

"Size de günaydın, Doktor?" Diyorum ve sonra çok uzakta olduğuna karar veriyorum. Bu yüzden biraz daha üzerine yuvarlanıyorum ve yüzümü boynuna gömüyorum.

"Soruya cevap ver Luke."

"Evet, . Ben iyiyim. Stres yapma. Stres yapma."

Elliot iç geçiriyor ve bir elini saçlarımda gezdiriyor. "Güzel. Ben de negatifim."

"Endişelenmedim. Pervasızca bir şey yapamayacak kadar paranoyak olduğumu biliyorum."

Elliot saçımı çekiştiriyor ve bakışlarımı onunkilere çevirmeye zorluyor. "Dün gece düşüncesizce davrandım. Bunu daha önce hiç yapmamıştım. *Asla*."

Dirseklerimin üzerinde yükseliyorum, şimdi tamamen onun üzerindeyim. Kahretsin, keşke çıplak olsaydı. Tenini sikimin üzerinde hissetmek isterdim.

"Evet, insanların içindeki şeyi ortaya çıkarıyorum. Onları deli gibi yapıyorum. Seni de delirtiyorum, ha?"

"Evet, biliyorsun," diyor, gözleri dudaklarıma kayıyor ve onları ıslatıyorum.

"Bu konuda... neden dün gece beni öpmedin?" Soruyorum ve Elliot bakışlarını hızla başka yöne çeviriyor.

"Ben bunu yapmam." "Hoşuna gitmiyor mu?" "Çok samimi."

"Hm... bir gün Eli, beni öpeceksin ve bunu isteyeceksin. Güven," diyorum, sesim hissettiğimden daha emin çıkıyor. Çünkü belki de bu adam ağzını benimkine değiştirmek istemiyordur. Ama ikna edici olabilirim.

Sanırım.

Elliot tekrar ağzıma bakıyor ve sonra bacaklarını benimkilere doluyor ve üstüme çıkana kadar yuvarlanıyor.

"Bu konuda daha fazla konuşmak yok," diyor sertçe, hafifçe eğilerek. Sonra aramıza uzandı ve sikimi kavradı. "Ellerini başlığa koy."

"Eli," diyorum. "Sana biraz daha dokunmak istiyorum. Bu yeterli değildi."

Gerçekten gibi dudaklarını dişlerinin arasında yuvarlıyor ve sonra başını sallıyor. "Hemen yatak başına, yoksa bu iş olmaz."

"Kahretsin, sen bir ," diye homurdanıyorum, ellerimi başımın üzerine koyuyorum, ama beni tekrar uçurumun kenarına getirirken şikayetlerim kayboluyor.

Kahretsin, ellerini iyi kullanıyor. Cerrah olmalıydı.

"Tekrar uyumayacaksın," diyor Elliot ve ben ağır göz kapaklarımı aralıyorum. Bu kadar seksi olduğu için lanet olsun ona. Sonunda bir

Eğer devam komaya gireceğim. Ne sevişsek bayılıyorum ve bu bir sorun olmaya başladı.

"Hayır. Sadece gözlerimi dinlendiriyorum."

"*Gözlerini dinlendirirsen* uyuyacaksın. Benim işe gitmem gerekiyor," diyor Elliot banyoya doğru ilerlerken. "Gitmelisin."

"Hayır. Sanırım burada kalacağım. Artık benden o kadar kolay kurtulamazsın.

Goril yapıştırıcı gibi yapışıyorum."

"Bunun ne olduğunu bilmiyorum."

Ona bakıyorum. "Oh, Eli. Sana çok şey öğreteceğim. Bakalım, senin anlayacağın şekilde nasıl ifade edebilirim?"

Karın kaslarıma boşalırken göğsüme bakıyor.

"Senin üzerinde bir kist gibi büyüdüm. Neşe, heyecan ve seksi zamanlarla dolu iyi huylu bir kist."

"Bu iğrenç bir benzetme. Senin de gerekiyor." "Sonra," diyorum ve Elliot bir anlığına çelişkili görünüyor çünkü

Ben buradayken işe gitmek istemediğini biliyorum. Ama bunu asla kabul etmez. Bunun yerine dönüp banyo kapısının arkasında kayboluyor. Kilidin açıldığını duyuyorum ve bir an için Sem'in bana öğrettiği kilit açma becerilerini kullanmayı düşünüyorum. Ama sonra vazgeçiyorum.

Elliot eninde sonunda yola gelecektir. Bir gün sevişirken ona dokunmama izin verecek.

Ona zaman vereceğim. Sabırlı olabilirim.

Yirmi dakika sonra beline sardığı bir havluyla ortaya çıktığında, onu içime çekmekten kendimi alamıyorum. Bu bana daha önce hiç izin vermediği bir gizlice bakış ve şimdiden kalp atış hızımın arttığını hissediyorum.

"Eli, . Senin yerinde bütün gün çıplak dolaşırdım."

Yanakları hafifçe pembeleşiyor ve kendimi yukarı itip ona doğru ilerliyorum, uzanıp bir parmağımı pazusunda gezdiriyorum. Zayıf ve benim kadar yapılı değil ama yine de belirgin bir vücudu var. Göğsü geniş ve sıkı ve her bir göğüs kafesinin altında uzanan bir yara izinin en silik çizgisini görebiliyorum. Parmağımı düz karnına aşağı doğru kaydırıyorum. Teninde tüylerim diken diken oluyor. Asla itiraf etmese bile vücudunun bana onu nasıl etkilediğini söylemesini seviyorum. Şimdiden çok sertleştim.

Hareketimi izliyor, dudakları aralanıyor ve koyu renk gözleri açılıyor, sonra parmağım havluya dokunamadan geri çekiliyor.

Kahretsin, onu açmak, havluyu sıyırmak ve dizlerimin üzerine çökmek istiyorum. Nelerden hoşlandığını merak ediyorum. Küçük bir araştırma yaptım ve size şunu söyleyeyim, o havlunun altında ne varsa beni hayal kırıklığına uğratmayacak. Hepsiyle yüzde yüz ilgileniyorum.

"Bugün sana öğle yemeği getirmeme ne dersin?" ve kapı çerçevesine yaslanıyorum.

Elliot bana bakıyor - yüzüme, boşalmış göğsüme ve sikime ve sonra dolaba doğru ilerliyor.

"Peki. Madem ısrar ediyorsun." "Hem de çok."

Sonra dolabın kapağını kapatıyor ve ben bakıyorum. Bana o kıcı bir an bile göstermiyor.

Lanet olsun ona.

Duşa ve işimi bitirip giyindikten sonra mutfağa gidiyorum. Elliot çoktan kahve yapmaya başlamıştı.

geçiyorum, kollarımı beline doluyorum ve yüzümü boynuna bastırıyorum.

İçimde erimeden önce bir an için sertleşiyor. Kaderini kabullenmiş gibi görünüyor.

"Buzlukta donmuş kahvaltılık sandviçler var." Tenine karşı gülümsüyorum. "Onları benim için mi aldın?"

"Asla yapmam," diye homurdanıyor ama yanakları yine kızarıyor.

"İtiraf et. Bana yiyecek aldın. Beni tutuyorsun."

"Yeni doğmuş bir bebekten daha sık yemek yediğini biliyorum ve açlıktan ölmeni istemedim. Bir cesetten nasıl bilmiyorum."

Homurdanarak ondan uzaklaşıyorum ve iki kahvaltılık sandviçi mikrodalgaya atıyorum. "Elbette . Sen tanıdığım en zeki insansın."

"Peki, evet, halledebilirim," diye mırıldandıktan sonra bana bir kupa uzatıyor. "Krema da buzdolabında."

Parmaklarımı saçlarında gezdiriyorum ve dudaklarımı şakağına bastırıyorum. Kılanıyor, ben de gitmesine izin veriyorum ve kahvemi sadece benim için aldığı beyaz mocha kremasıyla boğuyorum.

Şimdi onu görebiliyorum, market reyonundaki seçenekler üzerinde düşünürken, ciddi ve kaşları çatık. Muhtemelen içerik etiketlerini de kontrol ediyordur. Bahse girerim bu gezegendeki en sağlıklı beyaz mocha kremasıdır.

"Teşekkürler Doktor," diyorum ve kupamı dudaklarıma götürüp bir yudum alıyorum. "Bu çok lezzetli."

"Önemli bir şey değil."

Şaka yapıyor. Bu hiçbir şey değil. Bu her şey.

Bunun ne anlama geldiğini biliyorum.

"Gitmem gerek," diyorum kahvaltılık sandviçlerimi ve kupamı kaptığım gibi kapıya doğru ilerlerken. "Öğle yemeğinde görüşürüz."

Gidişimi izliyor. "Tamam."

Ona göz ve kamyonetime binerek dışarıda kayboluyorum ve yüzümdeki lanet gülümsemeyi silemiyorum.

Ofisine gitmek için trafik cehennemiyle savaşıyorum ama buna değiyor. Bugün rıhtımda işimiz bitiyordu, ben de biraz erken çıktım. Ama kamyonetimde bacaklarımı açmış, gömleğimi boynuma kadar çekmiş bir fotoğrafımı çekmeden önce değil.

Bu fotoğrafları seviyor, biliyorum. Bunu asla kabul etmez ama Amanda bana fotoğrafları yakınlaştırdığını söyledi. Onu bakarken yakalamış.

İki kere.

Etrafta onu yakalayacak kimse yokken özel olarak ne yaptığını merak ediyorum. Kendini tatmin ederken o resimlere bakıyor mu? Boşaldığında adımı inliyor mu?

Ben: Neredeyse bitti.

Elliot: Harika.

Ben: Çok heyecanlı görünme.

Homurdanıyorum ve elimi ağızımda gezdiriyorum. Tam bir huysuz.

Benim .

Küçük ofisine girdiğimde resepsiyonda kimseyi göremiyorum ama Elliot'ı görüyorum. Bekleme odasının ortasında kollarını kavuşturmuş beni bekliyor. Orada oturan iki hastayla konuşmuyor bile. Hatta biri doğrudan onunla konuşuyor ama Elliot hiç dikkat etmiyor. Ben içeri girerken endişeyle kapıya bakıyor.

Kahretsin, çok tatlı değil mi?

"Hey, Eli," diyorum ve kolumu omuzlarına dolayarak şakağına bir öpücük . "Beni nefesini tutarak mı bekliyorsun?"

"Kesinlikle hayır," diye yanıtlıyor ve ofisine doğru ilerlerken kıkırdıyorum.

İçeri girer girmez, kendimi ona doğru bastırıyorum.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyor kollarını bana dolayıp sıkarken.

"Sana sarılıyorum," diye cevap veriyorum. "Kabul etmiyorsun ama bunu sevdiğini biliyorum. Sen tam bir ."

İç çekiyor ve yanağını göğsüme bastırıyor, tam o sırada Amanda içeri dalıyor. Kapıyı bile çalmadı.

Elliot boğazını temizliyor ve kendini benden uzaklaştırıyor.

Amanda ikimize de sırtarak bakıyor, hareketli kaşları ayrı ayrı kalkıyor. Bana *Labirent* filmindeki küçük, tüylü, mavi saçlı solucan adamı hatırlatıyorlar. Bir tanesini kapıp cebimde eve götürmek istiyorum.

"Seni tekrar görmek güzel, bok lekesi," diyor bana. Kocaman gülümsüyorum. "Ben de seni, sık suratlı."

Elliot'ın ağzı kaşlarını çatıyor ve Amanda'ya ters ters bakıyor. "Burada neler oluyor?"

"Biz arkadaşız," diyorum ve Amanda yüksek sesle sakızını şapırdatıyor. "Ne diyorsa o."

"Arkadaşların olduğunu bilmiyordum," diyor Elliot Amanda'ya, o da gözlerini devirerek karşılık veriyor. "Arkadaşlarına hep böyle kötü isimler mi takarsın?"

"Hayır, sadece özel olanlar" diye cevap veriyorum.

"Ve de Luke'un *çok özel* olduğunu biliyoruz, değil mi?" Amanda patronuna kaşlarını kaldırarak bakıyor.

"Hayatımdaki kadınlara lanet olsun," diye mırıldanıyor Elliot ve ben onu dürtüyorum.

"Gevşe biraz doktor. Öğle yemeği yiyoruz," diyorum ve Amanda'ya üçüncü kahverengi kâğıt torbayı atıyorum. "En sevdiğin."

Elliot ikimize de bakıyor ve Amanda bana bir öpücük verdikten sonra kapıyı kapatıyor. Sonra tekrar açtı ve kafasını içeri uzattı. "Yaramazlık yapacaksan kilitle şunu."

Bir kahkaha atıyorum ve Elliot yüksek sesle iç çekiyor.

Ama onu dürtüyorum ve ona bir sandviç çıkarıyorum.

"Senin için güzel ve sağlıklı. Buğday ekmeği, light mayonez ve hatta biraz da avokado koydurdum. O küçük yeşil şeyler çok pahalı, değil mi?"

"Teşekkür ," diyor ve küçük bir ısırık alıyor.

"Senin için her şeyi yaparım Eli."

Sandviçini yerken bana bakıyor ve ben de kıyafetlerimi çıkarıp beni bir masa olarak kullanmasına izin verme isteğime direniyorum. Hatta sikimi sandalye olarak kullanmasına bile izin verirdim.

Koltuğumda kayıyorum ve sandviçimden büyük bir ısırık alıyorum.

"Colorado'yu düşünüyordum ve sana yapabileceğimiz her şeyi içeren bir e-posta gönderdim. Son kararda yer almak ister misin yoksa her şeyi ben mi seçeyim?"

Dalgınca başını sallıyor, gözleri kalçalarımda. Onları biraz daha açıyorum ve o da koltuğunda kıpırdanıyor.

"Tamam, rezervasyonları ben yaparım," diyorum.

"Hm," diye cevap veriyor ve ben de ona doğru biraz eğiliyorum.

"Bir tren yolculuğu, bir mağara turu ve bir tantrik masaj."

"Evet," diye yanıtlıyor ve ben de yumuşak bir kahkaha atarak onu dürtüyorum. "Peki, güzergah kulağa geliyor mu?"

"Evet." Gözlerini kaldırdı ve yüzünü buruşturdu. "Oh lanet olsun. Az önce neyi kabul ettim ben?"

"Her şey, Doktor. Evleniyoruz, bebeklerimiz oluyor," diye şaka yapıyorum.

Kekeleyip neredeyse boğulacak gibi olduğunda kıkırdıyorum. "Hayır, sadece şaka yapıyordum. Sadece Colorado için güzergah. Her şeyi planladım," diye tekrarlıyorum. "Sana her şeyi e-posta ile göndereceğim."

"Peki kalacak yeriniz de buna dahil mi? Nerede kalacaksınız?"

Omuz silkiyorum, umarım beni içeri alır. Kalmama izin verir. "Seninle mi?"

Ofluyor ve başka tarafa bakıyor. "Peki."

"Bana izin vereceğini biliyordum. Heyecandan oflayıp pufladım." "Değildi."

Bacaklarımı onunkilerin üzerine atıp arkama yaslanıyorum, sandviçimi bitiriyorum ve kolamdan uzun bir yudum alıyorum.

Homurdanıyor ama yine de yemeğini bitirirken elini kalçama koyuyor. Ona içkimden bir yudum ikram ettiğimde isteksizce alıyor. Nefret ediyormuş gibi yapıyor ama göz kapaklarının nasıl görüyorum.

Lanet tatlıları çok seviyor ama onlardan zevk almasına izin vermiyor. İçimden sırtıyorum.

Onun küçük şeylerden zevk almasını izlemek hoşuma gidecek ve eminim ki onun benden zevk almasından da zevk alacağım.

YEDİNCİ BÖLÜM

ELLIOT

"H i orada. Sizce birinci sınıfa geçebilir miyiz?" Luke tezgâhın arkasındaki kadına soruyor, onun sorusundan telaşlanmış görünüyor.

Dikkat. Onu suçlamıyorum.

Beni de kızdırıyor.

Geçtiğimiz hafta boyunca her yerdeydi - kişisel alanımda, yatağında ve her zaman düşüncelerimde.

Onu şeytan çıkaramıyorum. Bu tür şeyler için kutsal su olmalı. Belki de bir rahibe görünmeliyim.

Bunun nereye varacağından ve sonunda ne kadar incineceğimden endişeleniyorum.

"Çok üzgünüm ama elimizde mevcut bir şey yok," diyor kadın nazlı nazlı gülümserken. Saçlarını kabartıyor ama kabarması mümkün değil. Saç tellerinde hareket ettirilemeyecek kadar çok saç spreyi var. Kokusunu buradan alabiliyorum.

Hiç şansınız yok, bayan.

Luke'a bakıyorum ve onun gerçekten ne kadar seksi olduğunu fark ediyorum. Onun gördüklerini ben de görebiliyorum - gri beresinin altından görünen kirli sarı bukleleri, yıpranmış kot ve tüm kaslarını ortaya çıkaran dar tişörtünü esneten kalın kalçaları. Çok lezzetli. Büyüleyici gülümsemesi ve kendinden emin, dışa dönük kişiliği de eklenince bir fantezinin hayata geçmesi gibi.

Saçlarımı okşadıktan sonra elimi hızla cebime sokuyorum.

Harika. Tek kelimeyle harika. Saçını ona doğru kabartan bir kadını kıskanıyorum.

Ciddi yardıma ihtiyacım var.

"Endişelenme," diyor Luke ve ona şehvetli bir göz kırpmıyor. Göz kırpmak şehvetli olabilir mi? Kesinlikle olabilir gibi görünüyor.

Luke kolunu omuzlarıma dolayıp beni sandalyelere doğru götürürken, benim sapkın düşüncelerimi fark etmemiş gibi görünüyor. Bana çok sık dokunmasına izin veriyorum. Özenle bir araya getirdiğim beynimin içini sarsıyor. Dosya dolapları açılıyor ve

kağıtlar yere saçılmış durumda. Çok yakında bir rüzgâr onları dışarıya taşıyacak ve orada çiğnenip üzerlerine sıçılacak.

Lanet olsun. Bu gibi durumlarda biraz daha kontrol sahibi olmam gerekiyor ama onun istediğini yapmasına izin vermekten başka bir şey yapamıyorum. Ebeveynler çocukları olduğunda böyle mi hissederek? Sonunda pes edip çocuğun başıboş dolaşmasına izin mi veriyorlar? Çünkü söz konusu o olduğunda tüm kontrolü kaybetmiş gibi hissediyorum.

Hayatımın özenle hazırlanmış kısımlarını hoyratça çiğniyor.

"Sanırım ekonomi sınıfında *daha yakın* oturmamız gerekecek," diyor ve ben suyumdan bir yudum alıyorum. O bana yaslanmışken uzun bir uçuş olacak. Yeni bir şey olacağından değil ve gerçekten şikayetçi olduğumdan da değil.

Tıpkı geçen sabah üzerime yuvarlanıp orada yattığı zamanki gibi. Ağır ve ateşliydi ve ben buna bayılmıştım.

Kalbimin soğuk ve karanlık kısımlarını yavaş yavaş eritiyor.

Yeni şeyler deneyimlemeye bu kadar açık ve istekli bir adamla hiç tanışmamıştım.

Onun gibi bir adamla hiç tanışmadım, nokta.

"Bunu düşünüyorsun, ha?" Luke soruyor ve sonra eğilip fısıldıyor, "Kıçım hâlâ ağrıyor."

Aman Tanrım.

"Bu konuyu burada açma," diye mırıldanıyorum ve Luke kıkırdarak koltuğunda kayıyor.

"Sadece doğruyu söylüyorum. Bana şu küçük çantayı hazırladığını söyle." Ona baktım ve başımı salladım. "Evet."

"Aynen öyle."

Arkasına yaslanıyor ve kollarını sandalyelerin arkasına yayıyor. Parmakları saçlarımla uçlarıyla oynuyor ve ben ona doğru eğilmiyorum. Kesinlikle eğilmiyorum.

Orada tamamen hareketsiz ve heykelsi bir şekilde oturuyorum. Tamamen ağırbaşlı.

Sonra kulak mememe hafifçe masaj yapıyor ve ben bilinçaltımda başımı ona doğru eğiyorum. Bunun için zihinsel olarak kendimi tokatlıyorum. Kendimi tutmalıyım.

Ben aşk hastası değilim.

Ben 35 yaşında bir doktorum, Tanrı aşkına.

Nihayet uçağa bindiğimizde Luke neredeyse üstümdeydi, parmaklarını benimkilerin geçirirken eli kalçamda duruyordu. Arkasına yaslanıyor ve sanki çok önemli bir şey değilmiş gibi telefonundan film izliyor. Bu sırada ben kendimi aşık olduğu kızla el ele tutuşan ergen bir çocuk gibi hissediyorum. Berbat durumdayım.

Uçuş görevlisinden mini bir votka sipariş ettim ve yudum yudum . Sonra bir tane daha sipariş ediyorum.

Elbette bir faydası yok. Havayolları daha mantıklı davranmanızı alkol satmıyor. Hayır, tam tersi.

Otele vardığımızda çaresiz ve aşırı istekliydim. Alkol sadece beni daha da azdırdı.

Bunun için zamanım yok.

Ama yine de istiyorum.

Otelin kapısı arkamızdan kapanır kapanmaz onun üzerine atılıyorum. Vücudumu kabaca ona doğru iterken, parmaklarımı onunkilerin arasından geçirip iki elini de duvara bastırırken bavullar terk edilmiş ve yavaşça yuvarlanıyorlar.

"Çok dikkat dağıtıcı oldun," diye mırıldanıyorum birbirimize sürtünürken, ereksiyonu kasıklarına değiyor. Tanrım, o her zaman hazır ve istekli. Bu asla eskimeyecek.

"Beni cezalandıracak mısın, Doktor?" diye .

"Bunun için zamanım yok. On dakikam var" diyorum ve sonra o kadar saçma bir şey yapıyorum ki haftalarca geriye dönüp baktığımda ne düşündüğümü merak edeceğim.

Ama gençler her şeyi enine boyuna düşünmezler, değil mi? Hayır, sadece boşlukta var olurlar ve en temel ihtiyaçlarına göre hareket ederler.

Bu benim, muhtaç ve ilkel bir insana indirgenmiş. Şu anda düşünebildiğim tek şey boşalmak. Sırtımı onun göğsüne dönüyorum ve gömleğimi çıkarıp pantolonumun düğmelerini açıyorum.

Elini tuttum ve bel kemerimin altına yönlendirdim.

Dudaklarını hassas, aşırı ısınmış tenime değdirirken Luke'un boynuma doğru derin bir nefes verdiğini hissediyorum. Ama dudaklarına ya da ağzının *üzerimde* olduğu gerçeğine aşırı odaklanmıyorum. Yapamam, yoksa alevler içinde kalırım.

" yap," diye talimat veriyorum, başparmağını bir tarafımda, işaret parmağını ve ortasını diğer tarafımda hareket ettirirken neredeyse nefes nefese kalıyorum ve sonra

Parmaklarını kısa bir mesafe boyunca ucumun hemen altına kadar kaydırıyorum ve sonra geri indiriyorum.

"Siktir," diye mırıldanıyor Luke ve tutuşu sıklaşıyor.

İrkildim. "O kadar da sıkı değil."

"Kahretsin," diye homurdanıyor. "Özür dilerim."

Tutuşunu biraz gevşetiyor ve sonra tekrar yapıyor.

"Daha iyi misin?" diye soruyor, nefesi boynuma değiyor.

"Evet. Çok iyi," diye inliyorum.

Nefesinin altında mırıldanıyor ve bana çok iyi dokunuyor. Ona doğru geriye yaslanıyorum, gözlerim kapalı ve bacaklarım titrerken o beni kenara doğru itiyor.

"Çok ateşli. Çok ateşlisin. Seni hissedebiliyorum, ama görmek istiyorum," diyor, içime girerken aleti kıcıma karşı inanılmaz derecede sert. "Görmeme izin verecek misin, Eli? Seni benim için çırlıçıplak soyunurken görmeme izin verecek misin? Eminim tadın çok güzeldir."

Aman Tanrım.

Günaha girmeme izin veremem. Ama

lanet olsun, eğer cazip değilse.

Diliyle ve sikiyle yapabildiği şeyler.

Diğer eli tişörtümden yukarıya doğru ilerliyor, çıplak göğsümden kayarak boynumu kavlıyor. Kulağımın hemen altındaki deriyi hafifçe ısıtırken iri, kalın eli boynumu nazikçe sıkıyor. Ve sonra pantolonumun içindeki parmakları tam ucumda küçük bir bükülme yapıyor ve kendimi zirvede hissediyorum. Yüksek sesle inliyorum ve o kadar sert boşalıyorum ki görüşüm bir anlığına kararıyor. Vücudum ona doğru yığılıyor, aşırı hassas hissediyorum.

"Artık yok," diye homurdanıyorum ve Luke elini yavaşça pantolonumdan çekiyor.

Sonra parmaklarını burnuna götürüyor ve derin derin içine çekiyor. İğrenç ve iğrenç bir şey ve yüzümün kızarmasına engel olamıyorum.

Daha önce kimse beni koklamamıştı.

Bunu çok seviyorum.

Ondan uzaklaşıyorum çünkü olduğum yerde kalırsam onu öpeceğim.

Ve bunu yapamam.

Bunu

yapmamalıyım.

"Bu...güzeldi."

"Güzel," diye homurdanıyor Luke ve sonra hâlâ sert olan sikine bakıyor. "Sanki yıllardır orgazm olmamışsın gibi boşaldın."

Ondan önce teknik olarak yapmamıştım. Başka biriyle değil. Ama ben ve güvenilir elim harikalar yarattık. Birkaç oyuncakla birlikte kimin bir erkeğe ihtiyacı olur ki?

Ben. Bir erkeğe ihtiyacım var. Özellikle de Luke'a. Görünüşe göre .

Luke bana bakıyor ve kendini ayarlıyor. "Beni asılı mı bırakacaksın, Doktor?"

"Evet, çünkü gitmem gerekiyor," diyorum gömleğimi içeri sokarak. "Ve ben dönene kadar aletine dokunmayacaksın. Sana talimatları mesaj atarım."

"Kahretsin Eli," diye homurdanıyor ve ben hınzırca gülümsüyorum, günlerdir ilk kez üstünlük bendeymiş gibi hissediyorum. Ya da belki votka bana sahte bir güven veriyordu.

"Beklediğimize degecek."

telefonuma bakıyorum ve küfrediyorum. gidiyorum geç kalıyorum.

Ben *hiç* geç kalmam.

Telefonumu cebime sokuyorum, takım elbisemin ceketine sarılıyorum ve omuz silkiyorum.

"Telefonuna göz kulak ol."

"Anladım. Ve bu küçük güç gezin bittiğinde, yakalamamız gereken bir tren var."

"Peki," diyorum ve odadan aceleyle çıkıyorum, asansör kapılarındaki yansımama bakıp dağılmış saçlarımı düzeltiyorum.

Lanet Luke ve onun sihirli elleri.

Asansör üçüncü katta duruyor ve yaşlı bir beyefendi biniyor. Berbat görünüyor olmalıyım çünkü bana bakıyor ve ağzımdan dökülen yalana engel olamıyorum.

"Uçakta uyuyakalmışım. Biraz gecikeceğim."

Neden bir açıklamaya ihtiyacı olduğunu düşündüğümü bilmiyorum. Beni tanımıyor ya da umursamıyor. Ama nedense bu beni daha iyi hissettiriyor. Beni orgazma ulaştırırken Luke'un elini pantolonumun içine soktuğumu itiraf etmekten daha iyi.

Ya da ne kadar sevdiğimi itiraf etmek.

İçeri sızıp arkada bir koltuk bulduğumda konferans tüm hızıyla devam ediyordu. Birkaç kişi bana bakmak için başını çevirdi, ama ben

Sadece bakışlarını kendi bakışlarımla karşılayacağım. Kendilerine ait bir Luke'ları olsaydı bu kadar çabuk yargılamazlardı.

Onlar da geç kalabilir ya da hiç gelmeyebilirler.

Telefonum titriyor ve onu çıkarıp dudağımı ısıyorum çünkü Luke'yataktaki fotoğrafı, aleti havaya kalkmış ve dudaklarını büzmüş.

Henüz öpmediğim dudaklar.

Luke: Gerçek bir acı içindeyim.

Etrafıma bir göz attıktan sonra hızlıca cevap veriyorum.

Dokunma ona.

Sonra telefonumu cebime sokamadan tekrar çalıyor ve Luke yakışıklı yüzünde bir sırıtışla beni selamlıyor.

Bir sırıtışımı geri alıyorum. Korkarım bir rahatsızlığım var. Yüzüm kasılmaya devam ediyor.

Tanıdık bir ses kulağıma "Geç kaldın," diye tıslıyor ve telefonum yere düşüyor. Ekranı tamamen önce daha iyi bir kılıf almam gerekiyor.

Onu almak için eğildim, ama Andrew benden önce onu yerden aldı ve istilacı bir pislik olarak ekrana baktı.

Avucundan kaptım ve cebime soktum.

"Ah, yeni bir erkek oyuncağın mı var?" Andrew fısıldıyor ve ben yutkunuyorum. Çünkü işte oradaydı. Uzak durmayı umduğum adam. Kız kardeşlerimin büyücülükle defettiği adam. Büyülü bitkileri nerede şimdi? Mükemmel ayrılmış kahverengi saçları ve aristokrat burnuyla kusursuz görünüyor. Gri bir kazak yelek ve kusursuz ütülenmiş bir pantolon giyiyor.

Onda ne buldum ki?

Zevklerim tamamen değişti.

"Evet," diye yalan söylüyorum çünkü Andrew'la bu konuya girmeyeceğim. O benim bu yanıımı anlamıyor. Onda vardı ve sonra hepsini bir kenara attı.

"Öyle bir adam," diye cevap veriyor yüzünde kendini beğenmiş bir ifadeyle. "Senin... sen olman onu rahatsız etmiyor mu?"

Ona boş boş bakıyorum. Tanrım, kız kardeşlerim haklıydı. Beni her zaman bok gibi hissettirdi, her konuda. İşaretleri daha önce fark edip kaçmalıydım ama yapmadım.

Kendime olan saygımı yıkmak için küçük, ince iğnelemeler ve iğneler kullanırdı. Ona göre ben her zaman çok sıkıcı, çok içe dönük, çok sessiz ve çok huysuzdum. Hiçbir şey onun alaylarına kapalı değildi, vücudum bile. Kendimi her yönden değersiz hissetmemi sağladı. Geriye dönüp baktığımda, tüm bunların beni terk edemeyecek kadar güvensiz hissettirmek ve başka kimsenin beni istemeyeceğini düşündürmek için berbat bir çaba olduğunu anlıyorum. Ve ne yazık ki işe yaradı. Çok uzun süre kaldım.

Bir daha asla.

"Git başımdan" diyorum, yüzümü öne çevirip çantamdan dizüstü bilgisayarımı çıkarıyorum.

Ama gitmiyor, sadece beliriyor ve hiç de seksi bir şekilde değil.

Luke'un cevap verip vermediğini görmek için telefonuma bakmaya cesaret edemiyorum çünkü Andrew'un görmesini istemiyorum. Hayatımın bu kısmının olduğu gibi kalmasını istiyorum-özel. Kız kardeşlerim için içindeyken olabileceği kadar.

Sonunda konuşmacı ara verdiğini duyurdu ve oturacak yeni bir yer bulmak için çabaladım, ama Andrew hala orada, odanın diğer ucundan bana bakıyor.

Onu tersleme ya da ona profesyonelce olmayan bir şekilde bağırma dürtüsüne direniyorum. Neden beni rahat bırakmıyor?

Belki de kimse onunla oturmak istemiyordur çünkü şüpheli bir kişiliğe sahip bir sık kafalıdır. Belki de tüm arkadaşları onun nasıl bir pislik olduğunu anladı ve onu terk etti. Her iki durumda da, umurumda değil. Bu adama karşı hislerimi yıllar önce kaybettim.

Telefonum çalıyor ve ona baktığımda Luke'un kolunu tanımadığım bir kadına doladığını görüyorum. Anında kan basıncım fırlıyor ve dudaklarım çatılıyor. Pekâlâ,

Bu gün daha kötüye gidemezdi. Önce Andrew, şimdi de Luke gidip yerime birini bulmuş gibi görünüyor.

Luke: Tırmanırken bir arkadaş edindim.

Luke: Adı Denise.

Luke: Şuna bir bak.

Sonra başka bir fotoğraf geliyor, belli ki yeni arkadaşı tarafından çekilmiş, sarp bir kayalıktan tırmanırken. O olduğunu anlamak için çok bakmama gerek yok. O vücudu detaylıca inceledim. Parmaklarımı ekranda kaydırıp görüntüyü büyütüyorum.

Ne be? Bu sabah yaptığı şey bu mu?

Biraz daha yakınlaştırp kollarındaki kaslara bakıyorum, belli ki konuşmacının söylediklerine dikkat etmiyorum. Burada olmak için binlerce dolar harcadım ve dinlemiyorum bile çünkü Luke o dağa tırmanırken seks yapıyor gibi görünüyor. Bunu yapmaya hakkı yok. Tehlikeli görünüyor.

Yerdeki kişiye başparmağıyla işaret ettiği başka bir fotoğraf çıkıyor ve telefonumu kapatıyorum. Sonra açıyorum.

Sonra tekrar yakınlaştırıyorum.

Ben: Bu güvenli görünmüyor.

Luke: Hayır, Doktor. Aşağı inmeyi başardım. Sadece ipe güvenmeliyim.

Sözlerine bakıyorum ve koltuğumda kayıyorum. İpe güvenmek mi? Kendime zar zor güveniyorum, özellikle de son zamanlarda verdiğim kararlarla. Lanet bir ipe güvenebileceğimden emin değilim.

Luke: Benim için endişeleniyor musun?

Kesinlikle hayır. Hiç endişelenmiyorum ama sonra onu sedyede, kırık ve kanlar içinde gördüğümde nefesim boğazımda düğümleniyor. Telefonumu kapatıyorum ve ellerimi kolçaklara bastırıp gözlerimi kapatıyorum. Kendimi toparlamam, bir insan gibi davranmam gerekiyor.

Akılcı, mantıklı bir varlık, ama konuşmacı durmadan konuşurken ben *onu* düşünüyorum.

Konferans bittiğinde otel odasına koşuyorum ve duşun açık olduğunu duyduğumda nefes alıyorum.

Nefesimi toplamak için duvara yaslanıyorum ve sonra ayağa kalkıp bir elimi saçlarımda gezdiriyorum.

Ben iyiyim. Bu iyi. O da iyi.

Buharlı banyoya girdiğimde cam kapının arkasında Luke'un silüetini görüyorum ve ağzımın kuruduğunu hissediyorum. İçerisi Sahra gibi. Bir bardak soğuk suya ihtiyacım var. İhtiyacım olduğunda lanet vaha nerede?

Muhteşem biri; kelimeler onun hakkını veremez. Kalın kaslarından aşağı su süzülüyor elini ıslak saçlarının arasından geçirip başını geriye yatırıyor.

Başını eğip gözlerini gözlerime diktiğinde yumruklarım iki yanımda kenetleniyor.

Gülümsüyor ve bir elini duş kapısının üstüne koyuyor. Tamamen bana doğru dönüyor ve bana bakarken o kocaman siki onaylarcasına kalkıyor.

Hayatımda yaşadığım en seksi şeydi, ela gözleri beni izliyordu ve onunla duşa girip ellerimi vücudunun güçlü düzlemlerinde gezdirmekten başka bir şey istemiyordum. Sadece onu *hissetmek*.

Ama yapmadım. Bu rutubetli odada öylece *onun beni izlemesini* izliyorum.

Sonra duşun kapısı bir gıcırtyla açıldı ve sırlıslıkla bir halde dışarı çıktı ve tam önümde durdu.

Fayans zemine damlıyor ama havluya uzanmıyor. Sadece bana bakıyor ve ben nefes alamıyorum.

"Seni özledim, Eli. Bütün gün senin için yanıp tutuştum," diyor sonunda ve gözlerim onun ağır, zorlanan sikine kayıyor.

Sonra kesinlikle yapmamam gereken bir şey yapıyorum. Onu suçluyorum. Üzerimde bir çeşit büyü var. Belki de kız kardeşlerim içinde voodoo bebeğim olan başka bir kutu sipariş ettiler ve bana bunu yaptırıyorlar. Evet, öyle düşünelim.

Dizlerimin üzerine çöküp kalçalarını kavriyorum, parmaklarım pürüzsüz, gergin teni kazıyor.

Nefesi kesiliyor ve ben hiç vakit kaybetmiyorum. Ağzımı açıyorum ve onu ağzımın içine çekiyorum.

Luke derinden inliyor, ben onu boğazımın arkasına kadar alırken elleri başımı hafifçe kavriyor.

Burnumu kasıklarının kaba kıllarına bastırıp etrafında yutkunurken, "amına koyayım," diye homurdanıyor.

"Vay anasını," diye ekliyor ve sonra geri çekilip tekrar yapıyorum.

Titreyerek nefes veriyor, ben onu kenara doğru çekerken parmakları hafifçe kafa derime batıyor. Bunu yaptığıma inanamıyorum; yıllardır yapmamıştım.

savunmasız ve itaatkâr olmaktan nefret ediyorum.

Ama bana karşı çok dikkatli. Zar zor hareket ediyor. Ben onu tüketirken sadece titriyor.

Kapüşonlu bakışlarıyla karşılaşıyorum ve sanki bana tapıyormuş gibi neredeyse saygıyla yanağımı hafifçe okşuyor.

Dilimi tekrar uzunluğunun üzerinde gezdirip sertçe emerken kalbim göğsümde sıkışıyor.

"Kahretsin, Eli," diye homurdanıyor, başımı nazikçe geriye ve aletinden ayırıyor. "Çok iyisin. Çok iyisin. Böyle devam edersen boşalacağım."

Ona bir kaşımı kaldırıyorum ve o da başını geriye atıp inliyor.

Onu tekrar ağzıma alıyorum ve adımı haykırana kadar başımı öfkeyle sallıyorum. Parça parça dağılma sesi onu daha sert emmeme neden oluyor.

Benim yüzümden paramparça olmasını istiyorum.

"Siktir. Eli. Geliyorum. Kahretsin," diye ve sonra onun tadının dilime sıçradığını hissediyorum. boğazımdan küçük bir inilti kaçıyor. Bunu asla itiraf etmeyeceğim, bunu mezara kadar götüreceğim ama *tadını* çıkarıyorum.

Yumuşayan boyunun ağzımdan kaymasına izin veriyorum ve boşalmasının bir kısmı çenemden aşağıya ve gömleğime damlıyor.

Gözleri onu takip ediyor ve başparmağını dudaklarımın üzerinde gezdiriyor.

"Bu gerçekten çok iyiydi Eli. Sende yetenek var," diyor ve ben de bu beni şişirmemiş gibi yapıyorum.

Ama öyle. Hoşuna gittiği için mantıksız bir şekilde sevinçliyim. *Benden* hoşlandığı için.

Ellerini başımdan çekip ayağa kalkıyorum ve gömleğimin düğmelerini yavaşça açıyorum. Luke sanki sorguya çekilecekmiş gibi parmaklarımı izliyor. Beni o kadar dikkatle inceliyor ki.

"İyiliğine karşılık vermemi mi istiyorsun?" diye soruyor usulca. Yaptığım işe ara verip bakışlarına karşılık veriyorum.

"Tamam."

Diz çökmek için hamle yaptı ama onu durdurdum.

"Hayır," diyorum ve ona yaklaşıp pantolonumu çıkarıyorum. Sadece düğme ve fermuar, başka bir şey yok. Bu kaygan bir yokuş ve şu anda uçurumda sallanıyorum, topraktan yarı yarıya çıkmış köksüz bir otu tutuyorum. Çok sert düşeceğim ama de bir yanım bırakıp gitmek istiyor.

Bırak. Bırak.

Hayır, henüz değil.

Gömleğimi tamamen çıkarıp çıplak sırtımı göğsüne bastırmak için döndüğümde Luke keskin bir nefes alıyor.

Luke aynaya bakıp beni izliyor ve gözlerimiz kilitleniyor.

Birlikte çok seksi görünüyoruz, gömleksiz ve darmadağınık, yine de gösterdiğim savunmasızlıktan kalp atışlarım hızlanıyor.

Ama elini bel kemerimin altından geçirip tam istediğim yere getirdiğinde bunların hepsi unutuluyor ve lanet olsun, iyi bir hafızası var. Ayrılmış dudaklarımdan bir inilti kaçıyor.

"Şu haline bak," diyor Luke kısıp sesle, gözleri aynada benimkilerle buluşuyor ve sonra karnımda geziniyor. "Kendini dinle. Şu sesleri."

Nefes nefese kalıyorum, ağzımdan küçük inilti dökülüyor. değil.

Kendimi kontrol edemiyorum.

Eli gövdemde yukarı doğru hareket ediyor ve başparmağı meme ucuma gitmeden önce soluk bir yara izini takip ediyor.

"Sana yapmak istediğim şeyler, Eli," diye mırıldandı. "Eğer bana izin verirsen."

Tanrım, řu anda yapabileceđimi hissediyorum. İçime girmesine izin verebilirim, parmaklarına ve sikine. Bunun dűřűncesi, sadece bu kűűk gűrűntű bile benim için yeterli. Dűřűk bir iniltiyle ona tutunarak bořalıyorum.

Ona yaslandıđımda, gűlű kolları beni tutarken, bařımın tepesine yumuřak bir űpűcűk konduruyor.

"ok ," diye mırıldanıyor. "Sen de űylesin."

Bu çok fazla řey gűsteren bir itiraf ama řu anda umurumda deđil. Beni műmkűn olan en iyi řekilde mahvetti.

Luke burnunun ucunu řakađımda gezdiriyor ve elleri gűđsűme dođru esniyor.

"Her ne kadar burada dinlenmek ve tűm bunları tekrar yapmak istesem de, treni kaçırmamak için yola koyulmamız gerekiyor" diyor.

řu anda trenler ya da rezervasyonlar umurumda bile değil. Yolculuktan, kendimi kontrolden çıkmış hissetmekten, ama en çok da kendimi hiç tanımadığım bir adama karşı bu kadar savunmasız bırakmaktan bitkin dűřtűm. Andrew'la hızlı bir ilişkiye girmiştim ve bakın ne hale geldim.

Gerçek şu ki, sadece korkuyorum.

Luke'a bakıyorum ve yűzűndeki heyecan ifadesi beni ileri itiyor ve bir elimi dađınık saçlarımda gezdiriyor. Bu kadar endiře yeter. İlerlemek zorundayım.

Her zaman yaptım, her zaman yapacağım.

"űstűmű deđiřtirmem için bana beř dakika ver. Sonra gidebiliriz."

Luke ve ben Pike's Peak'e dođru ilerlerken bir tren vagonunda yan yana oturuyoruz. Rocky Dađları'nın on dűrt bin fitlik en yűksek zirvesi. řu anda űzerinde bulunduđumuz diřli demiryolu sistemi yıllar űnce insanları dađa çıkarmak için oluřturulmuř. Yaklařık ű saatlik bir gidiř-dűnűř yolculuđu, zirvede durup Ziyaretçi Merkezi'ni gűrdűkten sonra geri dűnűyoruz. Luke beni trenin vagonuna gűtűrene ve yerimize oturana kadar bűyle bir řeyin varlıđından bile haberim yoktu.

O yanımda olmasaydı Colorado Springs'ten bu kadar keyif alacağımı sanmıyorum. Bana kendi başıma asla yapamayacağım şeyleri yaptırıyor. Eğer yalnız gelseydim, akşamlarımı otel odamda kitap okuyarak ya da internette gezinerek geçirirdim. Yemekler kapıma teslim edilirdi.

Asla bir tren vagonunda oturup bir dağın yamacına tırmanmazdım.

İlk tanıştığımızda haklıydı. Luke'tan önceki varlığım sıkıcıydı. O hayatıma girdi ve onu eğlenceli hale getirdi.

Rehber hoparlörlerden dağın tarihi ve önemi konuşurken dalgın dalgın dinliyorum ama asıl odaklandığım şey Luke'un elinin benim elimde olması.

Oturur oturmaz parmaklarını birleştirdi ve hiç hareket ettirmedi. Homurdandım ve ama beni görmezden geldi.

Bu düşünce karşısında
gülümsememi geri alıyorum.
Gülümsemeyeceğim.

Rehber sorular için sözü açtığında Luke "Hey, evet, bir sorum var" diyor. "Bu trenlerde neden tuvalet yok? Bazı yolcular için bu bir sorun olabilir gibi görünüyor."

Rehber usulca sırtıyor. Başka biri olsaydım ben de ona böyle gülümserdim. Kendi tarzında sevimli biri.

Trenin onları nasıl alamayacağını kısaca anlatıyor ama ben sadece yarı yarıya dinliyorum. Luke'u yanımda *hissediyorum*. Neredeyse beden dışı bir deneyim gibi.

Luke onun cevabından memnun bir şekilde arkasına yaslanıyor. "Çok ilginç, değil mi?"

"Evet." İlginç değil ama yine de ilginç olduğunu söylüyorum.

Spiker yolculardan birkaç soru daha aldıktan sonra şöyle der: "Az önce dağda daha fazla ilerleyemeyeceğimizi öğrendim. İlerideki raylar donmuş. Özür dileriz ve istasyonda geri ödeme teklif ediyoruz...."

"Kahretsin," diyor Luke, koridorun karşısındaki yaşlı bir çiftte bakarak. "Birisi altına işeyecek. Umarım yanlarında çocuk bezi getirmişlerdir."

Gülmemek için dudaklarımı sıkıyorum. "Ve bu senin beynini karıştıran şey mi?"

Beni dürttü. "Evet. Ve, bilirsin, seni düşünüyorum."

"Hm, yetişkin bezleriyle aynı sırada yer alıyorum. Ne kadar da çekici."

Luke birbirine dolanmış ellerimizi ağzına götürüyor ve başparmağımın ucunu usulca ısıtıyor.

"Çok komiksin, Eli."

Bakışlarımı ondan kaçırıyorum, kalbimin göğsümde biraz fazla acıyla teklediğini hissediyorum. Bu tıbbi bir durum değil. doktorum, o yüzden biliyorum. Hayır, bu çok daha kötü.

Bu, kalbimin bu adama biraz aşık olması. Kendime bir daha asla düşmeyeceğimi söyledim. Bunların hiçbirinin olmasını istememiştim.

Luke hayatıma dört alarmlı bir yangın gibi girdi ve korunaklı sığınağımı yerle bir etti.

Şimdi açığa çıktım.

Bana doğru eğiliyor. "Aşağıya döndüğümüzde, şehir merkezinde yemek ve sonra," dudaklarını kulağıma bastırıp fısıldıyor, "odaya geri dönüp sevişebiliriz."

Koltuğumda kayıyorum, elim hâlâ onunkinde.

"Şu işkence aletini . Benimle biraz oynarsın." Gülümsememi bastırmak için dudağımı ısırdım. "Bu ayarlanabilir."

Bir kahkaha attı ve bana baktı.

"Şu anda çok büyük bir ereksiyonum var," diye mırıldanıyor ve ben aşağıya bakıp onu görüyorum. "Bakmayı kes, bu daha da kötüleştiriyor."

Yanaklarımın ısındığını hissediyorum ve bakışlarımı pencereden dışarı zorluyorum. Ödül için yalvaran bir köpek gibi onun sikine bakmayacağım. Kendimi bundan daha fazla kontrol edebilirim.

Ancak şehir merkezindeki küçük, eklektik restoranda akşam yemeği boyunca içten içe kıvrandım.

"Kaynakçılık yapmak istemene ne sebep oldu?" Aniden soruyorum, çünkü başka bir şeye odaklanmam ve kendime yetişkin bir sohbeti sürdürebileceğimi kanıtlamam gerekiyor, lanet olsun.

Luke bir parça bruschetta alıp ağzına atıyor. Başparmağını yalıyor ve ben de dilinin önce derisinde, sonra da alt dudağında gezinerek bir kırıntı yakalamasını dikkatle izliyorum. Kahretsin, eğer kendimi bu salyalarla başa çıkmak için bir ıstakoz önlüğüne ihtiyacım olacak.

"Bu işte iyiyim. Ellerimle çalışmayı seviyorum. On sekiz yaşımdan beri bu işi yapıyorum. Babam bana bir kaynak makinesi aldı ve eve birkaç metal levha getirdi; bir daha asla arkama bakmadım. Tüm sertifikalarımı da aldım."

Ağızına bir parça daha ekmek atıyor. Böyle giderse, yiyebildiğin kadar açık büfeye gitmeliydik. Hesap çok kabarık olacak ama Luke bana ödeyeceğini söyledi. Bana doğru eğildi ve "Mavi yakalı bir işçi olabilirim Eli, ama gayet iyiyim" dedi.

Bizi bu restorana götürürken, ben de .

Evet, Luke neredeyse benim kadar kazanıyor. Siktir, bu beni etkilemiyorsa.

"Kalfa mısın?" Ben soruyorum.

"Evet. Gelecek yıl uzman bir kaynakçı olacağım. Neden biliyor musun Eli?"

Adımı söyleme şekli dikkatle ağızına odaklanmamı sağlıyor. O ağızla beni yiyip yemeyeceğini merak ediyorum. Birden kafasının bacaklarımın arasında olduğu, kirli sakalının kalçalarımına sürtündüğü canlı bir görüntü geliyor gözümün önüne....

Kalın bir şekilde yutkunuyorum ve gözleriyle buluşuyorum. "Neden?"

Arkasına yaslanıyor ve bacaklarımız birbirine çarpıyor. "Çünkü ben yaptığım işte iyiyim. İşte bu noktada birbirimize benziyoruz."

"Bundan pek emin değilim. Mükemmel bir doktor olduğumdan emin değilim. En iyi ihtimalle vasat. Bazen de iyiyim." Durakladım ve Luke'un bana baktığını gördüm. "Aynı fikirde değilmişsin gibi görünüyorsun."

"Evet, Doktor, benim gördüğümü görmüyorsun."

Kendimi tutmaya çalışarak ona bir kaşımı kaldırıyorum. "Neymiş o?"

"Çok iyi bir doktor olduğunuzu. Amanda bana öyle söyledi. Senden hoşlanmasaydı senin saçmalıklarına katlanır mıydı sanıyorsun?"

"Ona ne kadar ödediğimi seviyor."

"Hayır," diyor, ayağını sandalyemin ayağına doluyor ve beni masaya yaklaştırıyor. "Bana ne kadar iyi olduğunu söyledi. Kaşları yalan söylemez."

İçkimi yudumlarırken onu izliyorum ve sonra buranın oldukça gürültülü olduğuna karar veriyorum. Düzgün bir konuşma yapabilmek için hemen yanına oturmam gerekiyor. Kendimi koltuğumdan kaldırmamın *tek* nedeni bu.

ve sandalyemi onunkinin yanına çekiyorum. Luke tüm numaralarımı biliyormuş gibi bana sırtıyor ve sonra kalın kolunu omuzlarıma doluyor, ben yemeğimi kemirirken kulak mememle oynuyor.

Ona olan yakınlığım -onun büyüklüğü, sıcaklığı, kokusu- içime korkunç şeyler yapıyor. İçten içe, serbest kalmak için pençeliyorum, sadece gitmesine izin vermek için, ama titizlikle inşa ettiğim bu lanet nezaket ve ilkeler kafesinin içinde sıkışıp kaldım.

bittiğinde, ölüyorum ve ağzım köpürüyor. Tüm vücudum onun için ağrıyor ve çıldırmış gibi hissediyorum.

Otel odamıza adım attığımız anda tasmam kopuyor ve ona saldırıyorum. Sakin davranıyormuş gibi bile yapmıyorum. Kendimi göğsüne yapıştırıyorum, omuzlarına tutunuyorum ve güçlü boynunu dudaklarımla ve dilimle yutuyorum. Zayıfım, çok .

Çaresiz.

"Hevesli, ha?" Luke kıkırdıyor, ben de gömleğinin yakasına yapışıp onu yatağa doğru götürüyorum. "Yargılamıyorum. O duyguyu biliyorum. Yemek boyunca bunu hissettim. Bu gece üzerimde ne kullanacaksın?"

Düşünemiyorum bile. Sadece hissetmek istiyorum. "Göreceksin."

Luke'un kontrolümde olması - güçlü, hayattan daha büyük bir adamın irademe boyun eğmesi ve eğilmesi - kendimi hiç şu anda hissettiğim kadar güçlü ve erkeksi hissetmemiştim. Çok kolay bir şekilde durumu tersine çevirebilirdi ama yapmıyor. İstedikimi yapmama izin veriyor. *Ve ben her şeyi istiyorum.*

Dizlerinin arkası yatağa çarpıyor ve yatağın üzerine çöküyor. Parmak uçlarımı göğsüne bastırıyorum ve o da sırt üstü düşüyor.

"Oh, bundan zevk alacağım," diye mırıldanıyorum ve sonra kotunu açmaya çalışıyorum.

Pantolonunu uzun bacaklarından aşağı indirirken kalçalarını kaldırıyor ve sonra boxer'ını çekiştirerek yere atıyorum.

"Tişörtünü çıkar," diyorum ve eğiliyor, tişörtü başından aşağı yırtarken karnındaki kaslar esniyor ve sonra kutsanmış bir şekilde çıplak kalıyor. Parmaklarımı uyluğunun iç kısmında gezdiriyorum, bunu yaparken nefesinin kesildiğini duyuyorum.

"Bütün o süslü kıyafetlerini benim için çıkaracak mısın Eli?" diye soruyor. Gömleğimin en üst düğmesini delikten geçiriyorum ve her düğmeyi yavaşça açarken Luke'un göğsünün çılgınca inip kalkmasını hayranlıkla izliyorum. Onun için soyunmamı izleyerek bundan zevk alıyor. yüzden daha yavaş yapıyorum, onun bana yaptığı gibi ben de ona işkence ediyorum.

Hepsi bu. Lanet olsun. Gün.

Gömleğim nihayet açıldığında, omuzlarımdan kaymasına izin veriyorum ve Luke daha iyi görebilmek için dirseklerinin üzerine eğiliyor.

"Pantolon," diye homurdanıyor ve ben başımı eğiyorum. "Bu hoşuna giderdi, değil ?"

"Tabii ki. Hadi ama. Sen benim her şeyimi gördün. Ben de seni görmek istiyorum."

Kemerimi çözüyorum ve yavaşça çemberlerin arasından çekiyorum, deri kumaşın arasından fısıldıyor. Ve tüm bu süre boyunca kendimle savaşıyorum. Kendimi ona bu şekilde açmam gerektiğinden emin değilim. Kırılганlık midemi sıkıştırıyor.

Onunlayken zaten kontrolden çıkmış hissediyorum, daha fazlasını kaldırılabılır miyim emin değilim.

"Hayır. Bu gece olmaz. Ellerinin ve dizlerinin üzerinde." Yüzüne hayal kırıklığı düşer.

"Ciddi misin?"

"Şimdi, Luke."

Elini bana doğru uzatıyor ve ben bir adım geri çekiliyorum. Bir an bana bakıp ama sonra razı olup yatakta dönüyor. Küçük bir parçam, bir an için, bir hata yapıp yapmadığımı merak ediyor. Ama sonra daha büyük, daha mantıklı bir parçam bunu geçersiz kılıyor. Bu adamı çok az tanıyorum. Kim olduğum konusunda kendime güveniyorum ama kendini tanımak ve başkalarına kendini açmak çok farklı iki şey. Luke'un Andrew gibi olup olmayacağından endişe eden küçük, gizli parçamı inkar edemem. Ruhumu ezecek o hayal kırıklığına hazır değilim.

Bu benim kendimi korumam. Luke'a hiçbir şey borçlu değilim.

"Ne görürsem beğeneceğim Eli," diyor, sanki aklımı okuyormuş gibi. Başını bana doğru çevirmiş, katlanmış kollarının üzerinde dinleniyor.

"Mesele bu değil Luke." "O zaman sorun ne?"

Yalan söyleyip söylememeyi düşünerek duraksıyorum ve sonra karar veriyorum. "Bunun bedenimle bir ilgisi yok, gerçekten yok. Onunla birlikte gelen duygular. Kendimi birine tamamen açmanın bir samimiyeti var... ve hazır olduğumdan emin değilim."

Luke dudaklarını ıslatıyor ve bakışlarımla buluşuyor. "Sana asla zarar vermem."

Yutkunuyorum ve bakışlarımı onunkilerden ayırıp havaya kaldırdığı sıkı, yuvarlak kıkına bakıyorum. "Biliyorum."

Dikkatini bu konuşmadan uzaklaştırmak umuduyla çantamı kapıp önüne koyuyorum. İşe yarıyor gibi görünüyor çünkü önündeki oyuncaklara bakarken yanakları kızarıyor.

"Bu sefer ne kullanacaksın?"

"Askım," dedim ve çıkardım. "Alabilir misin?"

Luke yanağını yatağa bastırıyor, elimdeki pembe ten rengi dildoyu izlerken göz bebekleri büyüyor.

"Aynen öyle. Kıcım senin için yaratılmış."

Bir gülümseme dudaklarımı yukarı çekiyor ve uzanıp yüzündeki bir tutam saç okşuyorum.

"Aferin oğlum."

Kıpkırmızı kesiliyor ve başparmağımı dudaklarında gezdiriyorum. "Kal," diye ekledim ve banyoya doğru ilerledim.

Boxer kayışımı çekiştiriyorum, şaftı öndeki açıklıktan geçiriyorum ve mermi vibratörü altındaki küçük cebe, aletime doğru yerleştiriyorum. Kendime bakıyorum ve Luke'un bunu gördüğünde ne düşüneceğini merak ediyorum.

Hoşuna mı?

Banyodan çıkarken kendimi gergin ve heyecanlı hissediyorum ve bakışları üzerimde yoğunlaşıyor.

"Kahretsin," diye mırıldanıyor yataktan, gözleri vücudumda geziniyor ve sikimin üzerine iniyor. "Çok ateşlisin. Çok seksisin."

Arkasına geçtiğimde tenime bir kızarıklık yayılıyor.

"Sen de öylesin," diye cevap veriyorum kıcının yanaklarını ayırırken. Parmağım deliğine sürtünüyor ve nefesi kesiliyor.

"Daha fazla," diyor ve ben kıkırdıyorum.

"Yapabileceğini söylediğimde daha fazlasını alacaksın," diye cevap veriyorum, uzanıp kayganlaştırıcıyı tutuyorum. Parmaklarıma biraz damlatıp deliğini parmaklarımla yalıyorum.

Luke biraz homurdanıyor ve sonra parmağım içine girdiğinde inliyor. Ben parmağımı içinde gezdirirken yumruklarıyla çarşafı sıkıyor.

Sikeyim. Ben. Önümdeki bu manzara her şey demek. . Şimdiden yolu yarılardım ve daha vibratörümü bile açmadım.

", Eli. Bana daha fazlasını ver," diye mırıldanıyor iki parmağımı içine sokup çıkarırken, onu benim için açıyor. "Hepsini bana ver."

Nefesimin altında mırıldanıyorum ve sonra üçüncü bir parmak ekliyorum ve nefesi bir hırıltı olarak çıkıyor. "Oh kahretsin."

"Daha fazlasını istedin," diyorum karanlık bir sesle, dördüncüyü eklerken. Şimdi bana doğru eğiliyor, parmaklarımı beceriyor çünkü bunu o da benim kadar istiyor.

Oh, onu becermem için o kadar hazır ki.

Parmaklarımı çıkarıyorum ve sikimi yağlıyorum, vibratörümü en düşük ayara getiriyorum, aksi takdirde bu çok hızlı bitecek. Kendimi tam deliğinin girişine yerleştiriyorum.

Luke omzunun üzerinden bana bakıyor ve onu gördüğüm için neredeyse boşalacağım - nefes nefese dudakları, kızarmış yanakları, karmakarışık saçları. Şimdiden darmadağın ve sikilmiş görünüyor ve ben daha hiçbir şey yapmadım bile.

"Hazır mısın?" Sesim kısık ve parmaklarım onun kaslı kalçalarına gömülmüş halde soruyorum.

"Tabii ."

Kalçalarımı öne doğru kaydırıyorum ve ben onun içine kayarken gözlerimiz birbirine bağlı kalıyor.

Ve tanrım, içimde hissettiğim güç, beni hiç şikayet etmeden bu kadar iyi alması. Bu neredeyse orgazmdan daha iyi.

"Siktir," diye mırıldanıyor ve ben tamamen içine oturduğumda alnını çarşafın üzerine bırakıyor.

Kalçalarımı geri kaydırıyorum, ondan tamamen çıkıyorum ve sonra tekrar içeri doğru itiyorum. Yavaş, işkenceli ve onu çıldırtmak için ama bana da bir şeyler yapıyor. Kalbim göğsümde çarparken kendimi kızarmış ve istekli, vahşi ve doyumsuz hissediyorum.

Seks sırasında hiç bu kadar iyi hissetmemiştim. Asla. Luke bana doğru iterken homurdanıyor.

"Daha sert," diyor ve ben de kalçalarını sıkıca kavrayıp içine giriyorum, kalçalarımızın kaslı etleri birbirine çarpıyor.

Tüm vücudu şiltenin üzerinde kayıyor ve ben ona girip çıkarken inliyor.

Teni ter ve eforla parlıyor, sağ eli benim itişlerimle aynı anda sikini hararetle sarsıyor. Her seferinde prostatına vurduğumda ellerim ve göğsüm vücudunun titrediğini hissedebilsin diye üzerine eğiliyorum.

"Siktir," diye homurdanıyor ve ben daha hızlı girip çıkıyorum. "Bana gelebileceğimi söyle, Eli. Söyle bana. Buna ihtiyacım var."

Şuna bak, izin istiyor.

Elini sikinden çekip kendi yağlanmış elimle değiştiriyorum, kalçalarım ona doğru eğilirken kalın sikini okşuyorum. Ve tanrım, çok yakını, çok yakını. Onunla birlikte boşalmalıyım.

Kendimi eşiğe yaklaşmış hissederken düşüncelerim tutarsız ve karmakarışık.

"Luke. Gel," diye nefes alıyorum.

Ve sözlerim onu uçurumun kenarına gönderdi. İnlemelerinin sesi, vücudunun titremesi ve elimi kaplayan salgısının ıslaklığı dakikalar sonra beni takip ediyor. Orgazmım beni tamamen ele geçirirken inliyorum.

Bittiğinde ve yoğun spazmlar nihayet durduğunda, gövdesi abartılı nefeslerle yukarı aşağı hareket ederken terli yüzüm geniş sırtına bastırıyor.

"Lanet olsun Eli," diye mırıldanıyor, gözleri kapanıyor. "Tam da daha iyi olamayacağını düşündüğüm anda...."

Bir gülümseme dudaklarımı yukarı kaldırıyor ve kollarımı ona biraz daha sıkı sarıyorum.

"Çok iyiydin," diyorum ve o bir kahkaha atıyor.

"Kıçımın senin için yaratıldığını söylemiştim."

"Öyleydi, Luke. Artık benim."

Luke'un kolları ve bacakları bir ahtapot gibi etrafımı sarmış halde ona yaslanmış olarak uyanıyorum. Gözlerimi kırpıştırarak açtığımda dün geceye dair görüntüler zihnimden akıp gidiyor.

Ben banyodan çıkarken Luke'un gözlerini kocaman açıp takdirle bana bakması, takma penisimin kasıklarımdan dışarı çıkması.

Sikimi kışına sokarken nasıl da nefes nefese kalmıştı.

Ona tekrar sokulduğumda altımda titrediğini hissediyordum, kalçalarım onunkilere çarparken parmakları çarşafı tutuyordu.

Çarşafın üzerine salınırken adımları nasıl da inletti.

Ondan ayrıldıktan ve temizlendikten sonra beni göğsüne bastırması, başıma bir öpücük kondurması ve sonra hızla uykuya dalması.

Saatlerce tüm bu olanları analiz ettim ve tek bir sonuca vardım.

Luke van Beek'i *severim*.

Bu çok ama çok endişe verici.

Karanlıkta bir alarm çalıyor ve Luke homurdanarak alarma uzanıyor, kapatıyor ve sonra yüzünü boynuma gömüyor.

Dudaklarının tenimde gezinmesi beni kıpır kıpır yapıyor. "Gıdıklanıyor musun?" diye soruyor ve ben iç çekiyorum.

"Evet. Birazcık."

"Mm, bunu sevdim."

Dudaklarını tekrar boynumda gezdiriyor ve ona karşı kıpırdandığımda karanlık bir şekilde kıkırdıyor.

"Yola çıksak iyi olur. Kırk beş dakika içinde yokuşu tırmanmamız için rezervasyon yaptırdım ve ilk seansınıza zamanında yetişmemiz gerekiyor. Tekrar geç kalmanı istemem."

Derin bir iç çektim. "Gitmemeyi tercih ederim. Kulağa işkence gibi geliyor.

Merdivenler benim arkadaşım değil. Asansörleri tercih ederim."

", Eli. Seni gördüm. Formdasın. İyi olacaksın. Ayrıca, yapılacaklar listemde ve bunu seninle yapmak istiyorum."

Benimle yeni şeyler deneyimlemek istemesi beni biraz gururlandırıyor. Uzanıp parmaklarımı saçlarının arasından geçiriyorum ve hafifçe çekiştiriyorum.

"Tamam."

Geriniyor ve sonra yataktan yuvarlanarak bir sıçrayışla ayağa kalkıyor. Boynunu kırıyor ve ardından eğilerek bir tişört ve birkaç atletik şort alıyor.

"Ağrın yok mu?"

"Birazcık. Sanırım o canavarı bakire kıcıma aldıktan sonra tüm o merdivenleri nasıl çıkacağımı göreceğiz."

Küçük bir kahkaha attım, "Ah Luke, daha hiçbir şey görmedin." Biraz tökezliyor ve ben sırtıyorum, "Bunu gerçekten yapmak zorunda mıyız? Sabahı benimle yatakta geçirmek istemediğine emin misin?"

"Ne yapmaya çalıştığını anlıyorum, baştan çıkarıcı falan oluyorsun. Ama evet, Eli. Bunu yapmalıyız ve harika zaman geçireceğiz. Bu iş bizde."

Yalan söyledi. Aslında, bunu almadık.

Neden beni buna ikna etmesine izin verdim? Tanrım, bu lanet şeyi yapan sadist piç kimdi? Luke bizi gideceğimiz yere götürürken araştırdım ve biraz tereddüt ettim. Luke daha önce bana bundan bahsettiğinde, yarı yarıya dinlemiştim. Şimdi, hayattaki tercihlerimden pişmanlık duyuyorum. Bu yokuşta 2,744 merdiven var ve bir milden daha kısa bir sürede iki bin fit yükseklik kazanıyor. Oldukça formdayım, düzenli olarak koşuyor ve yüzüyorum ama bu şey bambaşka bir seviyede.

Kalçalarım yanıyor ve yükseldikçe yükseklik öldürücü oluyor. Ciğerlerim neden düzgün çalışmıyor?

Arkama bakıyorum ve birden başım dönüyor. Siktir, çok dik. Arkamdaki merdivenlerin dibini göremiyorum ve bakışlarımı ileriye çevirdiğimde hala tepeyi bile göremiyorum. Gözlerimi basamak olarak kullanılan demiryollarından birine uzanmış, tahtaya çakılı basamak işaretinin yanında kendi fotoğrafını çeken Luke' çeviriyorum.

"Neredeyse geldik Eli," diyor gülümseyerek, gözleri benimkilerle buluşuyor. Ona bir kaşımı kaldırıyorum ve alnımı sıvazlıyorum.

İyi durumda olduğumu sanıyordum ama oyunumu geliştirmem gerek çünkü Luke bu işi çok kolaymış gibi gösteriyor. O

çoktan bitirmiş olabilirdim, ama her yirmi adımda bir beni bekliyor. Yine de ne kadar yavaş ilerlediğim konusunda kendimi hiç kötü hissettirmiyor. Hayır, sadece birkaç adım önümde sabırla bekliyor, kendisinin, benim ya da manzaranın fotoğraflarını çekiyor.

Olumlu ve cesaretlendirici sözlerine karşılık vermek istiyorum ama konuşamıyorum. Nefes alamıyorum. Sisyphus'un nasıl hissettiğini şimdi anlıyorum. Zeus kinci bir pislikti.

"Konuşmaya gerek yok," diyor Luke ve ardından suyundan bir yudum alıyor. "Ben o."

"Beni beklemene gerek yok," diyorum, sırf onun yanıldığını kanıtlamak için. I konuşabilirim, çok teşekkür ederim. Sadece tüm kelimelerin tek bir nefeste verildiğinden emin olmam gerekiyor.

Yanında durduğumda, "Hayır, Doktor," diyor. "Bunu seninle bitirmek istiyorum."

Bana biraz su uzatıyor, ben de höpürdeterek içiyorum. Hatta bir kısmı boynuma ve gömleğime damladı. Ama kimin umurunda? Şu anda hayatta kalmaya çalışıyorum. Elimin tersiyle ağzımı sildim.

"Hazır mısın?" Luke bir anlık sessizlikten sonra soruyor. "Evet."

Sonra bir kez daha yukarı çıkıyoruz. Burada hava daha ince ve yer yer kar parçaları var. Hafifçe titriyorum, acaba yanıma bir kazak alsam mı diye düşünüyorum. Luke kazak giymiyor, sadece kışını gösteren uzun kollu bir tişört ve şort giyiyor ve arada bir dövmesine küçük bir bakış atıyorum. Neredeyse bu ıstıraba değiyor.

Birkaç dakika sonra duruyorum, derin bir nefes alıyorum ve sonra nefes verirken diyorum ki, "Bana aileden biraz daha bahset. Beni onun cehenneminden uzaklaştır."

Luke bana bakıyor ve ellerini dar kalçalarının üzerine koyuyor. "Beni tanımak ister misin, Eli?"

Elimi yüzümün önünde sallıyorum çünkü iletişim kurmak için kelimeleri kullanmayacağım. Jestler yeterli olacak.

Luke kıkırdıyor ve sonra şöyle diyor: "Şey, benim üç erkek kardeşim var... yani, iki gerçek erkek kardeşim ve bir kuzenim var. Birlikte büyüdük. Her neyse, Liam en büyükleri ve

Anne ile evli. Senin tanıştığın Sem benden bir yaş küçük ve Magnus ile evli, kuzenim Caleb ise Whit ile nişanlı."

Görünüşe göre bu ailede çok sayıda eşcinsel ya da biseksüel var. Trans erkekler hakkında ne düşündüklerini merak ediyorum.

Bu düşünceyi hemen çöpe attım. Merak etmeye gerek yok çünkü bu adamla romantik bir ilişkiye girmeyeceğim. Öyle bir şey olmayacak.

Boğazımı temizliyorum ve hırıltılı nefes alıyorum. "Peki ya ailen?"

"Evet, hala . Yüksek çölde yaşıyorlar. Bu Haziran otuz altı yıldır evliler."

Ağzımı ıslatıyorum ve sonra başımı sallıyorum. merdivenlere el sallayarak devam etmeye hazır olduğumu işaret ediyorum.

Luke yanıma geldi ve "Bir ara onlarla tanışmalısın. Seni çok severler."

Ona bakıyorum ve omuz silkiyorum. Bu işte oldukça iyi olmaya başladım. Ellerini çırpma ve parmaklarını oynatmak varken kimin kelimelere ihtiyacı var ki?

"Evet, bu omuz silkme bana göre değil. Başını sallamanı tercih ederim, Eli." Tekrar duraksıyorum ve sonra başımı sallıyorum. Belli ki bir çeşit nöbet geçiriyorum ve acilen kontrol edilmem gerekiyor. Sorun ne?

Ben mi?

Ondan hoşlandım.

Yanlış olan da bu.

Bir şeyler yapıyorum çünkü onu mutlu etmek istiyorum.

Bunu en son yaptığımda kalbim göğsümden söküldü ve bir böcek gibi ezildi.

Luke içinde bulunduğum eziyetin farkında değil çünkü sadece genişçe gülümsüyor ve terli boynumun arkasını kavrayıp hafifçe sıkıyor. Sadece bu hafif dokunuş bile beni ileri itiyor. Kendime bu işi bir an önce bitirmek istediğim için böyle yaptığımı söylüyorum ama aslında sanırım Luke'un benimle gurur duymasını istediğim için yapıyorum.

Oh lanet olsun.

İçimde biraz güç bularak ilerliyorum ve nihayet son yirmi basamağa geldiğimizde durup derin derin nefes alıyorum. Bacaklarımın beni zirveye taşıyıp taşımayacağını bilmiyorum. Ben mahkumum

sonsuzu kadar burada kalacağım. Beni otele geri götürmek için bir helikopterin gelmesi gerekecek.

Luke elini bana doğru uzatarak yumuşak bir sesle, "Bunu sen halledersin, Doktor," diyor.

Ona bakıyorum, kendime bunu yapmamamı söylüyorum ama tabii ki aklım mantığımı dinlemiyor. Parmaklarımı onunkilere geçiriyorum ve hafifçe sıkıldığında içim aydınlanıyor.

Telefonunu çıkarıp önümüzde tutuyor. "Bu önemli olayı belgeleyeceğim."

Kayıt düğmesine bastığında gözlerimi deviriyorum ama son yirmi adımı birlikte atmayı başarıyoruz.

"Bize bak," diyor Luke kameraya, elimi dudaklarına götürüp hafifçe öpüyor. "Başardık... gülümse, Eli."

Yüzümü buruşturarak bakıyorum ve tepeye ulaştığımızda Luke kıkırdıyor. Bir banka doğru sallanıyorum ve duyulabilir bir sesle çöküyorum.

Luke beni takip ediyor ve oturuyor, kalçalarımız birbirine sürtünüyor.

"Kahretsin," diye nefes almayı başarıyorum ve Luke kıkırdarak çantasına uzanıp bir bira çıkarıyor. Kapağını açıyor, uzun bir yudum alıyor ve sonra bana uzatıyor.

"Bir kutlama içkisi almalıyım, değil mi? Sadece bu durum için paketledim."

Gözüme kestiriyorum ve sonra ne olacak ki diye düşünüyorum ama söylemiyorum çünkü hala nefesimi tutuyorum ve konuşamıyorum.

Küçük bir yudum alıyorum. Acılık dilime doluyor ve yüzümü buruşturuyorum. "İyi, ha?"

"Evet," diye mırıldanıyorum ve sonra birkaç dakika sessizce oturuyoruz, ben diğer insanların son basamakları çıkışını izlerken. Birkaçı gerçekten de geri dönüp aşağıya doğru koşarken ağızım açık kalıyor. Bu güvenli olamaz. Dizlerini kıracaklar.

"Çılgınca, ha?" Luke hafifçe bana doğru eğilerek söylüyor.

"Evet, insanlık hakkında ne kadar çok şey öğrenirsem, o kadar az şey anlıyorum."

Luke kıkırdıyor ve telefonuyla oynuyor. Ona bakıyorum ve diyorum ki, "Lütfen bana o videoyu gönder. Birlikte son adımlarımızı atarken çektiğin videoyu."

Ekranını kaydırıyor. "Tamamdır. Şimdi bana doğruyu söyle, Eli. Yalnız kaldığında o videoyu izleyecek misin?"

Ona birasını uzattım. "Asla."

Luke beni çok iyi tanıdığı için bana gülümsüyor ve boş kabı sırt çantasına geri koymadan önce birasını yudumluyor.

"Pekâlâ Eli, dibe inmek için bir saatimiz var," diyor telefonuna bakarak ve ağızından acınası bir inilti çıkıyor.

"Haydi Doktor," diyor ayağa kalkıp bacaklarını ve sırtını gererek. "Geç kalmanı istemeyiz. Ve patikadan aşağı doğru koşarsak zamanımızı yarıya indirebiliriz."

Gözlerimi kapatıp derin nefes alıyorum. Bunu yapabilirim. Sanırım.

Konferansa bir dakika kala topallayarak giriyorum ve arka sıraya oturuyorum. İçimden bir ses yarın Luke'un nereye gidersek gidelim beni taşımak zorunda kalacağını söylüyor. Bacaklarımdaki yanma, zar zor yürüyene kadar daha da artacak. Birkaç saat içinde yüz yaşındaymışım gibi topallayarak dolaşıyor olacağım.

Ama yine de içimde en küçük bir gurur kırıntısının patladığını hissediyorum.

..

Kiralık arabaya binip otele doğru yol alırken Luke bana anlamını çözemediğim bir şeyle bakmıştı. Belki o da benimle gurur duyuyordu ve bu kalbime korkunç şey yaptı.

Otele dönmek üzere küçük şehir merkezinden geçerken Luke arabayı kenara çekip park etti.

"Bana beş dakika ver," dedikten sonra koşarak caddeyi geçti ve beş dakika sonra üzerinde *Manitou Yokuşunu Tırmandım* yazan yeşil bir tişörtle geri döndü.

İsteksizce almıştım, düşünceli davranışı karşısında kalbim ısınmamış gibi davranmıştım. Hayır, bu kalp bir buzdağı, diye hatırlatmıştım kendime.

Ama Luke benim iklim değişikliğim ve kutup buzullarım eriyor. Bu iyi bir şey olamaz.

"Takacaksın, değil mi?" diye sordu kaşlarını kaldırarak, ben de gönölsüz bir cevap mırıldandım.

Çünkü bir sırrım var.

Etrafta kimse yokken takacağım, ona bakacağım, onu seveceğim ve bugünle ilgili her şeyi hatırlayacağım. Ama kız kardeşlerimin beni onunla görmesine izin veremem, yoksa ne kadar düştüğümü anlarlar.

Gerçek şu ki, acıma tutunan parmaklarım teker teker bırakıyor. Çok yakında, serbest düşüş olacak.

Bu seansın hoparlörü durmadan çalarken telefonum kalçamda titriyor. Telefonu çıkarıyorum ve Luke'bu sabah aldığı gömleğin aynısını giydiği bir fotoğrafı görüyorum. Kasları tişörtü nefis bir şekilde dolduruyor ve kendimi o kumaşı geniş göğsüne doğru iterken ve göğüs ısırırken hayal ediyorum.

Saçma. Tamamen saçma.

Kendine gel, Elliot.

Gülümsememek için yanağımın içini ısırıyorum.

Başımı kaldırıyorum ve Andrew'un odanın diğer tarafından beni izlediğini görüyorum. Gözlerimi tavana dikeyorum ve onu görmezden gelerek Luke'a odaklanmayı tercih ediyorum.

Luke: Bu gece için hazır mısın?

Zihnim bomboş. Bu gece neler olduğunu bir türlü hatırlayamıyorum. Kafamda ondan başka hiçbir şeye yer yok.

Hemen seyahat programını açıyorum ve bir mağarada fener turu yapacağımızı görüyorum.

Ne halt ediyorum ben?

Mağara turlarına

çıkıyorum. Turist

değilim.

Ben insan değilim.

Yine de , beynim ne yaptığımı tam olarak anlayamadan parmaklarım yazıyor.

Ben: Evet.

Luke: Çok heyecanlı olduğunu biliyorum. O üç harfli kelimedeyi duyabiliyorum. Gitmeden önce yapmak istediğin bir şey var mı? Bir saatimiz var.

Parmaklarımı kalçama vuruyorum ve çok ayrıntılı talimatları yazmadan önce bir an için hoparlöre odaklanıyorum. Oh, evet. Bir saat içinde yapabileceğim çok şey var.

Bakalım ne kadar iyi .

SEKİZİNCİ BÖLÜM

LUKE

(Geç oldu ve ben huzursuzlanmaya başladım. Küçük masadan bana göz kırpan saate bakıyorum ve bir nefes veriyorum.

Mesajlarının beni çağırdığı yerden kalkmayı düşünüyordum ki kilit sesini duydum ve Elliot içeri girdi. Resmi ve otoriter, şık, profesyonel kıyafetleri içinde ıslak bir rüya gibi görünüyor. Gözlükleri çekiciliğine bir seviye daha ekliyor.

Bana baktı ve alt dudağını ıslattı. Hemen sikim kalktı.

Pislik.

Çok kendini
beğenmiş
görünüyorsun. Ve
ateşli.

"Geç kaldın," diye homurdanıyorum ve sikim ona doğru . Ne biliyor. Hazırdı. Elimde değil ama dün gece girdiği zamanı hatırlıyorum.

Siktir, bu şimdiye kadar yaptığım en ateşli seksti. Kuzenim bana anal seks yapmanın doğru olduğunu söylediğinde alay etmişim.

Artık alay etmiyorum.

Müptelası oldum.

Kapı arkasından kapanıyor ve Elliot bana dönüyor. "Bazı meslektaşlarım beni alıkoydu."

Alçak sesi libidomu etkiliyor. Sesi çok hoşuma gidiyor. Daha önce yere yapıştırdığım dildonun üzerinde kayıyorum ve kısık bir iniltiyi bastırıyorum. çok büyük ve dün gecedan beri hâlâ ağrıyor.

Ama hayır demeyecektim. Bu işe o kadar meraklıyım ki delice.

Elliot bir elini hafif kirli çenesinde gezdiriyor. "Görüyorum ki istediğimi yapmışsın."

. "Yapacağımı biliyordun."

Zaten bilmiyor mu? Bu adam için tam bir enayiyim. Ne isterse yaparım.

"Memnun oldum, ama devam etmeden önce... duş almam gerekiyor," diyor Elliot ve ben hayal kırıklığımı homurdanıyorum.

"Yirmi dakikadır kıcımda bu aletle diz çöküyorum Eli. Burada ölüyorum."

Yapay penisin üzerinde bir, iki, üç kez zıplıyorum ve Elliot bana doğru geliyor.

"Başka yok. İşim bitene kadar olmaz."

İç çekiyorum ve tamamen saplanana kadar geriye doğru batıyorum. "Beni öldürüyorsun, adamım."

Elini uzatıp yanağımı okşuyor. "Ama Luke, sen çok iyi bir çocuksun. çok seksi görünüyorsun. Bunu sürdürebileceğini biliyorum," diyor baştan çıkarıcı bir şekilde.

Hay sikeyim. O böyle şeyler söyledikten sonra itaat *etmemezlik* edemem. Görünüşe göre sadece ne yapmam gerektiğinin söylenmesini değil, övülmeyi de seviyorum.

Elliot bunu görüyor, çünkü dönüp banyoya girerken dudakları seğiriyor ve beni azgın ve yalnız bırakıyor.

Saate bakıyorum. Bir dakika. İki. Sikimi okşuyorum. Zavallı sikimi okşayamayacağımı hiç söylemedi ve gerçekten, bu kendimi korumak için. Bu dildonun üzerinde çok uzun zamandır oturuyorum ve gitmeye hazırım.

Bunun için bu kadar sürtük olacağımı kim bilebilirdi?

Lanet olsun, böyle edersem boşalacağım. Bu adamla hiç dayanma gücüm yok. Sadece onu düşünüyorum ve neredeyse boşalıyorum. Aletimin tabanını kavriyorum ve iç çekiyorum.

Göt herif, beni bekletiyorsun.

On dakika sonra Elliot banyodan çıkıyor, beline bir havlu sarmış. Buhar onun kıvrak figürünü takip ediyor ve ben onun kokusunu .

Taze. Ateşli. Seks. Yardım edemiyorum ama onu izliyorum, tüm o yağsız, kaygan kaslar bana doğru hareket ediyor. O yanımdan geçip tam karşımdaki kanepeye uzanırken yumruğum sikimin etrafında sıkılıyor.

"Acele etme," diye homurdanıyorum ve Elliot bacaklarını hafifçe açarken ağzının köşesi yukarı kalkıyor. Ama ben hiçbir şey göremiyorum.

Pislik, hep benden saklanmaya çalışıyorsun.

" şunu. Havluyu. Defol," diye ısıriyorum ve kalçamı öyle sıkı kavriyorum ki canım . Ona gitmek, o saldırgan bok parçasını koparmak istiyorum.

beline sarılıp oturmak istiyorum. Yüzümü boynuna bastırmak ve ona sürtünmek istiyorum. Ama yapmayacağım.

Medeni olabilirim.

Yapamayacağımı düşünüyor ama .

Bu, tam burada, ben lanet bir melek gibi davranıyorum.

Elliot başını eğiyor, gözleri benimkilerle buluşuyor ve sonra havluyu yavaşça kalçalarından yukarı çekiyor. Ben neredeyse hırıltılı bir bekleyiş içinde olana kadar *santim santim*.

Ama o göt herif ben daha bir şey *göremeden* duruyor ve ben de ağzımı kapatıp inliyorum.

", Doktor! Ne be!"

Tekrar sırtıyor ve sonra o alaycı ağzını açıyor. "Siktir git," diyor bana.

Başımı sallıyorum ve boşalmamak için aletimin tabanını sıkıyorum. "Hayır, Eli. Seni görene kadar olmaz."

İtmek istemiyorum ama yine de itiyorum. Bana göstermek istiyor. Göstermek istediğini biliyorum. Anlayabiliyorum. Hem de çok iyi *anlıyorum*.

Derin düşüncelere dalmış gibi alt dudağını ısıırıyor ve sonra ayağa kalkıp yerde diz çöktüğüm yerin hemen önünde durmak için ilerliyor.

O kadar yakın ki öne doğru eğilip yüzümü sıcak karnına bastırmaktan başka bir şey yapamıyorum. Çok taze kokuyor, sabun gibi ve tamamen ona ait olan zengin, baş döndürücü bir koku. Ağzımı sulandırıyor.

Elliot'ın parmakları kafa derime dolanıyor, ellerimi kalçalarına götürüp çıplak kığını kavrarken saç tellerini kabaca çekiştiriyor - henüz görmediğim ama birçok kez hayal ettiğim o sert kığını.

Ben karnını yalarken, ısırırken, kemirirken, ellerim yanaklarını yoğururken bana doğru eğiliyor.

", Eli. Lütfen," diye fısıldıyorum, sözlerim karnına doğru fısıldıyor.

Gözlerim çıplak göğsünden yukarı kayarak karanlık bakışlarıyla buluşuyor.

Yutkunuyor, alt dudağını kemirirken boğazı çalışıyor. Kararsız görünüyor, sanki tartışıyormuş gibi, ama buna gerek yok. Bu işe ne kadar meraklı olduğumu görmeli.

Ve sonra başını sallıyor.

Başını sallıyor ve fikrini değiştiremeden havluyu kalçalarından sıyırıp ayaklarının dibine düşmesini izliyorum.

manzara karşısında inledim.

Kaslı kalçalar, düzgünce kesilmiş kasık kılları ve işte orada. Muhtemelen iki inç uzunluğunda ve lanet olsun, eğer bunu ölene kadar araştırmadıysam ama hayal ettiğimden daha iyi. Çok hoşuma gitti.

"Kahretsin Eli, sakin çok ateşli. Emebilir miyim?" Dudaklarımı yalayarak söylüyorum ve sonra bir yanıt bile bekleyemiyorum. Yüzümü doğrudan leğen kemiğinin içine sokuyorum ve onu kendime çekiyorum.

"Luke," diye inliyor Elliot ve dudaklarımı ona doladığımda sarsılıyor. Dilimi üzerinde nazikçe kaydırırken nefesi kesiliyor. Bu ses içimde şok dalgaları yaratıyor, içimde derinlerde bir şeyleri ateşliyor ve kendi sikimi pompalamak için uzanıyorum. Geriliyor, sızıyor ve boşalmaya can atıyor.

Ve lanet olsun, hala bu dildonun üzerindeyim. Kıçıma o kadar sokuldu ki tadını alabiliyorum. Hareket etmek istiyorum ama Elliot daha önemli. Önce onun gelmesini istiyorum. Onun parçalandığını görmek istiyorum. Bunu *duymam* gerek.

Dudaklarımı ve dilimi oynatıyorum, porno için tanrılara çünkü buna hazırlanırken çok fazla izledim. Tüm forumları okudum ve işe yarıyor çünkü Elliot inliyor, parmakları saçlarımı o kadar sıkı çekiyor ki acıyor.

"Çok iyi," diye soluk soluğa bağılıyor, ağzı açık ve yanakları kıpkırmızı ve bunu görmek bile beni neredeyse uçuruma sürüklüyor.

Dilimle bir girdap yapıyorum ve gözleri kafasının içine dönüyor.

Ama bana bakmasını istiyorum.

Bana bak.

Ben.

Sadece ben.

Birden gözlerini açıyor ve gözlerimiz buluşuyor. Ağzı sessiz bir iniltiyle açılırken, o karanlık derinliklerde çözemediğim bir şey hareket ediyor. Dudaklarımı onun üzerinde bir kez daha kaydırıyorum ve haykırıyor, tüm vücudu titriyor ve seğiriyor ve sonra bana doğru yığılıyor, elleri omuzlarımda, göğsü kabarıyor

Ben kalçalarını yalayıp öperken derin bir nefes alıyor. "Bu... kelimeler kifayetsiz," diyor usulca.

Burnumu tenine bastırıyorum ve onu kendime doğru çekiyorum. "Ben lanet bir profesyonelim."

Küçük bir kahkaha atıyor ve sonra çekiliyor, yanağımı şefkatle okşarken elleri hafifçe titriyor.

"Çok iyiydin Luke."

Dudaklarından dökülen ismim kalbimin daha fazla çarpmasına neden oluyor ve sonra ellerinin ve dizlerinin üzerine düşüp ağzını sikimin etrafına sardığında neredeyse nefes alma yeteneğimi kaybediyorum.

"Buranın perili bir mağara olduğunu söylememiştin," diye homurdanıyor Elliot ve ben de boştaki elini tutup onu tur grubumuza doğru çekiyorum. Mekânı aydınlatan tek şey fenerler, bu da ona ürkütücü bir his veriyor. Gölgeler duvarlarda sekiyor ve seslerimiz soğuk, rüzgarlı odalarda yankılanıyor.

"Öyle olduğunu bilmiyordum ama lanet olsun, ürkütücü, değil mi? Tüm o madenciler burayı kazarken öldü. Burada birkaç hayalet olmalı, değil mi?"

Elliot bana biraz daha yaklaşıyor ve ben kahkahamı yutuyorum. "Neden fener turunun iyi bir fikir olduğunu düşündün?"

"Bilmiyorum. İyi vakit geçiriyor gibiydim. Hayatında iyi zamanlara ihtiyacın var, Doktor," diye cevap veriyorum ve o da temkinli bir şekilde etrafına bakıyor.

"Luke, rehberimizi fark ettin mi? Sanırım kafası iyi. Eğer kaybolursak, çıkış yolunu bilemez," diye fısıldıyor Elliot kulağıma. Neredeyse çıkacak. Görünüşe göre Elliot biraz korkak bir kedi. Merak etme, boo. Ben seni korurum. Benim olanı korurum.

"Neden böyle düşünüyorsun?" Onu kendime çekerek soruyorum. "Sadece onu dinle."

Yüzümü rehberine dönüp dikkatle dinliyorum, o konuştuğunda yüzümde bir gülümseme oluşuyor.

"Evet, ne demek istediğini anlıyorum. Daha sonra bize bir şeyler ayarlayıp ayarlayamayacağını sorarım. Muhtemelen iyi mallar ondadır. Muhtemelen dolabında kendisi yetiştiriyordur."

Elliot bana kaşlarını çattı. "Kesinlikle olmaz."

Eğilip şakağına bir öpücük konduruyorum. Biraz eğiliyor ama ben yine de fark ediyorum.

"Hiç uyuşturucu kullandın mı, Eli?"

"Asla. Ve yüzünüzdeki ifadeye bakılırsa, bol miktarda yapmışsınız."

"Çok fazla değil ama hepsini denedim. Yine de hiç bağımlısı olmadım.

Sadece bana göre değildi."

Yine de Elliot'a bağlandım. Özellikle ağzı. Benimle konuşma şekli, söylediği iğrenç şeyler, beni gırtlığına kadar emmesi - evet, bu adam söz konusu olduğunda pek çok favorim var, ama ağzı pastayı alıyor.

Daha fazla mağaradan geçiyoruz, Elliot hemen yanımda, kolum ona sarılmış. Ona dokunmadan duramıyorum. Ona her zaman dokunmak istiyorum.

"Bacakların nasıl?" Soruyorum, bana bakıyor, sonra rehber uzaktan konuşurken temkinli bir şekilde etrafına bakınıyor.

"Tamam."

Eğildim ve kulağına fısıldadım, "Daha sonra tekrar masaj yapmama izin verecek misin?"

"Madem ısrar ediyorsun,"
diye yanıtlıyor. "Oh, çok
ısrar ."

Belki yine sikini emmeme bile izin verir.

"Başınıza dikkat edin dostlar," diyor rehber, eğilip iki kayanın arasına sıkışırken son kelimeyi uzatarak. İnsanlar teker teker onu takip ediyor ve Elliot ile ben sıramızı bekliyoruz, birbirimize dokunmaktan acele edemeyecek kadar tükenmiş durumdayız. Hayır, burada durup onu kendime yakın hissetmek hoşuma gidiyor.

Bir anne ve oğlu önümüzde yürüyor ve dar geçitte ilerliyorlar, ancak ani, yüksek bir *çatırtı* ve homurtu kafamı kaldırmama neden oluyor.

Genç çocuk başını tutuyor ve ayaklarının üzerinde hafifçe sallanıyor.

"Kahretsin," diye mırıldanıyorum o geriye doğru sallanırken. Elini çekiyor ve avucunun kanla kaplı olduğunu görüyorum.

Annesi onun üzerinde, elleri omuzlarında, gözleri korkmuş ama gerek yok. Çünkü daha

Elliot düşünerek bana fenerini uzatıyor ve sesi kısık ve gür bir şekilde ilerliyor.

"O tur rehberine söyle mantarları bırakıp buraya gelsin.

Bir ilk yardım çantasına ihtiyacımız var ve burada daha fazla ışığa ihtiyacım var."

Ses tonu karşısında sikim pantolonumun içinde seğiriyor. Görünüşe göre, başkalarına patronluk taslaması da hoşuma gidiyor.

Sikime baktım ve iç çektim. Mağara turunu iptal etmeli ve onun yerine içimde tünel açmasına izin vermeliydim. Şu anda çok derin bir kazı iyi olurdu.

Elliot bakışlarını bana doğru çeviriyor, aklımın nereye gittiğinden habersiz.

"Luke, şu çocuğu oturtmama yardım et."

"Tamamdır, Doktor," diyorum ve şok geçiren genci pratik bir şekilde bir kaya parçasına taşıyorum. Elliot önünde diz çökerken oturuyor ve duvara yaslanıyor.

"Adın ne senin?"

"David."

"David. Ben Elliot. Doktorum. Sen iyisin. İyileşeceksin. Baş yaraları her zaman çok kanar. Kesikten başka bir şey değil."

Tur rehberi elinde bir paketle bize doğru gelirken David başını sallıyor.

Bizi görünce durdu, gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Whooooooooaaaah," diye . Kana bakıyor ve ayaklarının üzerinde biraz sallanıyor. "Gnarly. Evet, biliyorsun, bunu yapamam. Kanı sevmiyorum." Burnundan derin nefes alıyor. "Evet, bayılabilirim."

Kız biraz solgunlaşır ve Elliot gözlerini devirir.

"Ne büyük bir şok," diyor bakışlarını kadından çevirirken kuru bir sesle. "Luke, lütfen o kadının yerde bayılmadığından emin ol. Perili bir mağaradayken paniğe kapılmış, halüsinasyon gören biriyle uğraşmak istemiyorum. Hayaletleri rahatsız etmek istemeyiz."

Bir kahkaha atıyorum ve kül rengi yüzünü yelpazeleyen rehbera doğru ilerliyorum. Yere oturmasına yardım ediyorum ve o da başını dizlerinin arasına koyup derin derin nefes alıyor.

Bu arada, Elliot David'i sarıyor. O kadar verimli ve akli başında ki birkaç dakika içinde işini bitiriyor. Sonra, ben

David'in ayağa kalkmasına yardım ederken, o ve annesi başka bir rehber tarafından götürülüyor.

"Harikaydınız," diyor rehber, terli başını sıvazlayarak. "Bu evde bir doktorumuz olması harika bir şey. Günü kurtardın dostum."

Elliot ona bir kaşını kaldırıyor ve kadın biraz ürperiyor. "Belki de işe gelmeden önce esrarı bırakmalısın," dedi.

Çıtlar ve kılavuz hafifçe zıplar.

Gülüyorum ve onu tekrar yanıma çekiyorum. "Kendini toparla Eli," diyorum usulca. "Bizi burada mahsur bırakmasını istemeyiz."

Sonra rehber dedim ki, "et. Şu turu."

Eğildim ve kulağına fısıldadım. "O çocukla aran iyiydi.

Hatta bir keresinde onu güldürdüm."

"Evet, birkaç yıl acil serviste çalıştım. Yüksek basınçlı durumlarla başa çıkabilirim. Bu, size söylüyorum, yüksek baskı değildi. Bir kesiği vardı. Bir kurşun yarası ya da gövdeden geçen bir ağaç dalıyla kıyaslanamaz bile."

Bunun üzerine gözlerim büyüdü ve yürümeyi bıraktım. "Gerçekten mi?"

"Evet, ne yazık ki."

"Yine de etkileyiciydi Eli. Beni senin için çok azdırdın doktor." Elliot'ın gözleri kasıklarına kayıyor ve hızla başka tarafa bakıyor.

"Evet, ama seni burada boşaltamam. Çok fazla insan var. Odamıza dönene kadar beklemen gerekecek."

Başına küçük bir öpücük konduruyorum ve tura devam ediyoruz. Söylenenleri zar zor dinliyorum, yürüyen Elliot'a odaklanmış durumdayım. Sanki az önce günü kurtarmamış gibi soğukkanlı ve sakin.

Bakışlarımı ondan uzaklaştırırken pantolonumu düzeltiyorum.

"Madem kadar iyiydin neden acil serviste çalışmaya devam etmedin?"

"Bana uymadı. Eğer fark etmediyseniz, ben stresli biriyim. O işte çalışırken beni görmeliydiniz. İki yıl sonra kendime daha iyi bakmam gerektiğini fark ettim. Bu yüzden genel pratisyenliğe geçtim."

"Peki nasıl ? Çalışmalarınız?"

"Sorun yok. İstikrarlı. Ben gelmeden önce oturmuş bir muayenehaneydi. Tek yaptığım önceki doktoru satın ." Bana bakıyor. "Kız kardeşlerim bana borç para verdi. Onlara binlerce borcum var."

"Bunu seni sevdikleri için yaptılar."

"Elbette. Ve onları seviyorum," diyor çabucak. "Bu bana yardım etmenin bir yoluydu, ama aslında aileme daha büyük bir siktirip gitmeydi."

"Bana nedenini söyleyecek misin?"

Elliot dudaklarını dişlerinin arasında yuvarlar ve sonra iç çeker.

"Olanların bir kısmını biliyorsunuz çünkü kız kardeşlerim boşboğazlık etmekten kendilerini alamıyorlar. Ama açıkladığımda ailem beni evlatlıktan reddetti. Bana kim olduğumu saklamamı ya da gitmemi söylediler. Ben olduğum kişi olmayı seçtim. Böylece on sekiz yaşına girip testosteron tedavisine başladığımda ayrıldım ve bir daha arkama bakmadım. Kız kardeşlerim de beni takip etti. Ailemin bir dört çocuğu vardı, şimdi ise hiç yok."

Lanet olsun. Çok cesur.

"O zamandan beri aileni görmedin mi?" diye sordum.

"Hayır, umurumda da değil. Beni olduğum gibi kabul edemezlerse olmaz."

Onu biraz daha yaklaşıtıyorum. "Güzel. Şerefsizler uzak durabilir."

Bana bakıyor ve gözlerimiz buluşuyor. "Bazen kendimi kötü hissediyorum."

"Neden?"

"Çünkü onlar kötü insanlar değiller, sadece cahiller ve kendi yollarında ilerliyorlar ve şimdi yapayalnızlar. Ve kız kardeşlerimin ailesi yok. Benim yüzümden."

Çenesinden tutup onu bana bakmaya zorluyorum. "Hepsi kendi seçimlerini yaptı, Eli. Diğer insanların yaptığı seçimlerden sen sorumlu değilsin."

Gözlerini kırptırıyor, dudaklarını ıslatıyor. "Haklısın. Haklısın."

Gözlerim dudaklarına kayıyor ve neredeyse eğilip ağzımı dudaklarına bastıracağım, ama çünkü Eli bir adım geri atıyor ve elim yanıma düşüyor.

"Arayı kapatmalıyız," diyor ve ben de başımı sallıyorum.

Evet, tamam Eli. Seni okuyabiliyorum. Sonra tekrar denerim. Bu oyunu bütün gün oynayabilirim.

Turu bitirdiğimizde, hediyelik eşya almak istediğim için küçük hediyelik eşya dükkanında dolaşıyorum ve tam o sırada Elliot'ın elinde bir gömlek görüyorum. Gömleğe şöyle bir bakıyor, göğsüne bastırıyor, ama ona baktığımı fark edince gömleği hızla rafa geri itiyor. Yanakları kıpkırmızı ve bakışlarına karşılık vermiyor. Pislik herif eğlenceli şeyler yaşamasına izin vermiyor.

İyi. Beni zorlamasına gerek yok. Onun için alacağım.

Bir sıra kar küresini incelediği yere doğru yürüyorum ve askıdan gözüne kestirdiği gömleği alıyorum.

"Ne yapıyorsun?" diye homurdanıyor ben tezgâha doğru yürürken. "O tişörte ihtiyacım yok Luke. Onu giymeyeceğim."

Ama bu sözler bir kulağımızdan girip diğerinden çıkıyor. Vesaire, vesaire, vesaire.

Elliot, "Bu elbise dolabımda duracak ve asla dışarı çıkmayacak," diye devam ediyor. "O lanet şeyi giymeden önce güveler onu yiyecek."

Ama yine de tezgahın arkasındaki çocuğa kredi kartımı veriyorum ve gömleği çantama tıkıyorum. Ne kadar istediğini anlamadığımı sanıyor. Bir gün onu gömleği giyerken yakalayacağım. Yüzü kızaracak, kekeleyecek ve ben de hemen eğilip beni becermesine izin vereceğim. Çünkü ben bu adama aşığım.

Belki tişörtü ondan önce çıkarırım, belki de içime girerken giymesine izin veririm. Her iki yolu da seçebilirim.

Ve sana bir sır vereyim.

O gecenin ilerleyen saatlerinde, benim bakmadığımı düşündüğü bir anda çantaya bakıyor, uzanıyor ve onu çıkarıyor. Ona bakıyor, dudakları seğiriyor ve kalbim göğsümde tekliyor.

Ertesi sabah, Elliot alarmı çalmadan uyuyor. Tuhaf, onun gibi birinin bunu yapabileceğini bile düşünmemiştim. Onunla ilk tanıştığımda her zaman alarmı çalmadan uyanacağını düşünmüştüm.

bir şans. Ama ben yatıya kalmaya başladığımdan beri uyukluyor.

Kafam çok karıştı. Ben yanındayken daha iyi uyuduğunu biliyorum.

Muhtemelen o da beni hayal ediyordur.

Çıplak göğsüne yumuşak öpücükler . Aslında tişörtsüz uyumuş. *Susam Sokağı* pijamaları bavuldan çıkmadı.

Dilimi kullanarak onları orada tutması için onu ikna ettim.

"Eli, ," diyorum usulca, ellerimi boynunda ve saçlarında gezdirerek. Bana doğru bastırıyor ve memnuniyetle ofluyor.

"Geç kalacaksın doktor," diyorum ve daha da üstüne çıkıyorum. Elleri çıplak sırtımdan aşağı kayıyor ve bana yaslanıyor.

Uyurken bu kadar duyarlı olmasını seviyorum. Gün içinde açılmasını engelleyen her ne varsa artık yok. Sevimli, tatlı ve ham.

Eğer denersem muhtemelen onu öpmeme bile izin verir. Denemek istiyorum.

Dudaklarımı boynunda gezdiriyorum, o da kıpırdanıyor. Yüzünün üzerinde geziniyorum, dudaklarım ona inanılmaz derecede yakın ve sonra gözleri açılıyor.

"Ne yapıyorsun?" diye mırıldanıyor ve ağzımı yanağına bastırıyorum.

"Seni öpeceğim," diye mırıldandım.

Göğsü altımda kabarıyor ve parmakları sırtıma saplanıyor.

"Yapma." o fısıldıyor, ve I yalın geri Biraz, bizim Sabahın erken saatlerinin soluk gri ışığında birleşen gözler.

"Neden olmasın?" Ben soruyorum.

"Çünkü," diye homurdanıyor.

"Çünkü neden?"

"Çünkü seninleyken yapamam Luke. Yapamam işte."

Altımda kaskatı kesiliyor, artık boyun eğmiyor ve sırtüstü yuvarlanıyorum. Tavana bakıp denediğimi bile unutmaya çalışırken hayal kırıklığı göğsümde ağırlaşıyor. Savunmasız olmaktan nefret ettiğini biliyorum ama onu ne kadar istediğimi zaten göstermedim mi? Kendimi kanıtlamak için daha ne yapmam gerekiyor?

"Özür dilerim," diyor usulca.

"Hayır, endişelenme doktor. Anladım."

Yanımda ayaklarını sürüyerek dolaşıyor ve sanki bir şey söyleyecekmiş gibi nefes alıyor ama sonra ağzı kapanıyor. Bunu tekrar yapıyor ve sonra derin bir iç çekerek yataktan kalkıp banyoya doğru ilerliyor.

Hah. Ne söyleyeceğini merak ediyorum.

Muhtemelen iyi bir şey değildir. Bir süre daha içinde kalması daha iyi.

"Erken dönmüşsün," diyorum Elliot'a duvara yaslanırken. Daha önce Denise'le tırmandığımız için hâlâ terliyim ve henüz duş almadım. Muhtemelen her tarafım da kir içinde. Gömleğimi başımın üzerinden çekip yere bırakıyorum ve Elliot'ın gözleri tenimde geziniyor.

"Şu anda bir seansın olduğunu sanıyordum," diye ekliyorum.

Elliot gömleğinin düğmelerini yavaşça açıyor ve kalp atışlarım hızlanıyor. "Önemli değildi."

Parmaklarım kotumun düğmesini açıyor ve Elliot'ın gözleri hareketi takip ediyor.

"Önemli değil. Huh. İlginç," diyorum. "Çünkü bugün sunum yapacak konuşmacıdan bahsedip duruyordun."

"Çok sıkıcı oldukları ortaya çıktı. Zamanımı harcamaya değmez," diyor Eli ve ben alay ederek ona doğru ilerliyorum.

Ellerim uzanıyor ve başının arkasını kavrayarak onu kendime çekiyorum. Gözlerim dolgun pembe dudaklarına kayıyor ama eğilmiyorum. İstedikimi almıyorum.

Dersimi aldım. Denise ve ben bu sabah bu konuda uzun uzun konuştuk. Yüzümdeki acıyı görebiliyordu ve bir şeylerin yanlış gittiğini biliyordu. Önemli bir şey değilmiş gibi geçiştirmeye çalıştım ama o beni zorladı. Gerçekten, yaptığı şu küçük atıştırmalıklarla bana rüşvet verdi. Çok lezzetliler.

Gerçek şu ki, dudaklarını dudaklarımda istiyorum. Onun öpüşmeme kuralının istisnası olmak istiyorum.

Evet, belki de hala biraz kırıgım, kırılmamaya çalışsam da. Kendime sürekli beklediğime değeceğini, Elliot sonunda bana açıldığında bunun olağanüstü olacağını söylüyorum.

" et. Beni özledin." "Asla,"

diye tıslıyor.

"Bana geri dönmek istedin. Bir saat daha bekleyemedin, bu yüzden erken ayrıldın."

Ayaklarının üzerinde kayıyor, gözleri benimkilerle buluşmuyor.

"Sen vardır gülünç." Ama onun yanaklar vardır

Alevli, ve gergin bir şekilde kıpırdanıyor.

Ben de onun acısına son verdim.

Yanağını okşuyorum, başparmağım dudaklarına değiyor. "Beni nerede istiyorsun?"

Gözleri benimkilere dikildi. "Yatağa. Kaldır

kıçını." "Hm. Anladın, Doktor."

DOKUZUNCU BÖLÜM

ELLIOT

Ben ne yaptığımı bilmiyorum ama bir şekilde elim Luke'un eline kaydı ve orada sıkıştı. En az bir saat boyunca orada mahsur kaldı. ve sanırım artık onu kurtarmanın bir anlamı yok. SOS ile uğraşmaya da gerek yok.

Artık bu adada yaşıyorum.

Garden of the Gods Ulusal Parkı'nda yürürken Luke "Kıçım acıyor" diyor. Bir yürüyüş parkurunda ilerlerken etrafımızdaki kırmızı kayalar yerden yükseliyor. Uzakta, karla kaplı dağları .

Burası gerçekten çok güzel. Başımı kaldırıyorum ve gezinen gözlerim Luke'a takılıyor.

Evet, çok, çok güzel.

"Belki de daha az karşılık verseydin, daha az cezaya maruz kalırdın," diye cevap verdim, daha önce o kışa nasıl şaplak attığımı düşünerek. İşimiz bittiğinde, ikimiz de nefes nefese kalmıştık, beni yataktan kaldırdı ve bu yürüyüşe çıkmamız için ısrar etti. Eğitim yüzünden bacaklarım hâlâ ağrıyor ama o seksi beni ikna etmişti. Tamamen hipnotize olmuşum.

"Ama bu hiç eğlenceli değil," diyor Luke ve elimi sıkıyor. Ben de fikirdeyim.

Bu şekilde çok daha eğlenceli.

"Burada geçirdiğin zamandan keyif alıyor musun?" Ceketimin kapüşonunu boştaki elimle başımın üzerine çekerek soruyorum. Hafiften kar yağmaya başlıyor ve havadaki keskin soğuk beni ürpertiyor.

"Evet. Burayı seviyorum. Elimde olsa buraya taşınırdım."

Bu yorum karşısında kalbim sıkışıyor. Akıl ve mantık dışı ama yine de *hissediyorum*.

"Hareket edecek misin?" Sıradan görünmeye çalışarak soruyorum.

Ya yaparsa?

Ya beni terk ederse?

"Hayır, ailem Cali'de. Orada, onların yanında kalacağım.

Onlar benim evim."

Paniğim yatışıyor ve titrek bir nefes alıyorum.

"Hiç taşınır mısın?" diye soruyor bana.

"Hayır. Kız kardeşlerim yakında. Onlar neredeyse ben de kalacağım." Yürürken beni yanına çekti. "Tamamen anladım."

Grup fotoğrafı çekmeye çalışan ama başaramayan bir grup turistin etrafında dolaşıyoruz. Luke gerçekten durdu ve fotoğraflarını çekmeyi teklif etti.

Bu yürüyüşe başladığımızdan beri ilk kez ellerimiz ayrılmaya başlıyor ve nedense parmaklarım kenetlenip ona daha sıkı tutunuyor.

Dediğim gibi, sıkışıp kaldılar.

Luke nazikçe elini benimkinden çekmeye çalışıyor ama parmaklarım kıpırdamıyor.

"Bırakmalısın, Eli."

"Deniyorum," diyorum ve o bir kahkaha atıyor.

Ona bir kaşımı kaldırıyorum. "Birinin fotoğrafını çekmeyi teklif etmemeliydin. Selfie çubuklarını bunun için yapıyorlar. Bu onlar için iyi bir ders, bir dahaki sefere daha hazırlıklı olmalılar."

Birbirine kenetlenmiş ellerimizi ağzına götürüyor ve parmak eklemlerime bir öpücük konduruyor. "Hayır, Eli. Arkadaşça davranmalıyım."

Sonra teker teker parmaklarımı onunkilerden ayırdı.

Elim yanıma düşüyor, kederli ve yalnız. Ben de onu cebime sokuyorum. Kimsenin bunun ne kadar acınası olduğunu görmesine gerek yok.

Luke aile için fotoğrafı çekiyor ve sonra elim bir mıknatıs gibi tekrar onun eline yapışıyor. Korkunç bir şey.

Yüzüm kızarıyor ve kıpırdanıyorum ama elim istediğini istiyor. Onu kontrol edemiyorum.

Luke bundan bahsetmiyor. Sadece beni patikadan aşağı çekiyor.

"Denise ve ben dün şuradaki kayalığa tırmandık," diyor sağını göstererek. Ona bakıyorum ve sonra dudaklarımı büzüyorum.

"Kötü bir etkisi var gibi görünüyor."

"Hayır, o sadece kendi granola barlarını yapmayı seven hoş bir bayan."

"Bu doğru olabilir, ama bence o biri."

Luke gülüyor. "Sen neden bahsediyorsun Eli? Denise eğlenceli biri ve sana söyleyeyim, o granola barlar hayat gibi. Fındık ve çikolata ile tam kıvamında çıtır çıtır ve çiğnenebilir. Ona bunları pazarlaması gerektiğini söyledim ama o sadece 'Siktir et adamı' dedi. Bilmiyorum."

İçimi çektim. "Sadece onunla daha yeni tanıştın. Onu tanımıyorsun."

"Onu gayet iyi tanıyorum," diye yanıtlıyor Luke ve sonra bana bakıyor. "Neden bu konuyu açıyorsun? Kiskandın mı Eli?"

"Kesinlikle hayır. Ben kıskanmam."

Kıskanıyorum. Koca bir yalancıyım. Genelde yaşadığım bir duygu değil ama nedense Luke'la birlikte her yerde varmış gibi görünüyor. Ona doğru saçlarını kabartan uçuş görevlisini kıskandım. Granola bar Denise'i kıskanıyorum ve hatta Luke'un duştan çıktıktan sonra beline taktığı havluları bile kıskanıyorum.

Ben bir deliyim.

"Hayır, sanırım Denise' takılmamı kıskanıyorsun ama kıskanmana gerek yok. O sadece tırmanırken tanıştığım biri, sadece bir arkadaş. Tek gördüğümün sen olduğunu bilmelisin."

Burnumu çekiyorum ve kendimi ona biraz daha bastırıyorum. Tamam, belki bu beni biraz yatıştırır. Görebildiği *tek* şey ben olduğum sürece.

Otele döndüğümüzde Luke ve ben kışlık ceketlerimizi çıkarıp birbirimize bakıyoruz. Aramızdaki havada elektrikli bir şeyler kopuyor ve ben kendimi duvara yapıştırıp uzak durmak için duvar boyunca ilerliyorum.

Kendimi bu adama bağlayamam. Kendime biraz hakim , sadece bir parça, ama ona tutunuyorum.

Buzdolabından bir su şişesi alıp kapağını kapatırken Luke, "Sana bir sürprizim var," diyor. Mıknatıslı ellerimin dikkatini dağıtmaya çalışıyorum. Kendilerini ona bağlamaya çalışmaktan başka bir şey yapmaları gerekiyor.

Vücudum her fırsatta isyan etse de bir çeşit saygınlığımı korumak istiyorum.

"Bu sürpriz programda var mı?"

"Hayır, Amanda bunu söyledi."

Aman Tanrım, bu iyi olamaz. Bu çok ama çok kötü olacak. Şu anda evde kıkırdadığını duyabiliyorum, bu "sürprizin" nasıl sonuçlanacağını iyi biliyor.

Döndüğümde onu kovacağım. Onu kaldırıma atacağım.

Oh, kimi kandırıyorum? O kadın gitmiyor. Onu defalarca kovdum ve o sadece bana bakıyor. Her şey için onunla sıkışıp kaldım.

Sonsuzluk. Cehenneme gittiğimde bile orada bana dik dik bakıyor olacak.

Duvara yaslanıp plastik şişeyle biraz daha oynuyorum. Hain bedenim hâlâ tişörtünü çıkarıp muhteşem göğsünü ortaya çıkaran Luke'a yaklaşmak istiyor. Yine de, çekime direnebileceğimi umarak saygıdeğer bir mesafede kalıyorum.

"Bu sürprizin ne olduğunu bilmek isterim," diyorum ve Luke bana gülümseyerek gömleğini kanepeye fırlatıyor.

"Hayır, o zaman sürpriz olmaz."

"Bence bu çok ama çok kötü bir fikir Luke. Özellikle de bunu Amanda önerdiyse."

"Seveceğini söyledi."

Kapı çalınıyor ve ikimizin de kafası kapıya doğru dönüyor.

"Cevap verme Luke."

"Yaparsam beni cezalandıracak mısın?"

Alay ettim ve su şişesini yere bıraktım. "Bu ayarlanabilir."

Ama şaplak vaadi Luke'un karşı koyamayacağı kadar ilgi çekicidir. Çünkü kapıyı açar ve iki genç adam içeri girer. İkisi de beyaz şezlong kıyafetleri giymiştir ve kısa boylu olanı Luke'un göğsüne biraz fazla uzun bakmaktadır.

Hayır, onu alamazsın. O

benim. Onu ilk ben buldum.

Luke oturma odasının ortasını işaret ediyor. "Buraya kurabilirsiniz."

İkisi de ona gülümsüyor ve karnım gergin bir şekilde sıkılıyor çünkü bunun ne olduğunu bildiğime dair bir his var içimde.

"Şimdi bana bunun ne olduğunu söylemek ister misin Luke?" Tıslıyorum ve beni kendine çekiyor. Elim hemen tenine yapışıyor ve göğüs kaslarını okşuyor. Kaslar dokunuşumun altında esniyor ve Luke şu söyleyene kadar etrafımda olup bitenlerden bir anlığına uzaklaşıyorum.

"Çiftler için tantrik masaj."

Tüm vücudum kaskatı kesiliyor ve parmaklarım onun tenine sürtünüyor. "Affedersiniz?"

"Masaj."

"*Hayır*, hayır, başka bir şey söyledin. Ne tür bir masaj bu Luke?"

"Uh, tantrik? Amanda hoşuna söyledi."

Gözlerimi kapatıyorum ve iç çekiyorum, "Onu öldüreceğim."

"Hayır. Ona zarar verme. Bu eğlenceli olacak. Çok seveceğimizi söyledi." İki adam masalarını kurarken Luke'u yatak odasına çekiyorum,

ve oh lanet olsun, yaktıkları mumlar mı? Tütsü mü? Kokudan yönetim çağırılacak. Burayı yakıp kül edeceğiz. Gerçekten.

Yatak odasının kapısı kapandığında ona dönüyorum ve pazularını kavriyorum. "Bu şehvetli bir masaj, Luke."

Bunu bir dakika düşündükten sonra omuz silkiyor. "Şehvetli kulağa hoş geliyor."

Şakaklarımı ovuyorum. "Bunun için tek kelime bu."

Yatak odasının kapısının çalınmasıyla hafifçe sıçıyorum ve Luke kapıyı açıyor.

Masaj terapistlerinden daha küçük olanı eğiliyor. Luke'un göğsüne tekrar bakıyor ve ardından, "Vücut vücuda masajımıza başlamadan önce ikiniz de duş almalısınız," diyor.

"Kırmızı bayrak," diyorum kuru bir sesle ama Luke elimi tutup beni banyoya götürüyor. Duş musluğunu açıyor ve sonra bana doğru dönüyor.

"Bunu yapmayacağım," diye mırıldanıyorum ama Luke beni soymak için parmaklarını kullanıyor ve ben orada öylece durup ellerimi kollarında, boynunda ve göğsünde gezdiriyorum. Pantolonuma ulaştığında gözleri benimkilerle buluşuyor ve iç çekiyorum.

"Bundan zevk almamı sağlamaya kararlısın, değil mi?" diye sordum. "Çok tavsiye edildi. Yelp'te beş yıldız almış."

Yanağına dokunuyorum ve parmakları pantolonumun kemerine takılıyor. "Tamam. Bunu deneyeceğim. Senin için. Ama eğer dur dersem...."

Başını salladı. "Duruyoruz."

Pantolonumu indirdi ve ben de pantolondan çıktım. Yüzü tam ve öne doğru eğilip burnunu bana yaslıyor.

Parmaklarım saçlarının arasından geçiyor ve o da kalçamı usulca öpüyor.

Sonra ayağa kalkıyor ve sıcak spreyn altına giriyoruz. Ve ben işe yaramazım. Orada öylece duruyorum, ellerim kayıyor ve onun üzerinde kayıyor

o beni yıkarken.

"Bana dokunmadan duramıyorsun, ha?" diye soruyor kendini beğenmiş bir şekilde. "Fark etmediğimi sanma."

"Bu bir sorun," diye mırıldandım. "Buna bir çözüm bulacağım. Bir ilaç ya da başka bir şey olmalı. Eve döndüğümde ilaç mümessillerine üzerinde çalıştıkları deneysel ilaçlar olup olmadığını soracağım."

"Umarım öyle değildir," diye yanıtlıyor. "Hepinizin yapışkan olmasını seviyorum."

Alay ediyorum ve ellerimi çekmeye çalışıyorum ama beni dinlemiyorlar. Ona doğru bastırırken sırtının düzlemlerine sürtünüyorlar. Başım göğsüne yaslanıyor ve kalbinin düzensiz atışlarını kulağımın dibinde duyabiliyorum.

Aleti bana karşı sertleşiyor ve yüzümü çevirip köprücük kemiğini ısııyorum.

"Bana bir şeyler yapıyorsun, Doktor," diye mırıldanıyor.

Yukarı bakıyorum ve bakışlarıyla karşılaşıyorum. Gözlerim ağzına kayıyor, o da dudaklarını ıslatıyor.

O dudakları öpebilir, dilimi ağzına sokabilirdim. Hayatımda hiç bu kadar baştan çıkmamıştım.

Ama hayır, direnmek zorundayım. Bu benim son direnişim. Eğer bunu yaparsam, oyun biter. Sonunda ona her şeyi vereceğim ve bunun nereye varacağından çok korkuyorum.

"Dışarı çıkmalıyız," diyorum, bir milim bile kımıldamadan. Ona bir midye gibi yapıştım.

"Yapmalıyız."

Birkaç dakika daha bu şekilde duruyoruz, ben onun ağzına , o büyük ellerini sırtımda gezdirirken ona neler yapabileceğimi hayal ediyorum.

Ama sonunda Luke başımın tepesine bir öpücük kondurdu ve "Gitsek iyi olacak. Masözler bekliyor."

"Masörler," diye mırıldanıyorum.

"Almanca bilmiyorum, Eli."

Homurdanıyorum ve yanağına bir öpücük konduruyorum.

"Fransızca. Masöz kadındır, masör erkektir. Ama tarafsız kalmak için onlara masajcı da diyebilirsiniz."

"Her gün yeni bir şey öğreniyorum. Tıp fakültesinde size bunu öğrettiler mi doktor?"

"Hayır, aslında bunu gerçek suç podcast'lerini dinlerken öğrendim. Şansım yaver giderse, bu herifler bizi ovmak ve sonra da öldürmek için buradalar."

Luke gülümsüyor ve suyu kapatmak için yanıma uzanıyor. "O zaman onları hayal kırıklığına uğratmayalım, olur mu?"

İç çekiyorum ve sonra duştan çıkıp havluları belimize doluyoruz.

Yaşam alanına geri döndüğümüzde, ışıklar tamamen kapalı, mumlar duvarlarda turuncu bir parıltı yayıyor. Mekânda tütsüler dolaşıyor ve neredeyse bunaltıcı bir hava var. Odanın ortasında, yan yana iki masa kurulmuş ve masajcılar iki yanda durmuş, yaklaşmamızı izliyorlar.

"Hoş geldiniz," diyorlar hep bir ağızdan.

"Bu tamamen ürkütücü," diye mırıldanıyorum ve Luke yanımda kıkırdıyor.

"Masaların üzerine uzanın, yüzünüz yere baksın, omuzlarınız birbirine değsin. Sirtınızdan başlayacağız ve sonra öne geçeceğiz" diyor uzun boylu olan.

Önce Luke'a, sonra da masajcıma bakıyorum. "Havlumu çıkarmayacağım." Luke aşağı bakıyor ve sonra başını sallıyor. "Evet, ben de."

"Tamamen çıplak olmanız daha iyi olur," diyor gözlerini dikip bakan masajcı ve ben ona gözlerimi kısıyorum.

"Takmaya devam edecek," diye . Çünkü Luke benim.

Benimkini.

Benim iznim olmadan kimse ona dokunmayacak.

Masaların üzerine kayıyoruz ve yüzüstü uzanıyoruz, omuzlarımız birbirine değiyor, yüzlerimiz birbirinden sadece birkaç santim uzakta. O kadar yakınız ki Luke'un ela gözlerindeki göz bebeklerinin söndüğünü görebiliyorum.

"Bu biraz ateşli," diye mırıldanıyor bana biraz daha yaklaşırken.

"Mesele de bu zaten," diye cevap veriyorum, ağzını ıslatıyor ve gözlerim onun dilini takip ediyor.

Luke'un her şeyi gibi bu da bir tür saplantıya dönüşüyor.

"Tamam, nefes alın... ve şimdi verin," diyor biri ve biz de söyleneni yapıyoruz. Bir saniye sonra, eller üzerimizdeydi ve ellerimizi yoğurmaya başladılar.

ağrıyan kaslar.

Luke derinden inliyor, gözleri dalgalanıyor ve çıkardığı sesler müstehcen, beni ateşlendiriyor ve kızartıyor. Bana seviştiğimiz zamanları hatırlatıyor.

Gözlerimiz kilitleniyor ve eller sırtlarımızda gezinirken birbirimizin derinliklerine bakıyoruz.

"Bence bu bir hataydı," diye fısıldıyor Luke ve ben .

"Sana söyledim ama dinlemedin."

"Kıçıma dokunuyorlar," diye mırıldanıyor, arkasına bakıyor ve ofluyor. "Göt deliğime dokunmayacaklar, değil mi? Prostat masajı gibi mi?"

"Yapmasalar iyi olur," diye homurdanıyorum ama yüzündeki mahcubiyet ifadesi karşısında ağızımdan çıkan eğlenceli kıkırdamaya engel olamıyorum.

Hafifçe zıplıyor, ben de kıkırdıyorum.

"Bana gülüyor musun?" diye soruyor gülümseyerek ve ben ağızımı kapatıyorum. ". Gülüyorsun. Gözlerin parılıyor."

"Evet, kendini bu işe sen bulaştırdın," diye cevap veriyorum ve sonra yüksek sesle, "Orama dokunma! Özeller kalmalıdır."

Masajcı ellerini kıç yanaklarımdan çekip kalçalarımın arkasına doğru ilerliyor. Güzel. Bana orada dokunabilecek tek kişi Luke. Bu konuda çok titizimdir.

Bacaklarımızdan aşağı çalışıyorlar ve itiraf etmeliyim ki harika bir iş çıkarıyorlar. Ama bize dönmemizi söylediklerinde Luke'un gözleri açılıyor.

"Yapmam gerektiğini sanmıyorum," diye fısıldıyor. "Şu anda sadece sana bakmaktan bile büyük bir ereksiyon yaşıyorum."

Homurdanıyorum. "Bu bir tantrik masaj. Bütün mesele bu."

"Yani bu mutlu sonla mı bitecek?"

"Sanmıyorum, ama adamının sana bakma şekline bakılırsa, bunu ona hiç yakıştıramadım."

Luke kaşlarını indirir. "Bundan hoşlandığımdan emin değilim Eli. Senden başka kimsenin sikime dokunmasını istemiyorum."

Bu kadarı benim için yeterli. Dirseklerime yaslanıyorum, arkama bakıyorum ve kararlı bir şekilde "Burada işimiz bitti" diyorum.

Bu iki MASAJCILAR bak Kafam karıştı, ve
bir Hatta hayal kırıklığına uğramış görünüyor.

Muhtemelen Luke'a mastürbasyon istemiştir. Luke'u suçlamıyorum.

Onu. Muhtemelen o da mıknatıs gibi eller geliştirmiştir ve avuçlarını Luke'un teninden ayırmak istemez.

"Doksan dakika için işe alındık," diyor ilerinden biri. "Emin misiniz?"

Masadan kayıyorum ve kredi kartımı alıyorum. "Tabii ki. Yağı bırakırsanız yine de ödeyeceğim ve iyi bahşış vereceğim."

Birbirlerine bakıyorlar ve sonra başlıyorlar. Luke bir sandalyeye oturmak için hareket ediyor, kalçaları önünde uzanıyor, küçük bir havlu kasıklarını örtüyor. Mumlar sönüp bizi ay ışığında gizlenmiş halde bırakırken kendimi ona bakarken yakalıyorum.

Sonunda gittiklerinde Luke'a doğru ilerliyorum ve havluyu kasıklarından çekip onu ortaya çıkarıyorum.

"Daha iyi," diyorum. "ok, çok daha iyi." Ve bir parmağımı kalın uzunluğunun üzerinde gezdiriyorum.

"Eli," diye , siki bana doğru geriliyor.

"Yatağı gir. Yüzün yukarı baksın. Tantrik masaj istedin, sana bir tane yapacağım."

İnliyor, ben onu okşamaya devam ederken şakağından aşağı ter damlıyor. Yağ neredeyse bitmiş. O kadar çok kullandım ki, onu defalarca orgazma yaklaştırdım ama sonra tekrar aşağı indirdim. arşafkların üzerinde kıvranıyor, kalçalarını elime doğru kaldırırken onları yumrukluyor.

Kaygan bir parmağımı deliğine sokarken, "Bunun rahatlatıcı olması gerekiyor," diye homurdanıyor. Kıvırıyorum ve nefesi kesiliyor.

"Rahatım," diyorum. "ok, çok daha uzun süre devam edebilirim." Ama bu bir yalan. İçten dışa doğru yanıyorum. Çok yakında tükeneceğim. Üzerine oturmak ve o koca ıslak sikini ön deliğime doğru kaydırmasına izin vermek istiyorum.

Ama yapmayacağım. Yapamam.

Ama neden yapmamam gerektiğı, onunla birlikte olduğum süre uzadıkça daha da belirsizleşiyor. Tanrım, onu hiç istemediğim kadar çok istiyorum.

ama yine de ona sarılıp istediğimi almaya kendimi ikna edemiyorum.

Korku. Orada, sürekli var. Gitmesine izin veremiyorum.

Prostatını tekrar buluyorum ve parmağımı üzerinde gezdiriyorum, Luke'un yüksek sesle inlemesine neden oluyorum, parmağımı sikerken kalçaları yataktan kalkıyor.

"Lütfen," diyor kırık bir nefesle. "Lütfen, Eli."

Yalvarışlarını görmezden geliyorum ve bunun yerine onu orgazma o kadar yaklaşıtıyorum ki inliyor, ancak onu tekrar aşağı indiriyorum. Artık onu okuyabiliyorum. Çenesinin nasıl gerildiğini, nefesinin nasıl , gözlerinin nasıl kapandığını.

Nefes nefese, bir süredir öyle, kalın göğsü her nefeste kabarıyor.

"Dayanamıyorum," diye mırıldanıyor, buruşuk çarşafların üzerinde başını sallayarak. "Daha fazla dayanamıyorum."

Dudaklarımı ıslatıyorum ve taşaklarını avucumun içinde yuvarlıyorum, diğer elim sikinden kayıyor ve kalçalarına masaj yapıyor. Dokunuşumun altında toparlanıyorlar. Bu kadar duyarlı olmasını, bu kadar iyi karşılamasını seviyorum.

"Petrol gelebilirsiniz."

Sertçe yutkunuyor ve inliyor. "Sikeyim. Ne kadar kaldı?"

Gözlerimi neredeyse boş şişeye çeviriyorum ve onun gözleri de benimkileri takip ediyor. Göz kapaklarını kapatıyor ve küfrediyor.

"Çok fazla kaldı."

"Başa ."

Onu tekrar pompalamaya başladığımda "Fuuuuuck," diyor.

İyi çocuk gibi dayanıyor, sadece izin verdiğimde göğsünde patlıyor ve sonra üstüne çıkıp kendimi orgazmın içine atıyorum. Gözleri benim üzerimde, vücutlarımız birbirininkine sürtünüyor, döl ve yağla kayganlaşıyor. Elleri kığımın yanaklarını yoğuruyor, ben saçlarına tutunup parmaklarımı kafa derisine geçirirken ağzı yüzümde geziniyor. Sonra dudakları dudaklarıma değdiğinde geriye yaslanıyorum ve yüksek sesle boşalıyorum.

Burada hiç edep yok. Kendimi tamamen açtım.

İşimiz bittiğinde ikimiz de derin nefes alarak dörtnala koşan kalplerimizi sakınleştirmeye çalışıyoruz.

"Kahretsin, beni ," diyor sesi kısık bir şekilde. "Neden bu işte bu kadar iyisin?"

"Bu işte iyiyim çünkü sen doğuştan itaatkârsın." İç çekiyor ve beni kendine yaklaştırıyor.

"Duş almalıyız," diye mırıldanıyorum, kalkmak için hiçbir hareket yapmadan.

Hayır, sadece dağınıklığımızın içinde uzanıyorum, memnun ve tatmin olmuş bir şekilde.

Hiç böyle hissetmemiştim. Başka *hiç* kimseyle bu kadar iyi olmamıştı.

"Hayır," diyor, göz kapakları çoktan düşmüş. "Çok yorgunum. Gözlerimi biraz dinlendirmem gerek."

Gözlerinin kapanışını ve nefes alış verişinin izliyorum. Uzanıyorum, atılmış bir havluyla onu siliyorum ve ona doğru bastırıyorum.

Memnun bir şekilde iç çekerek beni kendine yaklaştırıyor.

Ve kez daha, lanet olası ölümler gibi uyuyorum.

Sabah uyandığımda Luke usulca horluyordu. Onu uyandırmak yerine uyumaya devam etmesine izin vermeye karar veriyorum. Dün gece çok . Sekiz saat önce sızdığımız yerden kıpırdamamış bile. Vücudu hâlâ yağdan kayganlaşmış durumda ve parmağımı karın kaslarında gezdirdikten sonra alt dudağına bastırana kadar yukarı kaldırıyorum.

Yanağımın içini ısıırıyorum. Bunu yapmamalıyım, ama lanet olsun, istiyorum için.

Neden ki? O benden daha iyi olduğunu kanıtlamadı mı? hiç beklemiyordun?

Eğildim ve üzerine çıktım. Bir saniye. İki saniye.

Sadece onu içime çekiyorum.

Sonra usulca, çok usulca dudaklarımı onunkilere değdiriyorum.

ONUNCU BÖLÜM

LUKE

("," diyor derin bir ses sağımdan. Başımı çeviriyorum ve kısa kahverengi saçlı, hafif çarpık yüzlü yakışıklı bir adam görüyorum. Beni bir aşağı bir yukarı süzerek gülümsüyor. Evet, bu herif kendini çekici sanıyor ama ben ilgilenmiyorum.

Eli'dan başka kimseyle ilgilenmiyorum.

Bu sabah veda etmeden odamızdan sıvışan Eli. Bu beni gerçekten havaya soktu.

"Hey," diye cevap veriyorum, adam barın tepesine yaslanırken biramdan bir yudum alıyorum. Beni ölçüp biçerken gözlerinin vücudumda gezindiğini hissedebiliyorum. Neyle çalıştığımı ona göstermek için hafifçe esnetiyorum.

Yani... geri çekil, seni ezebilirim, sıska dostum.

"Buraya gelip kendimi tanıtmak istedim." Elini uzattı, ben de öylece baktım. "Ben Andrew."

Andrew. Bu pislikle göz göze geldiğimde bu isim kulaklarımı çınlatıyor. Evet, kötü ruh halim cinayete meyilli hale geldi. Bunun kim olduğunu çok iyi biliyorum. soru, beni nereden tanıyor?

Onun narin elini sıkmaya zahmet etmiyorum. O elini tekrar yanına çekene kadar aramızdaki boşlukta sallanmasına izin veriyorum.

"Neden benimle konuşuyorsun?" diye sordum. "Biz arkadaş değiliz."

Andrew boğazını temizledi ve yanıma oturdu. Belli ki bir boktan anlamıyor. Hayır, bu pisliğin zor yoldan öğrenmesi gerekiyor.

Ona bu özel dersi vermekten mutluluk duyuyorum. Evet, mükemmel bir öğretmen .

"Seni burada tek başına otururken gördüm ve tanıdığımı fark ettim. Elliot buradaki ilk gününde bana resminizi göstermişti." Biraz daha yaklaştı. "Senin onun yeni oyuncağı olduğunu söyledi."

Son kelimeyi ayıp bir şeymiş gibi söylüyor ama ben çocukken oyuncakları çok severdim. Oyuncak olarak etiketlenmekle ilgili bir sorunum yok. Benim sorunum bu sık kafalının Elliot hakkında konuşması.

Elliot'ım.

Benimkini.

Bu sabah erkenden sıvışmış olsa da. Bunu yaptığı gerçeğini unutamıyorum. Mesajlarıma da cevap vermedi. Benden kaçıyor gibi görünüyor ve nedenini çok fazla düşünmek istemiyorum.

"Ne demek istiyorsun, pislik?"

Andrew boğazını temizliyor, belli ki yemi yutmadığımı . Bu adamdan hiçbir şey almayacağım.

"Demek istediğim, senin gibi bir adam... Bu rahatsız etmiyor mu?"

Elimdeki birayı sertçe yere bırakıp yüzümü ona dönüyorum ve onu gerçekten çekiyorum. O mükemmel taranmış saçlar, o parlak gözler, o güzel aristokrat burun. Bütün bunları kırabilir, parçalara ayırabilir ve onu çok daha az güzel yapabilirdim.

"Beni rahatsız eden ne?"

"O...." diye kasıklarını işaret ediyor ama ben bakmayı reddediyorum. Ona boş boş bakıyorum.

"Devam et," diyorum, kurnazca tuzağı kuruyorum. Bu herifin kafasını . Sadece kan ölmesini izle.

"O bir trans."

"Öyle mi?" Ben çekiyorum.

"Bilmiyordun... Siktir, bilmiyor muydun?" diyor, sonra arkasına yaslanıp biraz gülüyor. "Ona inanamıyorum. Bu kadar alçalacağını düşünmemiştim."

Elimi çenemde ve ona bakıyorum. "Tabii ki biliyordum. Ama bu seni ilgilendirmez. Beni ilgilendiren Elliot'ım hakkında saçma sapan konuşman."

Kahkahası boğazında düğümleniyor ve oyun oynamadığımı anlayarak başını sallıyor.

"Hayır, tabii ki . Sadece senin çekici birinin onun gibi biriyle birlikte olmasını beklemiyordum. Onda ne buluyorsun ki? Ya da belki de hala a'sı olduğu içindir...." Tekrar kasıklarını işaret ediyor ve ben iç çekiyorum.

Pekala. İyi davrandım. Fazla iyiydim. Bunun çok uzun sürmesine izin verdim.

Kafamı öne doğru salladım ve alnımı o pisliğin burnuna çarptım.

Andrew bir ciyaklamayla geri sıçırıyor, onu kavrarken burun deliklerinden kan fışkırıyor. Birkaç kişi dönüp bakıyor ama umurumda değil. İstedğin kadar bak.

Evet, sikikler. Güzelce, *uzun uzun* bakın. Bu küçük domuzcuk eve kadar kan kaybedecek.

Uzanıp Andrew'un saçlarını tutuyorum ve parmaklarımı saç tellerinde sıkıyorum. Yüzüne doğru yaklaşıp temkinli bakışlarıyla karşılaştığımda gözleri açılıyor.

"Saçmalamaya devam edersen, bir sorunumuz olacak." Andrew yutkunuyor ve başını sallıyor, ben de biraz daha yaklaşıyorum. "Ve Andrew, benimle bir sorun yaşamak istemezsin. Güven."

Sertçe yutkunuyor ve ben de onu , ancak sağıma baktığımda Elliot'ın girişte durduğunu ve izlerken yüzünün solduğunu görüyorum.

Güzel. Onun için ne yapacağımı görsün. Kimsenin onun hakkında kötü konuşmasına izin vermeyeceğim.

Bu sabah bir pislik gibi gizlice kaçmış olsa bile.

Birama sarılıyorum, iki yudumda bitiriyorum ve sonra ona doğru yürüyorum.

Önünde durduğumda Elliot'ın ağzı bir anda kapanıyor ve elimde olmadan uzanıp yüzünün yan tarafına hafifçe dokunuyorum.

"Hey, Doktor."

Gözleri benden Andrew'a kaydı ve sonra tekrar bana döndü. "O da neydi? Ne yaptın Luke?"

"Ah, o bir şey değildi. Çenesini tutamıyordu. Bunu hak etti. , gidelim. ."

Başını sallıyor. "Ben... Luke, bunu yapamam." "Evet,

. Dediğim gibi, herif bunu hak etti."

Elliot başını sallıyor. "Ne dedi o? Anlat bana."

Çenemi sıktım. "Vücudun hakkında saçma sapan konuşuyordu."

Elliot iç çeker ve burnunun kenarını çimdikler. "Bu sadece benim şansım." Nefesinin altında bir şeyler mırıldanıyor ve sonra bakışlarımla karşılaşıyor. "Bununla ilgilenmek zorundayım Luke. Tutuklanmanı istemiyorum."

"Kimse hapse girmeyecek. Önce beni bulmaları gerekecek."

Elliot bana baktı ve sonra sertçe, "Luke, ben ciddiym. Odana git ve beni bekle. Döndüğümde bunu konuşacağız."

"Seni onunla bırakmayacağım."

"Git. Ben... Ben seni burada *istemiyorum*. Sana burada *ihtiyacım* yok."

Ses tonu karşısında kalbim biraz sıkışıyor ve sonra çenesini tutup bakışlarını kendime çevirmeye zorluyorum.

"Seninle değersiz biriymişsin gibi konuşmasına izin verme. Seni incitmek için böyle çarpık, saçma sapan şeyler söylediğini biliyorsun. Sen onun üzerinde yükseliyorsun. Sen uçuyorsun Eli."

Elliot yutkunur ve yavaşça göz kırpar.

"Ve ben varım. *Bana*. Ve bence sen mükemmelsin."

Elliot bir an dikkatle bana bakıyor, sonra yüzünü avuçlarımdan çekip bana sırtını dönüyor.

"Oda. Şimdi."

Midem bulanıyor ve göğsüm daralıyor. "Benimle bu şekilde konuşma Eli," diyorum usulca. "Her şeyden sonra olmaz."

Omzunun üzerinden bana bakıyor, kaşları birleşiyor, gözleri biraz cam gibi oluyor ve başını sallıyor. "Lütfen, Luke. Git."

Ensemi ovuyorum ve isteksizce ondan uzaklaşıyorum. Beni burada istemiyor. Sorun değil. Kendi savaşını kendisi verebilir. O güçlü, muhtemelen çoğunun ona verdiğiinden daha güçlü.

Ama asansöre girip bizim katın düğmesine bastığımda göğsüm sıkışıyor ve endişe içimi kemiriyor.

Muhtemelen Andrew'un burnunu kırmamalıydım.

Hayır, Eli bundan hoşlanmayacak.

ELLIOT

"Onunla böyle konuşurken aklımdan ne geçiyordu Andrew?" Eski sevgilimin sulu bakışlarıyla karşılaştığımda soruyorum. Kanayan burnuna bir torba buz tutuyor. Gözlerinin etrafındaki boşluk morarmaya başlamıştı bile. Bir yanımda bu yeni gelişmeden histerik bir memnuniyet duyarken, diğer yanımda korkudan altıma sığıyorum.

Andrew kindarlığıyla ünlüdür ve suç duyurusunda bulunacağını hiç sanmıyorum. Luke'un *benim yüzümden* başının belaya girmesini istemiyorum.

"Daha zevkli olduğunu sanıyordum. Yeni oyuncağının vahşi olduğunu biliyordum."

"Yüzüne karşı ona oyuncak mı dedin?" Soruyorum ve yıllar önce sevdiğimi sandığım adama gözlerimi dikiyorum. Yüzük aldığım, diz çöktüğüm adama.

Teklifimle alay eden kişi.

"Yaptım. Gerçi bu onu rahatsız etmiş gibi görünmüyordu. Bu konuda mutlu görünüyordu."

Kollarımı göğsümde kavuşturuyorum ve yanağımın iç kısmını o kadar sıkı ısıırıyorum ki kan tadı alıyorum. Andrew benim bu özel yanlarımı bilmemeli. Biz arkadaş değiliz. Hiçbir şey değiliz. Artık değiliz.

"Bunu rapor edeceğim," diyor Andrew.

Bir kaşımı kaldırıyorum. "Peki bunu neden yaptın?"

"Çünkü otelin ortasında bana kafa attı. Bu saldırıdır ve sebepsizdir."

"Oh, bundan gerçekten şüpheliyim. Eminim onu kızdıracak bir şey söylemişsinizdir."

Luke'u hiç kızgın ya da öfkeyle hareket ederken görmedim. Luke'un bana anlattıklarından Andrew'un ne dediğini anladım. Birlikteyken bana söylediği şeylerin aynısıydı.

"Trans olduğum konusunda götlük yapıyordun, değil mi? Kendine engel olamadın. Tam bir pislisin."

Koltuğunda kayıyor, yavaş yavaş ahlaki üstünlüğünü kaybediyor. Yanı başımızda bizi dinleyen insanlar da bunu duyuyor.

Güzel. Bırak duysunlar.

"Ona benim hakkımda her zamanki aşağılayıcı yorumlarını mı yapıyordun?"

Andrew başını sallar. " bir şey değildi. Sohbet ediyorduk, sonra birden . Her neyse, ben sadece yardım etmeye çalışıyordum. Siz ikiniz belli ki süre dayanamayacaksınız."

"Kendine engel olamıyorsun, değil mi? Özüne kadar pisliksin. Kendine bir iyilik yap ve bizden uzak dur. Luke'un senin saçmalıklarınla uğraşmasına gerek yok, benim de öyle."

Alay ediyor ve ben de gözlerimi devirerek ona doğru eğiliyorum. "Ve bunu rapor etmeyeceksin."

"Öyle mi? Peki neden yapmayayım?"

Elimi o buz torbasına vurmak, burnunun çıtırtısını bir kez dinlemek için delice bir istek duyuyorum. Luke'un başladığı şeyi bitirmek için.

"Beni kız kardeşlerimi aramak zorunda bırakma," diyorum ve Andrew gözleri büyüyerek soluyor.

"Yapmazdın."

"Oh.

Yapardım."

Andrew benden biraz daha uzaklaşıyor ve başını sallıyor. "Tamam, ama onu benden uzak tut. Bu otelin etrafında dolaşırken kendimi güvende hissetmiyorum."

Gözlerimi deviriyorum ama ağzından çıkan sonraki sözler yanaklarımın öfkeyle kızarmasına neden oluyor.

Andrew neredeyse gururlu bir ifadeyle, "Bunu polise bildirmeyeceğim ama yönetim ondan gitmesini isteyecek," diyor.

Siktir et onu.

"Eminim ve onlara ne kadar transfobik bir pislik olduğunu söylediğimde seni de gönderecekler."

Blöf yapıyorum. Ne yapacakları hakkında hiçbir fikrim yok ve benim tarafımda olacaklarından da şüpheliyim. Ama öfkeliyim ve yarı gerçekleri söylüyorum. Luke'u incittiği için onu incitmek istiyorum.

Andrew'a sırtımı dönüyorum ve güvenlikten iki adamla karşılaşıyorum. Ne dediklerini zar zor duysam da onlarla konuşuyorum.

kulaklarımdaki uğultudan. Ama yeterince anlıyorum. Luke'un gitmesini istiyorlar, yoksa rapor tutacaklar.

Andrew arka planda bir şehit gibi kıvranıp duruyor ve ben de ona bir tokat atmamak için ellerimi yumruk şeklinde sıkıyorum.

Yine de şaşırmamalıyım. O hep ve kendi kendime düşündüğümde, bu büyük karakter kusurunu bu kadar uzun süre görmezden geldiğim için şok oldum. Yatak odasındaki oyunlarım her zaman eşlik eder ve daha sonra bunun için kendimi bok gibi hissetmeme neden olur, çok sert olduğumdan veya çok aşağılayıcı olduğumdan şikayet ederdi. Bunu konuşmuş olsak da, ben onu kontrol etmiş olsam da ve ikimiz de önceden güvenli kelimeler belirlemiş olsak da. Ama o bunları hiç kullanmadı. Bunun yerine, eğilimlerimi beni aşağılamak ve kendimden iğrenmemi sağlamak için kullanmayı seçti. Utançtan tükendiğim günler oldu.

Andrew beni bu kadar zayıf görmekten hoşlanıyordu. Beni *kullanmak* için kullandı. Ben de ona izin verdim çünkü yalnız kalmaktan korkuyordum.

Uzun zamandır yalnızım ve artık bununla barıştım.

Bir daha asla böyle bir pislikle birlikte olmayacağım.

Güvenlik Luke ve benim otelden emin olduğunda, dönüp Andrew'a işaret ediyorum. Jestime karşı çıkıyor ve ben de ona sırtıyıyorum.

Umarım burnu eğri kalmaz.

Otel odasına dönüyorum ve içeri girdiğimde Luke'u oturmuş, dirseklerini dizlerine dayamış, parmakları telefon ekranında uçuşurken görüyorum. Ve daha önce içimde tutmayı başardığım tüm hayal kırıklığı patlıyor.

"Ne yapıyorsun?" Tersledim ve o ela gözler benimkilerle buluştu.

"Selam Eli," diyor sanki bizi her an otelden attıracakmış gibi rahatça. Sanki az önce saldırıya uğramamış gibi.

"Bana *hey deme*," diye veriyorum.

Luke başını eğiyor ve beni dikkatle izliyor. "Sen delisin."

"Tabii ki kızgınlım." Çoğunlukla Andrew'a ama biraz da ona. "Bunu yaptığina inanamıyorum. Biraz sinirlendiğinde gidip insanların suratlarını dağıtamazsın."

"Evet, ben yaptım. Götün tekiydi. O adamla birlikte olduğuna inanamıyorum."

"Ben de," diye tersliyorum ve sonra parmaklarımı şakaklarıma bastırıyorum. "Öyle bile olsa, yaptığın şey barbarcadı. Ve beni böyle korumana ihtiyacım yok Luke. Kendi çaresine bakabilirim."

Luke ayağa kalkıyor, duruşunu genişletiyor. "Biliyorum Eli, ama sana hakaret etti ve ağzını açıp durdu. Ve sen benimsin, Eli. *Benimsin*. İnsanların senin hakkında böyle şeyler söylemesine izin veremem."

Gözlerim kırışıyıyor, kırışıyıyor ve ağzımdan çirkin bir ses çıkıyor. Kalbim hızlanıyor ve neredeyse sersemlemiş hissediyorum.

"Ben senin değilim Luke. Gerçekten değilim," diye cevap veriyorum dudaklarımı ıslatarak. "Bunların hiçbirini hiç konuşmadık. Her şey çok hızlı gelişti. Her şey kontrolden çıktı."

En iyi şekilde sarmal oldu. İkimiz çarpıştık, zaman ve mekanda bir karmaşa.

Ama bu tür bir karmaşa korkutucu. Ve tüm bunların ne anlama geldiğinden çok korkuyorum.

Luke bana doğru bir adım atıyor ve içinde bulunduğum kabustan habersiz bir şekilde elini çenesinde gezdiriyor. "Hayır, Doktor. Sen benimsin. Sadece henüz bunu kabullenmedin. Ve hiçbir şey ters gitmedi. Her şey yerli yerine oturdu. Tam olarak olmamız gereken yerdeyiz."

"Luke, anladığımı sanmıyorum. Ben ilişki yaşamıyorum. Artık yapmıyorum."

Dudaklarını dişlerinin arasında yuvarlıyor. "Andrew'dan beri değil sanırım." Yutkundum ve başımı salladım. "Evet."

Birbirimize öylece bakıyoruz, benim kesik nefeslerim bu sessiz odada gürliyor.

"Sen ve ben, Eli. Biz bir şey olacağız. Bunu biliyorsun. Ben de biliyorum.

Bu mücadele etme. Bu çok yorucu."

Başımı sallıyorum, yutkunuyorum. "Hayır. Biz bir şey olmayacağız. Sırf siz söylediniz diye, bu bir tür gerçekliğe dönüşmez. Sen ve ben..." Kafamda çılgınca bunun ne olduğunu arıyorum ve elim boş dönüyorum. Aramızdaki şeyin ne hiçbir şey tarif edemez. Bu yüzden ağzımı açtım ve o kadar gerçek dışı bir şey söyledim ki söylerken bile irkildim. "...karşılıklı bir ilişki. Bu sadece seks. Hepsi bu."

Hayır, bundan çok daha fazlası var ama elimde olmadan seni kendimden uzaklaştırıyorum.

Luke donup kalıyor, arkasına yaslanıyor ve kollarını göğsünde kavuşturuyor. "Benimle taşak mı geçiyorsun, Doktor? Bu bir çeşit oyun mu? Çünkü bu artık sadece seks değil. Bu bir ilişki."

Başımı salladım. "Hayır. Değil. Çünkü ben ilişki kurmam."

Bunu neden söylüyorsun ki? Neden kapatamıyorum?

"Kişisel bir şey değil," diye ekliyorum, ama bu her şeyi daha da kötüleştiriyor.

Luke bir elini çenesinde gezdiriyor, ela gözleri beni değerlendiriyor. "Bana oldukça kişisel görünüyor."

Başımı sallıyorum, kalbim boğazıma düğümleniyor. "Bunun bir önemi yok. Mesele şu ki, binayı boşaltmak için otuz dakikamız var. Otel gitmemizi istiyor. Daha doğrusu, otelin barında birine saldırdığınız için gitmenizi istiyorlar."

"Ne istedikleri umurumda bile değil. Gitmemi mi istiyorsun, Eli?"

Hiçbir şey söylemiyorum. Sadece söylenmemiş kelimelerimin Biz.

Tabii ki gitmeni istemiyorum. Kalmanı istiyorum. Ben sadece zamana ihtiyacım var. Bana bunu verebilir misin? Bunu mantıklı bir şekilde düşünmem gerek. Belki senden ayrı biraz zaman geçirirsem, bunun gerçekte ne olduğunu anlayabilirim.

Ama yine de hiçbirini dile getirmiyorum. Tüm bunlar beynime saplanıp kalıyor ve ağzım tükürmeyi reddediyor. Bedenim bana karşı isyan ediyor. Önce ellerim, şimdi de ağzım. Sırada ne var? Bacaklarım, boynum, kollarım?

"Ah, siktir. Evet, seni anladım," diye mırıldanıyor Luke ve sonra ayağa kalkarak geliyor. "Onu incittiğim için, ha? Hâlâ onun için mi tutuşuyorsun? Bu yüzden mi bu sabah gizlice onu görmeye gittin?"

"Hayır. Kesinlikle . Sen uyuyabilesin diye gittim. Ve ben aptal değilim.

Bu adam bir kanser."

"Ama yine de onun seni yiyip bitirmesine, hayatını ve seçimlerini belirlemesine izin veriyorsun."

İçim daralsa da, "Yok," diye tükürüyorum. Çünkü o haklı ve ben bu konuda ne yapacağımı bilmiyorum. seçimlerden o kadar çok korkuyorum ki neredeyse felç oluyorum.

"Onun yüzünden beni seçmeyeceksin. Sana yaptığı şey yüzünden."
Titreyerek nefes veriyorum ve ellerimi havaya kaldırıyorum.

"Benden ne istiyorsun Luke? Ha?"

"Basit. *Seni* istiyorum."

Bu kelimeler göğsümü o kadar daraltıyor ki nefes alamıyorum.
Nefes alamıyorum.

"Şey," diyorum nefes verirken, "Bana sahip olamazsın. Sadece sahip olamazsın." "Neden?"

"Bilmiyorum!" Kızarmış yüzüne bakarken bağıriyorum.
"Bilmiyorum amına koyayım," diyorum daha yumuşak bir sesle.

Luke yavaşça göz kırpmıyor, göğsü eşit bir şekilde inip kalkıyor ve ben ona doğru eğilip bana sarılmasını istiyorum. Hemen özür dilemek, fikrimi değiştirdiğimi söylemek istiyorum. Ama bunların hiçbirini yapmıyorum. Yapamıyorum. Donup kaldım. Vücudum tamamen kilitlendi. Ellerim yumruk olmuş, yanaklarım sıcak, öylece ona bakıyorum.

"Fikrini değiştirmek için yapabileceğim bir şey var mı Eli?" Nazikçe soruyor. Birbirimize bakıyoruz. Bir kalp atışı. İki. Üç.

Cevap vermiyorum. Sadece ona bakıyorum. O da bana bakıyor.

Biz. Lanet olsun. Bakıyoruz.

Sonra Luke yatak odasına doğru ilerliyor, elleri yanlarında kenetlenip açılıyor.

"Ne yapıyorsun?" Onu takip ederek soruyorum, sesim gergin ve kesik.

"Paketleme."

"Neden?"

"Satır aralarını okuyabiliyorum."

"Ne çizgisi? Sınır falan yok. Birlikte ayrılabilir ve başka bir yerde kalabiliriz. Neden caddenin aşağısındaki otelde bize ayrı odalar ayarlamıyorum?"

Luke bana aklımı kaçırmışım gibi bakıyor, sanki iki yeni gözüm çıkmış gibi. Ve bunda da haklı. Ondan gerçekten ayrı kalmak istemiyorum, ama bunun ne olduğunu düşünebilmek için ayrı gerektiğini de biliyorum. Ne zaman benim alanıma girse, onun tarafından tüketiliyorum ve zihnim düzgün çalışmıyor.

"Hayır, Eli. Bu gece başka bir yerde kalsam daha iyi olur. Sensiz."
Kalbim göğsümde gümbür gümbür atıyor ve biraz hissediyorum.
"Ne? Neden?"

Luke yutkunarak, "Seni biraz yalnız , istediğin gibi," diyor. Adem elması sallanıyor ve dudaklarını dişlerinin arasında yuvarlıyor. "Ve sanırım haklısın. Biraz uzaklaşmam gerekiyor. Her şeyi yanlış anladım."

Çenem sıkıştı ve gözlerim acıdı. "Tamam."

Lanet olsun. Neden ben bir şey düşünüyorum ama ağzım başka bir şey söylüyor? Gitmesini istemiyorum. Kalmasını istiyorum.

Birlikte. Benimle. Her zaman benimle.

"Peki ya yarın?" Çaresiz görünmemek kendimi zorlayarak ama başarısız olarak soruyorum. Sesim çatlıyor ve nasıl nefes alacağımı tam olarak kestiremiyorum.

"Ne olmuş ona?"

"Benimle burada mı buluşacaksın yoksa eve dönüş uçağı için seni ben mi alayım?"

Luke bir elini saçlarında gezdiriyor ve başını sallıyor. "Hayır, Eli. Sanırım planlarımı değiştireceğim. Birkaç gün daha kalacağım. Çarşamba gününe kadar boru hattına başlamıyorum."

Ağzım bir açılıp bir kapanıyor ve içimde korkunç bir his yükseliyor.

"Ama... ama kiminle kalacaksın?"

"Denise."

Gözlerim diken diken oldu ve başımı salladım. Lanet Denise. O granola kaltağı.

"Anlıyorum. Böylesi daha iyi."

En iyisi değil. En kötüsü. Sanki hayatım sona eriyor ve bu konuda hiçbir şey yapamıyorum.

Yapabilirsin. Yapabilirsin. Sadece özür dile. Ona kalmasını söyle. Neden çalışmıyorsun, Mouth?

İçimden gelen çığlıklara rağmen Luke'un eşyalarını bavuluna tıktırmayı bitirip kapının koluna tutunmasını uyuşmuş bir şekilde izliyorum. Kapıya doğru ilerliyor ve ben içeride dizlerimin üzerine çökmüş yalvarıyorum.

Kal. Kal.

Ama hareket etmiyorum. Kapıyı açarken kaskatı ve boyun eğmez bir şekilde duruyorum. Omzunun üzerinden bakıyor ve gözlerimiz buluşuyor.

"Güle güle, Eli."

Cevap bile veremiyorum. Orada öylece duruyorum ve kapı kapanana kadar ciğerlerime hava girip çıkmaya zorluyorum.

Sonra biraz daha, biraz daha, bacaklarım ağrıyana ve kendimi yere bırakmak zorunda kalana kadar orada duruyorum.

Bitti mi?

Mahvettim

mi?

Mahvettim.

Genelde bir şeyleri mahvederim.

Ayağa kalkmayı başardım ve duşa doğru ilerledim. Yüz yaşındaymışım gibi bitkin hissederek topallayarak içeri giriyorum. Suyu açıyorum ve dizlerimi göğsüme çekerek yere çöküyorum.

Sıcak sudan cildim yanana kadar orada oturuyorum.

İşim bittiğinde, telefonumun tekrar tekrar çaldığını duyuyorum.

Telefonu açıyorum ve *herkesten* cevapsız çağrı aldığımı görüyorum.

Eliza.

Jane. Kate.

Ama cevap vermiyorum çünkü sesimden duyacaklar. Yıkımı. Ve ben de onlardan duyacağım. Hayal kırıklığını.

yüzden görmezden geliyorum.

Hepsini görmezden geliyorum.

Ve ertesi gün eve yalnız gittiğimde, yanımdaki koltuk acı verici bir şekilde boş.

Geldiğimde evim boştu, ama yemin ederim neredeyse onun kokusunu alabiliyor, hareketlerini duyabiliyordum. Bu iç karartıcı. Şimdiye kadar yalnız olmayı hiç umursamamıştım. Şimdi, önceki hayatımın boşluğunu hissedebiliyorum.

Şu anda, o benim alanıma girip dükkan açana kadar ne kadar mutsuz olduğumu, beni sıradan, gereksiz varoluşumdan çekip çıkaracak birine ne kadar ihtiyacım olduğunu fark ediyorum.

Bavulumu odama taşıyorum ve orada öylece durup içimden geçen duyguları yaşamaya başlıyorum. Pişmanlık, üzüntü, öfke.

Kendime çok kızgınım.

Ben neden böyleyim? Neden insanların beni sevmesine izin vermek benim için bu kadar zor?

Odamda bir dakika daha durmaya tahammül edemeyince oturma odasına geçip piyanonun başına oturuyorum. Telefonum yanımdaki bankta duruyor ve ona bakıyorum.

Yapma bunu.

Birkaç Re ve Fa minör gam çünkü bunlar benim somurtkan ruh halime uyuyor ve parmaklarımı o ekrandan uzak tutmak için umutsuzca çabalıyorum. Ama bir an duraksıyorum ve elim telefonuma uzanıyor.

Kendime yüksek sesle "Yapma" diyorum ama yine de kendimi dinlemiyorum. Zaten gönülsüz bir girişimdi. Kalp ne isterse onu ister.

Ben: Eve sağ salım geldim.

Telefonuma bakıyorum, cevap verip vermeyeceğinden bile emin değilim. Cevap vermesini istiyorum.

Cevap verecektir.

Ama o yapmayınca, ben bir kuyruk dönüşüne gönderildim. Beceriksiz parmaklarımla Rachmaninoff'un "Sad is the Night" şarkısının notalarını çıkarıyorum ve tuşlara basarken kasvetli notaların etrafımda süzülmesine izin veriyorum. Şarkıyı tekrar tekrar çalıyorum, melodiye doğru eğilerek, parmaklarım çabayla uyuşuyor. Ve ancak kapı zili beni dondurduğunda duruyorum, piyano notaları havada sadece bir yankı.

kendimi yukarı itiyorum ve gözlerimi kaydırarak pencereden dışarı bakıyorum. Bir parçam onun Luke olduğunu düşünüyor.

Geri geldi. O burada. Bu o olmalı.

Ama öyle değil. Sadece bir teslimat. Muhtemelen Luke için sipariş ettiğim ve ona çok yakışacak olan eşofman altıdır.

Evet. İşte orada. Ön verendamda hüzünlü bir kutu duruyor. Dolabıma kaldırıp hiç açmayacağım. Kalbim bile yok

onları iade etmek için. Belki de bir sundurma korsanının çalması için orada bırakırım. Ama sonra Luke'un eşofmanlarıyla dolaşan bir hırsız hayal ediyorum ve mantıksız bir şekilde sinirleniyorum. Ön kapıya doğru ilerliyorum, kapıyı açıyorum ve kutuyu ellerimin arasına alıyorum.

Sonra kanepemin arkasına sakladım. Ona bakamıyorum bile.

Hay sikeyim. Birkaç hafta içinde bu hale geldim. Zayıf, çökmekte olan bir pisliğim. Bunun birkaç haftadan daha uzun sürmesine izin verdiğimi düşünsene. Komalık olurdum. Hayır, en iyisi buna bir son vermem. Her neyse.

Birilişki.

En iyisi bu.

Yalancı.

Tekrar piyanonun başına oturdum ve parçayı bir kez daha çaldım. Sonunda kendimi daha iyi hissetmiyorum.

Hayır. Daha kötü hissediyorum.

ONBİRİNCİ BÖLÜM

ELLIOT

("Beni kovamazsın," diyor Amanda sakızını yüksek sesle patlatarak.
Boyalı mavi dudakları bana sırtıyor ve ben bir iç çekiyorum.
Pazartesi

ve kendimi berbat hissediyorum. Başım zonkluyor, göğsüm ağrıyor ve defalarca soğuk terler döktüm. Sanırım bir şeye yakalanıyorum, muhtemelen grip. Bugün işe gelmemeliydim. Bulaşıcı olabilir. Çok geniş bir alana yayılıp milyonları öldüren bir tür enfeksiyon olabilir.

"Yapabilirim. Ve yaptım."

Gözlerini deviriyor ve bilgisayarını tıkırdatmaya devam ediyor.

Ekran "Sen nasıl istersen," diyor ama eşyalarını toplamak için hiçbir hareket yapmıyor. Bunun yerine, kendini koltuğa daha da sıkıştırıyor ve oraya yerleşiyor gibi görünüyor. Kök salıyor. Çok yakında *Yüzüklerin Efendisi*'nden bir Ent olacak ve kuşlar sırf saçlarına yuva yapmak için buraya uçacak.

Peki, tamam, isterse kalabilir. Zaten beni hiç dinlemiyor.

Sıkıntımı bir kez daha oflaya puflaya dile getiriyorum ama dikkate alınmıyor ve ofisime doğru ilerliyorum. Dağınık ve dağınık, tıpkı kafam gibi. Biraz toparlamalıyım ama motivasyonum yok.

Tek motivasyonum telefonumu saplantılı bir şekilde kontrol etmek. Cebimde bir delik açıyor; pantolonum neredeyse yanıyor. Çünkü bana *hâlâ* mesaj atmadı ve neredeyse yirmi dört saat oldu.

Şarjım dayanmaya çalışıyor çünkü sürekli ona bakıyorum ve saat daha öğleden sonra. Ofisimdeki telefon şarj aleti bozuldu. Sanırım Amanda kabloyu kesmiş, bu yüzden eve gidip telefonumu şarja takmadan ve mesajlarımı tekrar kontrol etmeden önce dört saat daha hastalara katlanmak zorunda kalacağım. Sanırım bunu Luke'u incittiğim için yaptı.

Bütün gün bana kötü kötü baktı, hatta nefesinin altında tutarsız bir şeyler mırıldandı. Muhtemelen bana büyü yapıyor.

Gerek yok, Amanda. Ben zaten lanetliyim.

Küçük bir parçam randevularımı iptal edip eve gidip boş alanda oyalanmak istiyor ama sonra beynimin yetişkin kısmı bana hasta olduğumu söyleyip üzülemeyeceğimi söylüyor.

Korkunç bir hastalığa yakalanmış olsam bile.

Hayatım boyunca hiç bu kadar hasta hissetmemiştim.

Andrew ve ben ilişkimizi bitirdikten sonra bile.

Günün sonunda, ölü telefonum cebimde ağır bir şekilde asılı duruyor ve mesajlarımı kontrol edememem endişemin zirveye çıkmasına neden oldu. Tamamen yıpranmış durumdayım. Son hastamdan sonra masama yığılıp sadece nefes alıyorum.

Bir dakikalığına uyuyakalıyorum ve irkilerek uyanıyorum. Çıkışa doğru ilerlediğimde Amanda'nın çoktan gitmiş olduğunu görüyorum. Kapıya pasif-agresif bir not bırakmış.

Omurgalı ol.

Pasif mi, yoksa sadece agresif mi? Gerçekten bilmiyorum.

Yırtıp cebime koyuyorum.

Hangi omurgayı büyütmem gerekiyor, ha? Beni hayalete çevirmeye karar veren oydu. Ama yine de, başlangıçta bize bir şans vermedim. Ben seçimimi yaptım, o da kendi seçimini yaptı.

Daha yeni başlamış bir şeyin sonu.

Topallayarak arabama gidiyor ve içeri girip başımı direksiyona yaslıyorum. Gözlerimin arkasındaki zonklamaya bir an daha dayanamayınca torpido gözüne uzanıp birkaç Advil alıyorum. Onları kuru ağzıma atıp yutuyorum. Boğazımdan aşağı inerken tırmalıyor ve kaşınıyorlar. Belli ki çektiğim acıyı dindirmeye yardımcı olmak istemiyorlar. Onlar bile bana kızgın.

Sonunda arabamı vites taktım ve yavaşça eve doğru yol aldım. O boş evde tek başıma kalmak gibi bir arzum yok. Birkaç hafta içinde her şey ne kadar da çabuk değişti.

İçimden kız kardeşlerimi arayıp gelmelerini istemek geliyor, sırf boşluğu doldursunlar diye. Ama sonra bana cevaplamak istemediğim sonsuz sorular soracaklarını düşünüyorum ve bu düşüncüyü zihnimdeki çöp kutusuna atıyorum.

Hayır, yalnız somurtmak daha iyi.

Böylece kimse ne kadar zavallı olduğumu göremez.

Sonunda vardığımda, eve girip kanepeme uzanıyorum ama bu bana onu hatırlatıyor, bu yüzden telefonumu takmak için misafir yatak odasına geçiyorum. Evin dokunmadığı tek odası.

Yatağa yayılmış yatarken karanlıkta parlak telefon ekranıma göz kırpmıyorum. Manitou Yokuşu'nu tırmanırken çektiği videoyu açıyorum ve göğsüm kabarıyor. Tanrım, o kadar mutlu görünüyordu ki. Ona bunun sadece seks olduğunu söylediğim zamanın tam tersiydi. Ne kadar yalancı bir pisliğim. Asla sadece seks değildi.

Yüzündeki o gülümseme, parmak eklemlerimi öpüşü. İzleyemiyorum. İzlemek çok acı veriyor, bu yüzden telefonu kapatıyorum. Sonra tekrar açıyorum ve kendime yapmamamı söyleyemeden yazmaya başlıyorum.

Ben: İyi misin?

Gözümü kırpmadan mesajıma bakıyorum ama cevap vermiyor. Tabii ki cevap vermez. Neden cevap versin ki? Belli ki benimle işi bitmiş.

Ben de onu unutacağım.

Yaklaşık yüz yıl içinde.

Akşam yemeği yemeden, telefonumu göğsüme bastırarak uyuyakalıyorum.

Ertesi sabah uyandığımda tüm vücudum yere çakılmış gibi hissediyorum. Ağrım var ve titriyorum. Ağızım kurudu ve dilim damağıma yapıştı. Grip ilerliyor. Muhtemelen acil gitmeliyim.

Susuz kalmamak için uzun bir yudum su içiyorum ama yine de kendimi tamamen bitkin hissediyorum. Kalbim göğsümde tuhaf hissediyor. Kesinlikle ağrıyor.

Muhtemelen konjestif kalp yetmezliği. Şimdi bir ambulans çağırmalıyım ve sağlık görevlileri etrafta dolanıp yere yığılmamı beklemeli.

Azrail yakında benim için gelecek.

Telefonum çalıyor ve zıplayarak ayak parmağımı yatağın ayağına vuruyorum. Beynim devreye giriyor ve onu almak için çılgınca abalıyorum. Onun yerine ön kolumu komodinin üzerine sürtüyorum. Bu köşeler yasadışı olmalı. Bu şeyi kim tasarladı? Cinayete teşebbüsten hapse girmeliler. Zonklayan koluma bakıyorum ve derim boyunca uzanan uzun kırmızı şeridi fark ediyorum.

Sikeyim.

Telefonum tekrar çalıyor ve ona doğru dalarken tüm acımı unutuyorum. Ama boktan telefonum örtünün üzerinden kayıyor ve duvarla yatak başlığının arasına düşüyor. Dizlerimin üzerine çöküp ona doğru uzanıyorum, parmaklarımın ucu ekrana değıyor ve onu kendime doğru başlıyorum. Ama sonra boynumu eğdiğimde bir şey kırılıyor ve omurgamdan aşağı acı fışkırırken irkiliyorum.

Telefonu elime alıyorum ve yüksek sesle inleyerek sırt üstü dönüyorum.

Oh lanet olsun. .

İskelet sistemim gözlerimin önünde parçalanıyor.

Ama her şeye rağmen telefonu yüzümün üzerine kaldırıp mesajlarını görmeyi başarıyorum.

Bana mesaj attı.

Bana yazdı.

Nefesim kesilirken tüm vücudum sıkıştı.

Luke: Ben iyiyim.

Luke: Eve sağ salim döndüm.

Çabuk ol. Düşün. Ne mesaj atayım? Şiirsel bir şey, ne kadar üzgün olduğumu itiraf eden, onu ne kadar özlediğimi anlatan.

Geri gel. Evine dön.

Ben: İyi

Hay sikeyim. Söylemek istediğim bu değildi. Nokta bile koymadım. Çok bitmemiş görünüyor. Gitmiş umurumda değil. Will

Fark etti mi? Sikerim. Fark edecek, değil mi?
Bunu düzeltmeliyim.

Güzel.

Ekranıma bakıyorum, inliyorum ve yüz üstü yere çarpıyorum. Mide bulandırıcı bir çatırtı odada yankılanıyor ve ne yaptığımı görünce neredeyse ağlayacaktım.

Telefonumun ekranı oldu. Kalbim gibi.

Ve şimdi, ona gerçekten anlamlı bir şeyle yanıt vermenin hiçbir yolu yok.

Sikeyim.

Yavaşça ayağa kalkıyorum, omzumdan aşağı ve boynuma doğru ilerleyen acıdan tıslayarak banyoya doğru yürüyorum.

İstesem bile hasta olduğumu söyleyemem. Sanırım e-posta gönderebilirim ama evde yalnız kalma fikrini aklıma bile getiremiyorum. Tüm gün boyunca kendimle ne yapardım?

Mope, bu.

Bunun yerine duş alıp üzerime bir şeyler giydim, gömleklerimin ütülenmemiş olmasını ya da günlerdir yüzümü tıraş etmemiş olmamı . Sanki bir çukurdan sürünerek çıkmışım gibi sendeleyerek işe gidiyorum.

"Bok gibi görünüyorsun," diyor Amanda ama onu duymazdan .

O haklı. Eminim öyledir. Ama daha fazla çabalayacak kadar umursamıyorum.

Bir tık sesi duyuyorum ve Amanda telefonunu havaya kaldırıyor. "Az önce fotoğrafımı mı çektin?"

"Evet," diyor sakızını patlatarak. "Bunu Luke'a göndereceğim, böylece senin üzgün kıçın için üzülecek. Belki geri gelir ve seni tekrar daha iyi biri yapar."

"Bunu ona göndermeyeceksin. Bunu yasaklıyorum."

Gözlerini deviriyor ve yavaşça telefonuna inerek ekrana dramatik bir şekilde çarpıyor.

"Oops."

Yüksek sesle iç çekiyorum ve hareket etmek için dönüyorum, ama acı yine omurgamdan aşağı iniyor ve tıslıyorum.

"Ofisinde mi öleceksin?" Ben ondan uzaklaşırken Amanda bana soruyor.

"Tanrım, umarım öyledir," diye mırıldanıyorum ve kapıyı çarpıyorum.

Bunu yapabilirim. Bir günü daha atlatabilirim.

Bir ayağım diğerinin önünde, sanırım. Ve belki, sadece belki, Luke Amanda'nın gönderdiği resmi alır ve geri gelir.

İki saat sonra aynada kendimi gördüğümde gömleğimin ters olduğunu ve üst dudağımda diş macunu olduğunu fark ediyorum. Neden kimse bana bunu söylemeyi akıl etmedi, dehşet verici.

Dehşete düştüm.

Ön kolumdaki sıyrığa bakıyorum ve uzadığını fark ediyorum. Muhtemelen vücuduma bir miktar toksin girmiş ve doğrudan kalbime doğru ilerliyor.

Ben yürüyen bir ölüyüm.

Uçurumun kenarında olsam bile, güçlüyüm. Herkes benim için üzülüyor olmalı. Hastalarımın ikisi göz göze bile gelmiyor. Bayan Melnyk çantasını karıştırıyor ve bana daha iyi günler görmüş eski görünümlü bir şeker uzatıyor ve *asla* paylaşmıyor. Ofisimden sürekli bir şeyler çalıyor. Kulak çubuğu, pamuk, dil basacağı.

Yarın daha iyi olacağım. Daha iyi *olacağım*, diyorum kendime kapıyı kilitlerken.

ofisin kapısını aç ve bekleme odasına geç.

"Kahretsin," diye mırıldanıyorum, köşede hayalet gibi gizlenen birini gördüğümde dirseğimi duvara vuruyorum.

Zayıf, genç bir adam bana bakıyor ve korktuğum için sinirlenmiş gibi gözlerini deviriyor.

Duygularımı gösterdiğim için özür dilerim. Bugünlerde tek yapabildiğim bu gibi görünüyor.

Daha yakından incelediğimde, bekleme odamdaki merdivenden sarkan adam biraz şüpheli görünüyor. Gümüş rengi saçları, piercingleri ve derisini kaplayan dövmeleri var.

"Sen de kimsin be?" Ağrıyan dirseğimi ovarken homurdanıyorum. Gözlerimin içine bakıyor ve sakın bir şekilde, "Sauron," diyor.

Ona bir kaşımı kaldırıyorum ve adam benim kızgınlığıma genişçe gülümsüyor.

"Sen Orta Dünya'yı fethetmek isteyen bir karanlık lord musun?"

"Neden olmayayım ki?" Merdivenden atlayarak indi ve tam durdu. "Eğer bilmen gerekiyorsa, çünkü tam bir parti bozan gibi görünüyorsun, Amanda beni aradı. Bana senden bahsetti ve ben de hepinize bir iyilik yapmaya karar verdim. Buraya kameralar yerleştiriyorum. Lex, hizmetinizdeyim." Bana reverans yapıyor, bu çok saçma görünüyor çünkü çok sırık gibi ve uzun boylu ve hareketi tamamen yanlış yapıyor. Daha çok yerdeki bir şeye uzanıyormuş gibi görünüyor.

Gözlerim bir kez daha tenini kaplayan dövmelerin ve yüzündeki piercinglerin üzerinde geziniyor. "Hapishaneden yeni çıkmış gibi görünüyorsun," diye takılıyorum.

"Oh, ama ya öyleysem? Ayrımcılık mı yapacaksın? Ya ben sadece hayatımı yeniden yoluna koymaya çalışıyorsam?" diye tersleyince şakaklarımı ovuşturuyorum. Bütün gün orada olan baş ağrısı şiddetleniyor.

Görünüşe göre Amanda benimle uğraşıyor. Belki de yavaş yavaş kahvemi zehirliyordur.

Gözlerim önce Lex'e, sonra da kurduğu kameralara kayıyor.

"Neden yine ofisime kamera yerleştiriyorsun?"

"Amanda emretti. Güvenlik için. Ayrıca modeminizi ve yönlendiricinizi de yeniledim çünkü sizinkiler doksanlardan kalma. Bunların hala piyasada olduğunu bile bilmiyordum...."

Derin bir iç çektim. "Bunu yapmasını ben istemedim."

"Bunu söyleyeceğini söyledi ve sana söylememi istedi..." Ellerini havaya kaldırır. "Zor iş patron."

Duvara yaslanıp boynumu ovuşturuyorum.

"İyiyim. Yine de pek güvenilir görünmüyorsun."

"Kesinlikle güvenilir biri değilim ama Amanda'ya yanlış yapmam. O benim tarzımda bir insan."

Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum ve gerçekten bilmek de istemiyorum. Amanda her zaman biraz gizemli olmuştur. Anlaşmasının ne olduğunu hiç sormadım ve dürüst olmak gerekirse, bilmek her şeyi daha iyi hale getirir mi bilmiyorum. Bazen gizemler gizemli kalmalı.

"Daha ne kadar kalacaksın?" Soruyorum çünkü henüz eve gitmek istemiyorum. Hayır, burada kalıp bu olası suçlu ile sohbet etmeyi tercih ederim. Şu anda hayatım buna indirgenmiş durumda.

Lex tavana bakıyor ve omuz silkiyor. "Meh, yirmi dakika."

"Tamam. Bekleyeceğim," diyorum ve bir sandalyeye çöküp kırık telefonumu çıkarıyorum. Parçalanmış ekrana bakıyorum ve Lex ılık çalıyor.

"O kaltağı *fena* kırdın, ha?"

"Evet."

"Tamir edebilecek birini tanıyorum. Sizinle gelirim size indirim bile yapar."

Ona bakıyorum ve gözlerimi kısıyorum. "Telefonuma takip yazılımı yükletip beni takip mi sağlayacaksın?"

"Büyük olasılıkla," diye yanıtlıyor, merdivene geri dönüyor ve kablolarla oynuyor.

Neden olmasın ki? Belki evimin önünde pusuya yatar ve bana arkadaşlık eder, böylece kendimi bu kadar yalnız hissetmek zorunda kalmam. "Peki."

Başka kaybedecek neyim var ki?

Hiçbir şey, işte bu. Kaybedecek hiçbir şeyim kalmadı. Zaten hafta sonuna kadar ölmüş olacağım.

Otuz dakika sonra Lex ve ben otoparka doğru yürüyorduk. Güneş ufkun gerisine kayıyor ve Lex'in gümüş saçlarındaki parıltı neredeyse yarı saydam hale geliyor. Kaşındaki ve dudağındaki halkalar ışıklarda parılıyor ve ona bakmak neredeyse acı veriyor.

"Oooh, Tesla'nız varmış," diyor Lex neşeyle, arabama bakıp anahtarlarını parmağında evirip çevirerek. "Bu güzel makineyi kullanabilir miyim?"

"Hayır."

"Peki, azından içine oturabilir miyim?"

Tam iki saniye düşündüm ve sonra "Peki" diye mırıldandım.

Sürücü tarafındaki kapıyı açıyorum ve Lex her şeye dokunarak yolcu tarafına geçiyor.

"Sakıncası var mı?" Ellerini koltuğumda gezdirirken ve parmakları bacağımı okşarken soruyorum. Onun kişisel alanıma girmesinden hoşlanmıyorum. Hayır, bu sadece Luke ve Luke için.

"Üzgünüm, burada sadece dokunsal bir deneyim yaşıyorum. Daha önce bunlardan birine hiç ." Büyük dokunmatik ekrana basmaya başladı. "Bu çok havalı. Çok, çok havalı. Şimdi bana nasıl sürdüğünü göster."

Lex'i arabamla şehrin öbür ucuna götürmem de tam olarak bu şekilde oldu. Görünüşe göre hobim sokak hayvanlarını toplamak. Bir dahaki sefere onunla yatacak mıyım?

Ona bakıyorum ve
ürperiyorum. Hayır.
Benim için hiçbir şey
yapmıyor. Benim
istediğim Luke.

"Buradan sola dön. Hayır, o soldan değil. Bu sola. Diğer sola. Evet. Evet, tam burada."

Sonunda loş ışıklı, kalabalık bir caddede manevra yaparken gözlerimi deviriyorum. İki arabanın arasında bir boşluk var ve zar zor oraya sıkışmayı başarıyorum.

"Burası neresi?" diye sordum. "Beni kaçırıyor musun?" Bu noktada, gerçekten öyle olup olmadığı umurumda değil, sadece merak ediyorum.

Lex parmağını son on dakikadır uğraştığı dokunmatik ekrandan çeker ve gözlerini devirir.

"Seni kaçırarak olsaydım, bilirdin. İşin içinde kloroform ve ip olacağını garanti edebilirim."

Bu güven verici.

Lex soluna doğru başını sallar. "Her neyse, Diablo aşağıda. Geldiğimizi biliyor."

"Diablo?"

"Evet, acayip bir heriftir, o yüzden ne dediğine dikkat et. Onu gücendirmek istemezsin."

"Ne kadar da heyecan verici," diye mırıldanıyorum ve arabadan inip Lex'i kirli beton merdivenlerden aşağıya doğru takip ediyorum. Ne yapıyorum ben böyle? Köşedeki dükkâna gidip telefonumu tamir ettirebilirdim ama yine de . Kendimi korumayı mı kaybettim? Belki de bu Diablo'nun beni bir böcek gibi ezmesini ve acıma son vermesini umuyorum.

Bu düşünceler sadece biraz endişe vericidir.

Lex burnumun kenarını çimdiklerken bana bakıyor ve sonra bir tür gizli kodla kirli kapıyı .

Bir saniye sonra, küçük sıska bir çocuk kapıyı açıyor.

"Lexington," diye ciyaklıyor çocuk. Kıvrıkcık saçları her açıdan yukarı kalkıyor ve geniş kahverengi gözleri beni içine çekerken daralıyor.

"N'aber Diablo," diye yanıtlar Lex.

"Diablo bu mu?" Kaşımı kaldırarak soruyorum. Silahlı korkunç gangster nerede? Bu yeni gelişme beni biraz hayal kırıklığına uğrattı.

Görünüşe göre, artık hayatım bu. Karanlık bodrumlarda aralarla etkileşim kurmak.

"Şimdi de evime yabancıları mı getiriyorsun, ha? Kuralları biliyorsun, göt herif," diyor Diablo, bakışları bir kez daha üzerimde gezinirken.

Lex omuz silkiyor, ceketinden bir enayi çıkarıyor ve ona uzatıyor. Diablo hemen alır ve cebine sokar. "Telefonunun ekranının tamir edilmesi gerekiyor. Ayrıca, o bir doktor. Bir gün işine yarayabilir."

Tamam, bu gittikçe daha az doğru görünüyor. Belki de Diablo bir çeşit mini mafya patronudur. Yakın gelecekte mutfak aletleriyle sağlıksız ameliyatlar mı yapacağım? Artık hayatım bu mu?

Çocuk gözlerini daha da kısıyor ve bizi içeri buyur ediyor. "Tamam. Girin içeri. Ama ellerinize hakim olun. Özellikle de sen, Doktor. Seni tanımıyorum."

"Bu çocuk işçiliği mi?" Lex'i bodrum kattaki daireye kadar takip ederek soruyorum.

"Hayır, Diablo on dokuz yaşında." "On iki yaşında gibi görünüyor."

Diablo homurdanır, "Bunu duydum ve . Ben sadece yaşıma göre ufak tefeğim. Henüz büyüme tamamlamadım." Döner bir sandalyeye oturuyor ve derme çatma bir masanın üzerindeki bir dizi bilgisayar ekranına doğru dönüyor. Duvarlardaki folyo mu? Neden Cheetos gibi kokuyor?

Diablo'nun bakışlarıyla karşılaşıyorum ve "Üzülerek söylüyorum ki büyük olasılıkla daha fazla büyüyemeyeceksin. Öngörülebilir gelecekte kısa boylu olmaya mahkumsun."

Lex beni kabaca dörterken Diablo "Siktir ," diye mırıldanıyor.

"Kusuruna bakmayın," der Lex. "Kalbi kırıldı. Sağlıklı düşünemiyor."
Ona bakıyorum. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Amanda dedikodu yapmayı sever," diyor ve ben derin bir iç çekiyorum. Elbette bu yabancıya benim üzücü hayatımla ilgili her şeyi anlatmıştır. Muhtemelen ben de aynısını yapardım. Bir tür dramatik komedi gibi. Bunda sevilmeyecek ne var?

Diablo bakışlarıma karşılık veriyor. "Tamam. Bu *seferlik* istisna yapacağım. Şimdi, sizin için ne yapabilirim, Doktor? Ekranınızın tamir edilmesi gerektiğini söylemişsiniz?"

Kararımı ciddi şekilde sorguluyorum ama yine de telefonumu teslim ediyorum. Artık geri dönüş yok. Bekleme odamda şüpheli bir holiganla konuşarak bunu ben istedim. Önümüzdeki on dakika içinde FBI burayı basarsa hiç şaşırmam.

"Kahretsin, bunu nasıl yaptın?" Diablo telefonumu önce bir yana sonra diğer yana yatırırken soruyor. Onu yere bırakıyor ve çekmecedan bir takım aletler alıyor.

Lex ellerini masaya dayayarak , "Çocuk gibi davranarak," diye mırıldanıyorum.

"Peki, bu ne kadar sürecek, dostum?"

"Otuz dakika."

"Şunu yirmi beş yap, senin için ne yapacağımı biliyorsun."

Neden kulağa pis geliyor? Lex ve Diablo'yu pis şeyler yaparken hayal etmek istemiyorum. Midemi ağrıttıyor.

Boğazımı temizliyorum. "Peki bu bana ne kadara mal olacak?"

Diablo telefonumla uğraşıyor ve bakışlarıma cevap bile vermiyor.

"Lex halleder."

Dil halkasıyla oynayan Lex'e bakıyorum. "Bunu nasıl kapatıyorsun?" Ona soruyorum.

"Oh, bilmek istemezsin." Haklı.

İstemiyorum.

Diablo elini yüzünün önünde sallıyor. "Oturabilirsiniz.

Üzerimde gezinmek beni daha hızlı hareket ettirmez" diye yapıyor.

Etrafa bakıyorum ve köşede kirli turuncu bir kanepede oturuyorum. O şeyin nerede bilmek istemiyorum. Bok görmüş gibi görünüyor. turuncu muydu, yoksa yavaş yavaş

Zamanla rengi değişti mi? Belki de Cheeto kokusu buradan geliyordur.

"Hadi ama. Sakin ol, dostum," diyor Lex, minderlerin üzerine çökerek. Toz parçacıkları havaya fırlıyor ve ben ceketimin yakasıyla yüzümü kapatıyorum.

"Ben orada oturmuyorum. Bu muhtemelen atmosfere salınan zehirli küf sporlarıdır."

Lex burnundan derin bir nefes alır. "Ah. Zehirli küf sporlarını seviyorum. Bu boktan kafayı bulabilirim."

Aman Tanrım.

Ondan uzaklaşıyorum ve nispeten temiz görünen bir duvara yaslanıyorum.

Zaman geçirmek ve telefonuma casus yazılım yüklemek gibi kurnazca bir şey yapmadığından emin olmak için Diablo'nun çalışmasını izliyorum. Ama hayır, o sadece kırık camı onarmaya niyetli görünüyor. Hızlı ve etkili; yirmi dakika sonra tamir edilmiş telefonumu tutuyor.

"Tamamdır. Rekor zamanı."

Lex başını yana eğiyor, dudaklarından bir enayi sarkıyor, bacaklarını kanepenin koluna dayıyor ve kaşlarını sallıyor.

"Sen en iyisisin."

Diablo biraz kabırır. "Öyleyim ve şimdi *bana* borçlusun."

Duvarı itiyorum ve telefonumu alıyorum. Açıyorum ve mesajlarıma tıklıyorum.

Kalbim duraksıyor ve sonra batıyor. Ağır bir iç çekiyorum. Luke'tan yeni mesaj yok. Ama ona gönderdiklerim kötü bir önsezi gibi göz kırıyor.

Lanet olsun.

"Neden öyle iç çekiyor ki?" Diablo soruyor. "Sıçmak zorunda mı?"

"Hayır. Özlem duyuyor," diye yanıtlıyor Lex ve sonra beni dürtüyor. "Seni bir kitap gibi okuyabilirim. Hadi gel. Gidelim."

"Peki," diyorum ve Lex'i merdivenlerden çıkıp arabama kadar takip ediyorum. İçeri giriyoruz ve ben ön camdan dışarı bakıyorum.

"Peki, şimdi planımız ne?" Lex arkasına yaslanıp bana bakarak soruyor.

Bunu yapmayın. bile geçirme. .

"ister misin?" Ben sorarım.
Lex emicisini ağızından çıkarır. "Hiç
sormayacaksın sandım."

ON İKİNCİ BÖLÜM

ELLIOT

(Lex'i hala ofisimde park halinde olan arabasına götürüyorum ve o da beni eve kadar takip ediyor. Ama ben tam arabamla geçerken Kız kardeşler ön kapımın hemen dışında geziniyorlar. Arabamın yaklaşmasını izliyorlar, yani artık onlardan kaçış yok. Lex'in arabasından inip onlara doğru yürüdüğünü gördüklerinde bakışları genişliyor.

"Kim bu?" diye sorarlar hep bir ağızdan. Luke haklı. Bu ürkütücü.

Lex yine de bir şey düşünmez. Sadece o garip yarım reveransını yapar. "Lex, hizmetinizdeyim."

Onu içeri alırlar. Gümüş rengi saçları ve piercingli yüzünden yırtık kot pantolonu ve siyah savaş botlarına kadar her şeyiyle.

"Peki siz ikiniz nerede tanıştınız?" Jane soruyor.

Lex genişçe gülümser. "Ofisinde. Çok acınası görünüyordu, ben de ona acıdım ve arkadaşı olmaya karar verdim. Peki sen kimsin?"

"Kız kardeşleri," diyorlar hep ağızdan.

"Ah," diye yanıtlıyor ve her ikisinin de ellerini kaldırıp arkalarına öpücükler konduruyor.

Ve ona izin verdiler.

Gözlerimi deviriyorum çünkü onları etkilememesi gerekiyor. Hayatımda zaten yeterince deli var. Daha fazlasını davet etmeme gerek yok. En başta onu neden buraya çağırdığımı bile bilmiyorum.

"Burada ne yapıyorsunuz?" Kız kardeşlerime sordum.

Eliza dürbünü kaldırır. "Hepimiz Luke'u gözetleyebilelim diye seni almaya geldik. Olanları duyduk."

"Bunu bize sormak zorunda kaldığına inanamıyorum," diye mırıldandı Jane ve sonra bakışlarımla buluştu. "Grup sohbetimizi kontrol etseydiniz neler olduğunu anlardınız."

"Aman Tanrım," diye homurdanarak başımı salladım. "Bunu yapmayacağım. Bunu yapmayacağım."

Ama eve girip kapıyı kilitlemek ve odamda saklanmak yerine, bacaklarım park halindeki minibüse doğru hareket ediyor.

sokakta. Vücudum üzerindeki kontrolümü tamamen kaybettim. Uzaylılar ele geçirdi. Şimdi uzaya gidiyoruz.

"Ooh, yani eski sevgiliyi gözetliyoruz, öyle mi?" Lex öyle diyor.

Ön koltuğa geçerken, "Biz hiç birlikte olmadık," diye mırıldanıyorum. Diğerleri arkama yığılıyor ve Eliza direksiyonun arkasına kayıyor. Zar zor , hamile karnı çok büyük.

"Dışarıda olmamalısın, Eliza. Patlamak üzeresin," diyorum ona.

"Bana ne yapacağımı söyleme," diye tıslıyor. "Ben sakat değilim. Sadece kocamanım."

Gözlüklerimi çıkarıyorum ve parmaklarımı göz çukurlarıma sokuyorum. "Peki. Eğer bunu yapacaksak," diye başlıyorum, herkesin duyabilmesi için yüksek sesle konuşmaya dikkat ederek, "ihtiyatlı olmalıyız. Maskaralık yok. Ve ciddiğim."

Kate homurdanıyor. "Ciddi, çocuklar."

"Oooh," diye alaycı bir şekilde cevap verir Jane. "El'e bulaşma çünkü o ciddi."

Başımı koltuk başlığına yaslıyorum ve iç çekiyorum.

Neden zahmet ettiğimi bile bilmiyorum. Zaten kimse beni dinlemiyor.

Lex, "Biliyor musun? Eğer bu Luke denen adamın dikkatini dağıtabilirsek, telefonuna girip bir takip cihazı yerleştirebilirim. Ya da arabasına. Acaba şifresini biliyor olabilir misin?"

"Aman Tanrım, hayır ve bunu yapmayacağız," diyorum omzumun üzerinden ona bakarak. "Bunu yapmayacaksınız."

Bana bakıyor ve sonra başını sallıyor. "Elbette, Ellie-Belly. Bunu kesinlikle yapmayacağım."

Ama istediğini, zaman yapacakmış gibi bir his var içimde.

"Bana öyle deme."

"Ooh, ama hepimiz seviyoruz. Ellie-Belly," diyor kız kardeşlerim. Gözlerimi kapatıyorum ve ondan geriye doğru sayıyorum.

"Peki senin şu gizemli non-ex nerede?" Lex soruyor. "Bu gözetleme nerede olacak? Umarım iyi bir fast-food mekanının yakınında çünkü ben aç bir böceğim. Karnım gurulduyor."

"Şey, olacağını söyledi..." Eliza telefonuna bakıyor, "kardeşinin evi."

"Bekle, ona mesaj mı atıyordun?" Kalbimin sıkıştığını hissederek soruyorum. Çünkü bana mesaj atmıyor. Atmasını beklediğimden değil, ama içten içe, bana hiç ulaşmadığı için inciniyorum.

Aslında daha çok içimde derin bir sızı var. Beni bu şekilde görmezden geldiğine göre benden gerçekten nefret ediyor olmalı.

"Şey, sayılır," diyor Eliza ve bana fazlasını söylemiyor, bu da durumu daha da kötüleştiriyor.

"Kardeşinin evinin nerede olduğunu bilen var mı?" Kate soruyor.

Ve kendime bunun küçük düşürücü olacağını, kesinlikle bu şekilde davranmamam gerektiğini söyleyemeden, "Var" diye geveliyorum.

Hepsi aynı anda konuşmaya başlar ve sonra Lex bağırır, *bekleyin!* Minibüsten dışarı çıkar ve bir dakika sonra büyük siyah bir spor çantasıyla geri döner.

"Bu da ne böyle?" diye sordum.

"Oh, bilmek istemezsin," diye sırtarak cevap veriyor ve bir dizüstü bilgisayar çıkarıyor ve... bu bir dinleme cihazı mı? Kim bu adam?

"Haklısın. Bilmiyorum," diyorum Eliza'ya yol tarif ederken.

Bir hamburgercide duruyoruz ve hariç herkes sipariş veriyor çünkü midem çalkalanıyor ve hala her yerim ağrıyor ve bunun çok ama çok kötü bir fikir olduğunu düşünüyorum.

Yirmi dakika sonra nihayet karavan parkına girdiğimizde, bakmamak için elimden geleni yapıyorum.

Kimi kandırıyorum ki? Pencereye yaslanmış, aşık bir çocuk gibi bakıyorum. Burnumdan aldığım nefes camı buğulandırıyor ve dilim ağzımdan dışarı sarkıyor. Luke'un kamyonetinin dışarıda park ettiğini ve karavanın ışıklarının açık olduğunu görebiliyorum.

Normal, olgun bir yetişkin , kapıya gider, kapıyı çalar ve onunla konuşmak isterdim. Ama bunun yerine, Eliza'dan dürbünü aldım ve onu bir an için görüp göremeyeceğimi görmek için ayarladım.

"Hiçbir şey göremiyorum," diye mırıldanıyorum sinirli bir şekilde.

Lex bir kar maskesi takıp minibüsün kapısını açarken ", " diyor. Ben itiraz edemeden karavana doğru gizlice ilerliyorum. Bu işte çok iyi ve neredeyse tamamen gölgelerin içinde kayboluyorum.

"Ne halt ediyor bu?" Ben mırıldanıyorum ve Jane koltuğunda zıplıyor.

"El, soru sorma. Sadece bu psikopatın bizim tarafımızda olduğuna sevin."

Bir dakika sonra Lex minibüse geri döner, kulaklıklarını takar ve dinleme cihazını cama doğru tutar.

Başını sallayıp bazı düğmelerle oynarken hepimiz sessiz kaldık ve sonra kulaklıklardan birini kulağından çıkarıp "Sem adında biriyle takılıyor" dedi.

"Bu onun kardeşi," diye açıklıyorum.

"Bir kızın gelmesini bekliyorlar. Adını çıkaramadım," diye ekliyor Lex, sonra kulaklıkları tekrar takıyor ve başını daha fazla sallıyor.

"Hangi piliç?" Eliza fısıldıyor ve kalbim göğsümde sıkışıyor.

"Bilmiyorum."

"Hayatına devam etmedi, değil mi?" Kate sorar ve Jane onu kabaca dörter.

"Tabii ki yapmadı. Bahsettiğimiz kişi Luke," diyor Eliza kendinden emin bir şekilde. "El'e sıırılsıklam aşıkı."

Ama aklım beni dinlemiyor. Luke'u başka biriyle hayal ediyorum. Ben olmayan biriyle ve kusacakmışım gibi hissediyorum.

Bir dakika sonra bir araba yanaşıp Luke'un kamyonetinin yanına park ediyor ve içinden uzun kahverengi saçlı, güzel, kıvrımlı bir kadın çıkıyor.

O daha kapıyı çalamadan Luke karavanın kapısını açıyor, iki basamak aşağı atlıyor ve onu kollarının arasına alıyor.

O kollarda olduğumu hatırlıyorum. Nasıl hissettirdiğini. Gözlerimi kırpiyorum, kırpiyorum ve lanet olsun, gözlerim yanıyor.

"Sanırım gitmeliyiz," diye mırıldanıyorum ve Lex kulaklıklarını tekrar çıkarıyor.

"Bir randevuları olduğunu söylüyor. Bir sanat galerisine gideceklermiş."

Kız kardeşlerim anlam verbiir kakofoni içinde konuşmaya başladılar.

Alt dudağımı kemiriyorum ve sonra gözlerimi sıkarak kapatıyorum.

"Eve gitmek istiyorum," diyorum usulca ama kimse dinlemiyor. Sağıma bakıyorum ve Luke'un kadının yüzünün yan tarafına bir öpücük kondurduğunu görüyorum ve yanaklarım ıslanıyor.

Onlara vuruyorum ve tekrar "Gitmek istiyorum." diyorum.

Ama tabii ki fark edilmedim. Hepsi birbirinin üzerine konuşuyor ve Kate bir tür bedensel şiddet tehdidinde bulunuyor. Jane onu minibüsten çıkmaması için fiziksel olarak engelliyor ama bunların hiçbirine gerek yok. Görmem gerekeni gördüm.

"Gitmek istiyorum!" diye bağırdım ve herkes ağzını kapattı. Üzerimize ürkütücü bir sessizlik çöktü.

"Bağırmana gerek yok," diyor Eliza ve ben dönüp Luke'a bakıyorum.

Gözlerimiz otoparkın karşısında buluşuyor ve tüm vücudum aydınlanıyor. Sonra kalbim göğsümde durdu. Yeniden canlandırılmam gerekecek.

Bana doğru ilerliyor, kaşları çatık, ben de kapıları kilitliyorum.

"Siktir, git. İptal et! Fark edildik," bağıırır Lex ve Eliza minibüsü vitesle takıp polis tarafından kovalanıyormuş gibi yola çıkar. Lastikler patinaj yapıyor ve taşlar minibüsün yan tarafına fırlıyor. Ana yola çıkarken parmaklarımı şakaklarıma bastırıp derin nefes alıp veriyorum.

Eliza uzanıp kolumu hafifçe kavıyor. "Özür dilerim, El."

"Sorun değil."

İyi değil. İyi olmaktan çok uzak.

Jane telefonunu çıkararak, "Biraz daha ot sipariş edeceğim," diye homurdanıyor ama ben onları duymazdan . Başımı pencereye yaslayıp gözlerimi kapatıyorum.

Bilmesem daha iyiydi.

Telefonum çalıyor ve her ne kadar görmezden gelmek istesem de ona kayıyor.

Luke: Neden kardeşimin evindeydin?

Parmağımı isminin üzerinde gezdiriyorum ve alt dudağımı kemiriyorum.

görüyorsun. Ben evdeyim.

Luke: Hayır. Seni açıkça kız kardeşinin minibüsünde gördüm.

Luke: Ayrıca, Jane bana etmemi söyledi. Başka bir büyücülük seti sipariş edeceğini söyledi.

İç çekiyorum. "Jane, ciddi mi? Luke'u cadılıkla mı tehdit ettin?"
"Ne? O tatlı saçlarının neden döküldüğünü bilmeli." diye alay ediyor.
"Aman Tanrım," diye cevap ve sonra telefonum tekrar çalıyor ve kabaca yutkunuyorum.

Luke: Neden gelip bir merhaba demedin?

Şimdi mantıksız bir şekilde kızgınım. O birlikteyken bunu neden yapayım ki?

Bir yanıt yazıyorum ve sonra siliyorum. Bir tane daha yazıyorum ve sonunda bir karara varana kadar aynı şeyi yapıyorum.

Ben: Hoşça kal demeye geldim ama meşgul olduğunu gördüm.

Sonra telefonumu kapattım ve ceketimin cebine attım. Bu kadar yeter. Bu işin peşini bırakmalıyım.

Çılgın bir sapık gibi davranmıyorum. Ben bir doktorum, Tanrı aşkına. Aklımı kaçırdım.

"Kendimi iyi hissetmiyorum," dedim. "Beni eve bırakın."

Ama tabii ki dinlemiyorlar. Beni mutsuzluğumun içinde debelenmeye bırakmak yerine, benimle birlikte eve taşındılar ve gitmeyi reddettiler. Eliza kocası Seth'e mesaj atarken, Jane ve Kate kanepeye yerleşip kendilerine benim ucuz şarabımdan dolduruyorlar. Bu sırada Lex evime doğru yürüyor ve telefonunda çılgınca bir şeyler yazıyor.

Muhtemelen burayı gözetliyordur. Bir gün zorla girdiğini görürsem şaşırırmam. Dürüst olmak gerekirse ben olsam içeri girmesine izin verirdim. Bırak ne istiyorsa alsın, Luke'la ilgili olanlar hariç.

Hayır, hepsi bende kalacak.

"El, volta atmayı kes," diyor Jane, bir bardak şarap uzatarak. "İç. Kendinizi daha iyi hissetmenize yardımcı olacaktır."

Eliza omzumdan hafifçe tutup beni kanepeye götürüyor ve Kate ile Jane'in arasına uzanıyorum. Eliza sıkıyor

Odanın diğerk ucundaki sandalyeye oturuyorum ve Lex yere yığılıyor.
Acı şarabı yudumluyorum ve gözlerimi kapatıyorum.

Bunu asla yüksek sesle itiraf etmeyeceğim, ama onların etrafımda olması, mutsuzluğumu uzak tutmak için biraz yardımcı oluyor.

Ama gerçek şu ki, ben sadece üzgünüm.

Grip falan yok. Ölmüyorum.

Hayır, sadece kalbim ağrıyor.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

1 HAFTA SONRA

ELLIOT

"O Tanrım, bu bebek beni öldürüyor. Ben bir balınayım. Hareket edemiyorum ve ayaklarımı göremiyorum. Ben sadece şişmiş, yağ bağlamış bir karmaşayım." Eliza

Kendini mutfak sandalyesine bırakıyor ve Jane ona bir bardak su veriyor ve sonra bana da bir tane veriyor.

Kate uzanıp elimi tutarak, "İçmen gerek El," diyor.

Dediğini yapıyorum. Artık neden bu kadar acı çektiğimi biliyorum. İçimi kemiren ağırlı, berbat hissin, hak etmediğim ve sonunda beni bırakıp giden bir adama saçma bir şekilde aşık olmam olduğu gerçeğiyle yüzleştim.

Kesinlikle kalbim kırıldı.

Bugün, muayenehaneme başladığımdan beri ilk kez hasta olduğumu söyledim. Amanda telefonu kapatmadan önce hattın diğer ucunda sessizdi.

Sanırım yeniden planlamak için hastalarımı arıyor. İkisi de umurumda değil.

Eliza elini alnıma koyuyor. "Ateşin yok." "Biliyorum," diye cevap veriyorum. "Sadece içten dışa doğru parçalanıyorum."

"Onunla konuştun mu?" Eliza yüzünde sempati ifadesiyle soruyor. "Hayır."

"Neden olmasın? O kadının onun baldızı olduğunu biliyorsun. Aldatmıyordu. Bana öyle söyledi," diyor Eliza.

Görünüşe göre, kız kardeşlerim ertesi sabah öfkeyle ona mesaj atıp cevap istemişler ve o da sadece baldızı Anne olduğunu söylemiş. O gece onun sanat galerisi açılışlarından birine gidecekmış.

Bunu sonra saatlerce telefonuma baktım, bana mesaj atacağını düşündüm ama hiç . Bana tek kelime bile etmedi.

Ve dürüst olmak gerekirse, ben de ona mesaj atmadım.

İkimizin de kaçamadığı bir tür sessiz girdabın içinde sıkışıp kalmış durumdayız.

"Biliyorum," diye cevap veriyorum ama bunun bir faydası olmuyor. Artık hiçbir şey yardımcı olmuyor gibi.

Basit gerçek şu ki, onu çok özlüyorum ama bundan sonra nasıl ilerleyeceğimi tam olarak bilmiyorum. Güvensizliğimi aşip onu nasıl ? Yaptığım onca şeyden sonra ona nasıl ulaşabilirim?

Ne yapacağımı bilmiyorum. Endişeden neredeyse felç olacağım.

"Bu iki yönlü bir yol. O da benimle iletişime geçebilir. Ama . Muhtemelen . Beni aşmıştır."

"Cehennem gibi," diye mırıldanıyor Kate, ama hepimiz sessizce oturup bunu . Çünkü gerçek bu. Luke da benim kadar kolaylıkla ona ulaşabilirdi ama ikimiz de ilk hamleyi yapmıyoruz.

Perişan haldeyim. Hayat neden bu kadar zor?

Neden bu adama aşık olmak zorundaydım ki?

"Hayatıma devam etmek benim için en iyisi," diyorum ve hepsi aynı anda konuşmaya başlıyor. Ama durmalarını isteme zahmetine bile girmiyorum. Orada öylece oturup konuşmalarını dinlerken bir yandan da kendimi tutmaya çalışıyorum.

Gerçekten işe yaramıyor. Yavaş yavaş çözülüyorum.

"Aman Tanrım, çocuklar," diye araya giriyor Jane aniden, herkesi susturarak. Gözlerini telefonuna dikey ve iki kez kaydırıyor. "Luke hangi boru hattı üzerinde çalışıyordu?"

"Tanrım, şu anda düşünemiyorum bile. O kadar kötü işemem gerekiyor ki. Bu bebek beni öldürüyor," diye araya giriyor Eliza, elini karnına koyarak kendini yukarı itiyor.

"Çişini tut, Eliza. Bu çok önemli. Hangi boru hattı?" Jane gözlerini kocaman açarak ve eli hafifçe titreyerek, "Hangi boru hattı?" diye sorar.

"İsmi görürsem hatırlarım," diye cevap veriyorum ve Jane telefonunu kaldırdığında midem bulanıyor.

"Bu da Jane?" Fısıldıyorum, tüm vücudum .

"Bir patlama oldu..." diye başlıyor ve ben masaya yığılıyorum, tüm oda dönüyor. Kulaklarımda bir uğultu başlıyor ve nefes almakta zorlanıyorum.

"Üç ölü, muhtemelen daha fazla."

"Aman Tanrım," diyor Eliza, ben hiperventilasyona başlarken. Luke. Hay sikeyim. Sikeyim. *Sikeyim*.

O iyi mi? Telefonumu karıştırıyorum ve yere düşürüyorum. Yerde kayıyor ve dizlerimin çöküp peşinden sürünüyorum. Titreyen parmaklarımla ona bir mesaj yazıyorum.

Cevap yok.

Yanıt yok.

"Çocuklar," diye bağıyor Eliza, acı içinde inleyerek iki büklüm olurken karnına tutunuyor. "Sanırım bu bir kasılmaydı." Sonra yere bir şeyin damladığını görüyorum ve gözlerim açılıyor. "Kötü bir zamanlama olduğunu biliyorum ama suyumun geldiğine eminim," diye ekliyor hafifçe titreyerek.

Gözlerim onun durduğu yere dikiliyor ve derin bir nefes alıyorum.

Gözlerimi ovuşturuyorum ve ayaklarımda üzerinde hafifçe sallanarak ayağa kalkıyorum.

"Hastaneye gitmemiz gerek. Seth'i aramalıyız," diyorum ama sesim kesiliyor ve bacaklarım beni tutamadığı için tekrar yere çöküyorum. "İhtiyacımız var...." Sesim boğuk bir hıçkırıyla kesiliyor.

"Luke'un iyi olduğuna eminim, El," diyor Kate usulca, çömelerek. Ama ona cevap vermek için içimden kaçan hıçkırıları durduramıyorum. Göğsüm nefes almanın acısıyla kabarıyor.

Eğer gittiye, şansımı kaçırmışım demektir.

harcadım. Hepsi yanlış yerleştirilmiş gurur ve korku yüzünden.

Onu sevme korkusu. Onu içime almaktan.

Sikeyim.

Yüzümü ellerime bastırıyorum ve onlar için kendimi tutmaya çalışıyorum ama yapamıyorum.

Yapamam.

Kırıldım ve onun iyi olduğunu öğrenene kadar toparlanamayacağım.

"Çocuklar, çok üzgünüm ama gitmek zorundayız. Trafiğin nasıl olduğunu bilirsiniz ve az önce bir kasılma daha yaşadım," diyor Eliza ve Jane uyuşmuş bedenimi minibüse doğru itiyor.

Jane hastaneye trafiği yönlendirirken ben Eliza'yla birlikte arkada oturuyorum. Eliza koltuğunda homurdanıyor, rahatsız bir şekilde kıpırdanıyor ama yine de uzanıp elimi tutuyor.

"O iyi. O iyi. Biliyorum," diyor ve yanaklarımdan daha fazla gözyaşı süzölüyor. İnanılmaz bir acı içinde ama de beni teselli ediyor.

Ne olursa olsun yanımda olacaklar.

Onlara sahip olduğum için çok şanslıyım.

Benim için her şeyden vazgeçtiler.

Jane bir arabanın etrafından dolanıp küfrederken Eliza bir kasılmayla inler.

"Bir pislik gibi sürdüğün için teşekkürler, sürtük!" Jane bağırır ve sonra arabayı yolun kenarından sürerek bir yarı kamyonun yanından geçer. Ama kimse bir şey söylemiyor çünkü Eliza'nın kasılmaları daha sık geliyor. Böyle devam ederse bebeği yol kenarında doğurmak zorunda kalacağımdan endişeleniyorum.

"Seth pisliğin teki. DnD oyununun bugün olması gerektiğini söyledi. Eğer çocuğumuzun doğumunu kaçırsa boşanacağım," diye homurdanıyor.

"Bunu kaçırmayacak," diyorum ve elini sıkıyorum, telefonuma bakıyorum, cevaplanmamış mesajlarım bana geri dönüyor.

Ben: Güvende misin?

Bana iyi olduğunu söyle.

Cevap yok. Hiçbir şey yok.

Gözlerimi sıkarak kapatıyorum ve zihnimi bunu düşünmemeye zorluyorum. Bunu daha sonra düşünebilirim.

İki saat sonra, Seth hastaneye gelir ve sanki kıcı yanıyormuş gibi kapıdan içeri dalar.

"Tanrım, çok üzgünüm," diyor Seth, yerlerde kayarak ve o kadar hızlı konuşuyor ki söylediklerinden bir anlam çıkarmak zor. "Parti, Ruh Bağlayıcı'ya öldürücü darbeyi indirmek üzereydi.

Ozan gizlilik kontrolünde başarısız oldu ve plan suya düştü. Bir TPK'dan kıl payı kurtulduk...."

Tanrım, Eliza onu parçalayacak. O ölü bir adam. Ona boş boş bakıyorum.

"Tam bir parti katliamı..." diye açıklıyor ve Jane resepsiyon masasını işaret ediyor ve o da hemen harekete geçiyor.

Jane, "Seni boşamadan önce onu kontrol etmeli ve yanına gitmelisin," diyor ve sonra bana mırıldanıyor, "Aptallığı tedavi edecek bir büyü kutusu var mı?"

Başımı sallıyorum ve . "Hayır. Tek tedavi ölümdür."

Sonra sessizlik ikimizin üzerine çöküyor ve ben orada oturup Luke'tan başka bir şey düşünmeye çalışıyorum ama gözlerim telefonuma ve olanları açıklayan haber makalesine yapışmış durumda.

Luke'un üzerinde çalıştığı boru hattı patladı ve üç kişi öldü. İsimlerden bahsedilmiyor. Bu beni deli ediyor. Yani, Luke olma ihtimali çok düşük ama yine de en kötüsünü düşünüyorum. Beynim buna engel olamıyor.

"Jane," diyorum bekleme odasında bana eşlik eden kız kardeşime dönerek. "Luke hakkında herhangi bir bilgi bulabilir miyim diye bakmam gerekiyor." Ayağa kalkıyorum ve saatlerdir öylece oturmaktan bacaklarım ağrıyor.

"Seninle gelmemi ister misin?" diye soruyor ve ben başımı sallıyorum.

"Hayır, sadece resepsiyona gidip soracağım..." sesim kesiliyor ve hızla gözlerimi kırıştıyorum. "Bakalım kurbanların kim olduğunu biliyorlar mı ya da bana bir şey söyleyebilecekler mi?"

Başını sallıyor ve "İhtiyacın olursa beni ara, orada olacağım" diyor.

"Biliyorum, teşekkürler," diyorum ve kapıları iterek geçiyorum. Birinci kattaki resepsiyona doğru ilerlerken bacaklarım titriyor.

Acil alınmayı bekleyen birkaç kişinin arkasında duruyorum. Sonsuzluktan sonra sıra bana geldi.

"Boru hattı kazası hakkında bir şey duydunuz mu?" Tezgâhın arkasındaki kadına soruyorum. Başını kaldırıp bana bakmıyor bile, gözlerini bilgisayarına dikmiş. "Kazazedelerin hangi hastaneye biliyor musunuz?"

"Memorial Care," dedi ve ben de başımı salladım.

"Teşekkür ."

Titreyen parmaklarımla telefonumu çıkardım ve Jane'i aradım.
"Bebekten haber var mı?" diye soruyorum.

"Hayır, henüz bir şey yok."

Başımı sallıyorum ve alt dudağımı ısırıyorum. "Memorial Care'i arayıp Luke'un orada olup olmadığını sorabilir misin... Yapamam... Yapamam, Jane."

"Tabii ki," diyor ve telefonu yüzüme kapatıyor. Telefonu tutarak duvara yaslanıyorum ve bir an sonra telefon titriyor.

"Öyle mi?" Ben de öyle dedim.

Jane ağzından kaçırır, "Orada değil."

Kalbim sıkışıyor çünkü bu ya hayatta olduğu ya da... başaramadığı anlamına geliyor.

"Kurbanların isimlerini açıkladılar mı?" "Hayır, bana söyleyemediler. HIPAA yasası falan."

Anlamıştım. ama bilmemek midemi bulandırmıyordu. "Tamam, tamam. Tamam," diye nefes aldım.

"Olumlu düşünün. O iyi. Bunu biliyorum," diyor Jane. "Luke yenilmezdir."

Çift kapıdan geçiyorum ve duyabildiğim tek şey bu olana kadar bunu defalarca tekrarlıyorum.

Ama yine de buna inanmıyorum. Bu hayatta var olmaya devam etmek için somut kanıta ihtiyacım var. Bana dönmese bile bilmem gerek.

"Jane," diye soruyorum, birden aklıma bir şey geliyor. "Lex'in numarası sende var mı?"

"Neden o adamın numarası bende olsun ki?" diye cevap veriyor, sesi suçlu gibi çıkıyor. Ama ben onu çok iyi tanıyorum. Lex ve kız kardeşlerim o gece gözetlemeden eve döndükten sonra ve telefon numaralarının değiş tokuş edildiğini biliyorum.

Kendilerine engel olamıyorlar.

Aşk romanı toplar gibi tuhaf tipler topluyorlar. İç çekiyorum. "Onu bana ver. Onun yardımına ihtiyacım var."

Lex o gecenin ilerleyen saatlerinde elinde iki sert kabuklu çantayla evime geldi. Eliza, Seth geldikten birkaç saat sonra kız bebeğini başarıyla dünyaya getirmişti ve ben de Fiona bebekle tanıştıktan sonra nihayet eve gidebilmişim.

Yorgunum ve ağrım var ama endişem beni ayakta tutuyor. Berbat göründüğümü biliyorum, kan çanağına dönmüş gözler, buruşuk kıyafetler, her tarafa dağılmış saçlar. Ama Lex korkunç halimi fark etse bile hiçbir şey söylemiyor.

"Aradığınıza çok memnun oldum," diyor. "Kanunları çiğnemeyi seviyorum," diye ekliyor ve onu oturma odama götürüyorum.

"Ol," diyorum, aynı anda hem gergin hem de heyecanlı hissederek. Bunu yaptığımı inanamıyorum ama yine de .

Bir suçlu. Yani, yakında suçlu olacak biri. Eğer bu yüzden hapse girersem, degecek. Kurbanların kim olduğuna dair yeni rapor yok ve bu beni deli ediyor.

Lex bana bir uzatıyor ve ben de açıp içinde bir dizüstü bilgisayar görüyorum. Çıkardım ve sehpanın üzerine koydum.

"Bunu yapmak istediğine emin misin, Ellie-Belly?" diye soruyor ve ben başımı sallıyorum.

"Kesinlikle olmaz. Luke'un adının orada olup olmadığını öğrenmek için polis sunucularına girmemin hiçbir yolu yok," diyorum dizüstü bilgisayarı açarken. "Bu yasadışı ve etik dışı bir şey ve ben buna göz yummam."

Lex gözlerini devirir ve ağzına yeşil bir Airhead tıktırır.

"Sen nasıl istersen," diyor özensizce çiğnerken ve klavyesini tıkırdatmaya başlarken. Ne yapıldığını bile anlayamasam da gözlerim ekrandan ayrılmıyor. Bu adam korkutucu derecede verimli.

"Ben bunu yaparken kucağıma oturmak ister misin? Benim için sorun olmaz." Lex sordu ve ben ondan biraz daha uzaklaştım. Neredeyse onun tepesindeydim, kalbim endişe, sinir ve *umutla* çarpıyordu.

Lex'in parmakları duraklıyor ve sonra tekrar çalışmaya başlıyor. Dudak halkasını ağzına götürüyor ve iç çekmeden önce tuşlara tekrar vuruyor. Her hareket kalbimin çarpmasına ve dönmesine neden oluyor.

Sonsuzluk gibi gelen bir süreden sonra nihayet duruyor ve bakışlarımla buluşuyor.

Kalbim sıkışıyor ve "Anlat bana" diye nefes alıyorum.

"O yaşıyor. Ya da en azından ölenler listesinde değil."

"Aman Tanrım," diyorum, iğneyle delinmiş balon gibi sönüyorum.

"Aman Tanrım. Teşekkür ."

"Evet, rica ederim," diyor Lex, bilgisayarını kapatıp çantasına geri koyarken. "O sunuculara girmek ürkütücü derecede kolaydı. Muhtemelen polisi uyarmalıyım...."

Ama onun saçmalıklarını duymuyorum çünkü Luke yaşıyor. Ölmedi. Bir şansım var. Bir şans.

"Onu takip edebilir misin?" Lex'in söylediği bir şeyi bölerek ağzımdan kaçırdım.

"Bunu yapmamı istemediğini söylemiştin, o yüzden hayır."

Başımı sallıyorum, delirmiş gibi hissediyorum. "Boş ver. Bu delilik. Kendimi deli gibi hissediyorum."

"Neden onu aramıyorsun?" Lex, sesi gülünç derecede mantıklı geliyordu.

Telefonuma bakıyorum ve sonra titreyen parmaklarımla Luke'un adını tuşluyorum. Çalışıyor, çalışıyor ve sonunda otomatik bir sesli mesaja geçiyor.

"Cevap vermiyor."

"Hm," der Lex. "Belki de meşguldür."

Evet, ama neyle meşgul? Kiminle? Tanrım, neden burada benimle değil? Olması gereken yer orası. Şu anda başka bir yerde değil.

İki gün boyunca bunu düşündüm, onu durmadan aradım ama yine de ondan haber alamadım. Zamanımı panikleyerek ve kara kara düşünerek geçiriyorum.

Lex ayaklarını sehpanın üzerine koyup arkasına yaslanarak, "Tamam, Luke'un yaşadığını öğreneli iki gün oldu," diyor. Bir kutu Nerds'ü ağzına atıyor ve dişlerinin arasında çıtırdıyor. "Ve hâlâ üzülüyorsun."

"Evet, tüm çabalarıma rağmen hala benimle iletişime geçmedi," diye cevap veriyorum, üzerimdeki gömleğin eteklerini okşayarak, Colorado'daki mağara turundan sonra bana aldığı gömlek bu.

"Bu çok doğru, ama belki de telefonu kırılmıştır. Herkesin elinde bir Diablo yoktur."

"Neden yine buradasın?" Ayaklarını mobilyalarımın üzerinden iterek soruyorum.

"Sen üzgün bir insansın. Sana eşlik etmek için buradayım."

"Benden bir şeyler , değil mi?" diye soruyorum ve Lex alay ediyor. "Çalacak bir bokun yok," diyor, sonra biraz daha uzun oturuyor.

"Tabii orada burada saklı küçük mücevherleriniz yoksa. Var, değil mi? Prizlerin arkasına mı bakmalıyım? Ya da belki bir yerlerde sahte bir duvarınız vardır. Havalandırma delikleri?"

"Tanrım, bir şey bulana kadar burnunu sokacaksın, değil mi? Sonra da beni soyacaksın."

Arkasına yaslanıyor ve ağzına daha fazla inek boşaltıyor.

Ağzı doluyken mırıldanıyor: "Çaldığım tek şey senin kalbin."

". Sana zar zor tahammül ediyorum."

Pekala, son birkaç haftadır bana ne oldu bilmiyorum ama hayatım son derece dağınık bir hal aldı. Evi temizleme zahmetine de girmedim. Her yerde bok var.

"Telefonuna cevap vermediğine göre, kardeşinin evine tekrar gitmeni ve onunla konuşup konuşamayacağını görmeni öneririm."

"Kardeşinden biraz korkuyorum. Beni ezip geçecek. Onu yakından görmediniz, bir tanker kamyonu gibi yapılı ve kaşları çok çatık."

Yine bana baktı. "Bir doktor için çok olgunlaşmamışsın."

"Biliyorum. Bunu milyonlarca kez söyledin."

"Diplomaların sağduyuyu satın almadığını bilmek ferahlatıcı."

Piyano sehпасına çöküyorum ve kucağımdaki telefona bakıyorum.

Birden kapı çalıyor ve ben yere yığılıp başımı tuşlara bastırıyorum. Gözlerimi kapattığımda uyumsuz notaların sesi havada süzülüyor. Cevap vermeyeceğim. Binlerce kez kapıma gelenin o olduğunu düşünüp umutlanmıştım, oysa gelen sadece bir paket teslimatıydı.

Kalkıp bakmak için motivasyonum yok, sadece tekrar hayal kırıklığına uğruyorum.

"Oh, merhaba," der Lex. "Sen Luke olmalısın. Elliot'ın neden bu kadar dağınık olduğunu anlayabiliyorum. Çok çekici bir örneksin. Gerçekten de çok iyisin."

O kadar hızlı ayağa kalkıyorum ki dizlerim piyanonun kenarına çarpıyor ve sıranın üzerinden geriye, kışımın üzerine düşüyorum. Sonra yarı yürüyerek, yarı sürünerek kapıya doğru koşmaya başladım.

"Evet, onu becermeyi teklif ettim ama beni reddetti. Onun tipi olmadığımı söyledi. Şimdi nedenini biliyorum. Bu konuda duygularım incinmedi bile."

"*Luke*," diye bağıryorum ve Lex'e çarparak onu yolumdan çekiyorum.

Ve işte yırtık kot pantolonu, dar gri gömleği ve alnına doğru sarkıttığı beresiyle verandamın önünde duruyor. Tanrım, iyi görünüyor. Çok iyi ve canlı.

"Merhaba Doktor," diyor elleri cebinde. "Buradasın," diyorum, sesim hafifçe çatlayarak.

Luke şapkasını çıkarır ve elini saçlarında gezdirir. "Evet. Kız kardeşlerin bana endişelendiğini söyledi. Ve biliyorsun, mesajlarını aldım." Lex'e bakıyor ve dudaklarını dişlerinin arasında yuvarlıyor. "Şimdi meşgul müsün? Yoksa geri geleyim mi?"

"Hayır, hayır, Lex de tam ."

"İneklerim olmadan olmaz," diyor ve sehpaye atlayıp onları . "Artık gidebilirim. Hoşça kal, Ellie-Belly. Bir ara beni ara da ."

Bana parmaklarını sallıyor ve sonra Luke'u iterek ön merdivenlerden aşağı iniyor, Luke ve beni bu geniş açık alanda yüz yüze bırakıyor.

"Buradasın," diyorum tekrar çünkü görünüşe göre tekrara takılıp kalmışım.

"Öyleyim."

"Seni beklemiyordum." Boğazımı temizliyorum ve ellerimi ceplerime sokuyorum. "İçeri gelmek ister misin? Buzdolabında hâlâ sana ait birkaç bira var."

"Evet. Bu harika olur," diyor Luke, beni mutfağa kadar takip edip duvara yaslanarak. Buzdolabını açtım ve atmaya kıyamadığım biraları çıkardım. Geri gelirse diye saklamıştım onları.

Ama gerçekten dönmedi, değil mi? Ne olduğunu bilmiyorum ama burada.

O burada.

Ona bir şişe uzatırken elim titriyor ve kaşları bir parça aşağı indiği için bunu fark ediyor.

"Kimdi o adam?" diye soruyor, şişesinin kapağını açarak.

"Bir... arkadaş mı? Onu nasıl sınıflandıracağımı gerçekten bilmiyorum."

Luke tam durmuş, dudaklarını ıslatırken ve çok güzel görünürken Lex hakkında konuşmak istemiyorum.

"Onu becerdin mi?"

"*Tanrım* hayır," diyorum elimi iğrenç saçlarımda gezdirirken. Bugün neden düş almadım ki? "Hayır, sadece sen vardın Luke. Çok, çok uzun zamandır."

Sesim yine kesiliyor ve gözlerimi hızla

kırıştırıyorum. "İyi misin Eli?" diye soruyor.

Ve kelimeleri bulamıyorum. Boğazıma takıldılar.

"Öldüğünü sanıyordum," diye mırıldanıyorum boğazımdaki yumruyu yutarken.

Onun önünde ağlamayacağım.

"Hayır, Eli. Ben buradayım," diyor ve sonra birasını yere bırakıp bana doğru adım atıyor.

Tanrım, o kadar yakın ki kokusunu alabiliyorum. Uzanıp ona dokunabiliyorum.

Yakınlık karşısında titriyorum ve sonra nazikçe elimi tutuyor. Avucumu göğsüne bastırıyor ve boynuna, tam nabız noktasının olduğu yere götürüyor.

Ve hissediyorum, kalbinin gümbürtüsünü. Yaşıyor. Yaşıyor.

"Luke," diye fısıldıyorum ve sonra elim boynunu sıkıca kavlıyor ve onu kendime çekiyorum. Dudaklarım onunkilere çarpıyor ve şok içinde kaskatı kesiliyor.

Bir an için, *korkunç* bir an için, beni iteceğini düşünüyorum ama itmiyor. Sadece yüksek sesle inliyor ve beni kendine doğru çekiyor. Dili hiç vakit kaybetmeden ağızma giriyor, benimkine sürtünüyor ve ben onun içinde erimekten başka bir şey yapamıyorum.

Onu istiyorum.

Onu *hissetmek* istiyorum.

Onu üzerimde, etrafımda, istiyorum.

Ellerim kavriyor, yüzümü eğip ağzına doğru yalayarak ilerlerken parmaklarım saçlarının arasından geçiyor. Çıkardığımız ahlaksız sesler çok iğrenç.

Kalçalarım onun sert sikine doğru yuvarlanıyor ve bacaklarımın arasında o baskıyı hissediyorum ve daha fazlasını istiyorum. Tanrım, bunu özledim, onu özledim.

Başından böyle olabilecekken onu kendimden uzaklaştırırken ne düşünüyordum?

"Eli," diye homurdanıyor, ben gömleğinin altından tutup yukarı çekerken. "Bekle."

"Hayır, beklemek yok. Çok uzun zamandır yoktun," diye mırıldanıyorum ve gömleğini başından çekiyorum. Sonra dudaklarım onunkilere yapışıyor ve beni duvara bastırırken ağzımı sikmeye devam ediyor.

"Eli, bekle," diyor ama ağzımı onunkine yapıştırarak kesiyorum. Artık ona sahip olduğuma göre, bir daha asla gitmesine izin vermeyeceğim. Daha fazla beklemek yok, daha fazla oyun yok.

Hayır. Sadece bu var. Tam burada.

"Seni kaybettiğimi sandım, *benim* olanı kaybettim. Artık beklemek yok.

Yatak odası. Şimdi," diyorum öpücükler arasında.

Kabul ettiğini inleyerek söylüyor, uzanıyor ve beni kaldırıyor. Beni kısa koridordan yatak odamıza taşırken bacaklarım beline dolanıyor.

Bizimkiler.

İşte bu. ne o her zaman öyleydi. I oldu
Kandırmak kendim aksini söylüyor.

Hayatıma girdiği an, o benim olmuştu.

Beni nazikçe yatağa yatırıyor ve bana bakarken iki eliyle gövdemi destekliyor. O ela derinliklerde bir şeyler parlıyor. Şehvet, ihtiyaç ve tanımlayamadığım bir duygu. Çünkü ona karşı duyduğum bu doyumsuz açlığın ötesini düşünemiyorum bile.

Ellerim yüzüne gidiyor ve eğilip ağzını tekrar yakalıyorum, o da bana karşı inliyor. İçimde titreşen ihtiyacı hissedebiliyorum.

Üzerimdeki tişörtü kurcalıyorum ama gerçekten kadar titriyorum. Kimin kıyafet için zamanı var ki? Luke haklıydı.

şu anda bir hapisane gibi hissediyorum. O etraftayken çıplak dolaşacağım, böylece istediğim zaman hiçbir engelle karşılaşmadan üzerine oturabileceğim.

"İzin ver," diyor Luke, başımın üzerinden soyarak. "Bunun rüyasını görmüştüm," diye ekliyor. Ama bunu gerçekten düşünecek zamanım yok. Onu öpmeye devam ediyorum, özünü çekiyorum. O çok iyi, her zaman çok iyi. Ellerim sırtından saçlarına doğru ilerliyor ve onu kendime doğru çekiyorum.

"Lütfen," diye mırıldanıyorum ağzına karşı. "Luke. Sik beni."

"Kahretsin," diye fısıldıyor bana doğru eğilirken ve ben de muhtaç bir nefes alıyorum.

"Sana ihtiyacım var," diyorum ona öpücükler arasında, bir elim pantolonunun düğmesini karıştırırken. Arkasına yaslanıyor ve ben iniliyorum, dudaklarımız bir patlamayla ayrılıyor, ama önce onun pantolonunu, sonra benimkini yırttığında sakinleşiyorum.

"Kayganlaştırıcı," diyorum, düşüncelerim sadece onunla tüketilmeden önce sadece bir saniyeliğine net düşünmeyi başarıyorum.

Komodinin üzerinde el yordamıyla onu arıyor ve sonra tekrar üzerime düşüyor, ağzı tekrar benimkinin içinde eriyor.

"Şimdi," diyorum omuzlarını itip bizi döndürürken. Kalçalarım onunkileri kavıyor ve ellerimin kabarık göğsünde dolaşmasına izin veriyorum. Kayganlaştırıcıya uzanıyorum, zorlanan horozunun ucuna biraz damlatıyorum ve sert uzunluğundan aşağı indiriyorum, kayganlaştırıcıyı yayıyorum ve iniliyor, göz kapakları çırpınıyor.

Ve kendimi durduramadığım için, çok *susadığım* için, eğilip ağzımı tekrar onunkine bastırıyorum.

"Seni becereceğim Luke," diyorum dudaklarını yalayarak. "Beni çok iyi dolduracaksın."

"Siktir," diye soluk soluğa bağırıyor ben kendimi onun üzerine bırakırken. Ön deliğim onu santim santim içine alıyor.

Tanrım, böyle doldurulmak çok iyi hissettiriyor. İçime bir penis girmeyeli yıllar oldu.

Ve o olduğu için çok doğru geliyor.

O burada.

Onu kabzasına kadar alıyorum ve sonra kendimi bir kez daha sokmadan önce kendimi onun ucuna getiriyorum. Beni dolduruyor, geriyor

içimde iz bırakıyor. Geceleri uyanık yatarken tekrarlamak için her itişini, nefesini ve iniltisini ezberliyorum. Bunu asla unutmayacağım.

Asla.

"Eli," diyor Luke, uzanıp başparmaklarını ıslak yanaklarıma sürüyor. "Ağlama. Her şey yolunda mı? İyi hissediyor musun?" Çılgınca başımı sallıyorum ve ona daha sert biniyorum.

"Seni özledim." Söyleyebileceğim tek şey bu. Şu anda söylenmesi gereken tek şey bu. Bilmek zorunda. Bunun benim için ne kadar önemli olduğunu bilmeli. Ona ne verdiğimi. Onun benim için ne ifade ettiğini. Ona söylemem gerek ama düşünemiyorum. Kelimeleri tekrar oluşturabildiğimde ona söyleyeceğim. Artık bir şeyleri içimde tutmak yok. Bundan sonra açık olacağım.

Ona tutunuyorum, ağzım onunkinden hiç ayrılmıyor. Dizlerini büküp girerken gözyaşlarım terimize .

"Siktir, çok iyi hissediyorsun," diye homurdanıyor, ellerini omuzlarımda ve sırtımda gezdiriyor. Kalçalarımı kavıyor, parmak uçları tenimde kalıcı izler bırakıyor.

Zirveye çıktığımızda, bunu birlikte yaparız.

İçime boşalırken ağzımın içinde inliyor ve ben onun etrafında kasılıyorum ve sonra kendimizi uçurumdan tembelce öpüyoruz.

İşimiz bittikten sonra bile . Onu sadece içimde tutuyorum, bir daha asla ondan ayrılmak istemiyorum.

"Luke," diyorum alnımı onunkine yaslayarak.

O ela gözler benimkilerle buluşuyor ve yüzünü ellerimin arasında nazıkçe kucaklıyorum.

"Beni bir daha asla terk etme," diye fısıldıyorum. "Hatalı olduğumu ve seni kendimden uzaklaştırdığımı biliyorum ama her zaman geri dön. Lütfen. Sana ihtiyacım var. Bana karşı sabırlı ol."

Beni kendine çekiyor ve dudaklarımı tekrar dudaklarına götürüyor. Yıllarca böyle kaldık, sadece birbirimizi yedik. Buna açtık. Bunun ne olabileceğine. Bunun ne olduğuna.

Sonunda birbirimizden ayrıldığımızda dudaklarım şişmiş ve yanaklarım onun yüzündeki çiziklerle aşınmıştı.

"Kalacak mısın?" Ben soruyorum ve Luke elini sırtımda bir aşağı bir yukarı gezdiriyor.

"Eğer istersen."

Başımı göğsüne kalp atışlarını dinleyerek, "İstiyorum," diye cevap veriyorum.

"Özür dilerim. Çok özür dilerim," diyorum, parmaklarımla ona tutunarak.

"Ben de," diye yanıtlıyor.

"davrandım," diye eğildim ve gözlerinin düştüğünü gördüm. Öne doğru itiyorum ve ağzımı onunkine bastırıyorum. "Beni hiç affedecek misin?" "Zaten ," diyor ve sonra esniyor. "Ama daha fazla konuşabiliriz

sonra konuşuruz. Kahretsin, beni . Bunu her zaman nasıl başarıyorsun?"

Yüzünün üzerinde geziniyorum ve başparmaklarım kızarmış yanaklarını okşuyor.

Uykulu olduğunda çok melek gibi görünüyor.

"Sen çok iyi bir çocuksun," diye fısıldıyorum ve gözleri kapanırken sırıtıyor.

Bir an sonra horlamaya başlıyor ve ben de gülümseyip kendimi ona yaslıyorum.

Kendimi temizlemeliyim ama istemiyorum. Sadece ona biraz daha sarılmak istiyorum.

Onun üstünde uyanıyorum ve ağzım hemen onunkini . Bir tür ısı güdümlü füze gibi ve hedefini biliyor. Neyse ki Luke buna aldırıyor çünkü beni kendine çekiyor ve ağzını açıyor.

"Günaydın," diye homurdanırken kıcımlı kavlıyor ve kalçalarını yukarı kaldırıyor. Vücuduna manevralar yaptırıyor ve sikini içime sokarak beni bir kez daha geriyor.

"Günaydın," diyorum ve ikimiz de ateşlenip nefes nefese kalana kadar onu öpüyorum.

"Seni tekrar istiyorum," diyor ve ben de başımı sallayarak kabul ediyorum.

Bizi ters çeviriyor, dudaklarımız teması hiç kesmiyor ve ön kollarının üzerinde, içime giriyor. Dili ağzımın her bir köşesini yalarken, sert karnı benimkine doğru kayıyor. Biliyorum.

Genelde kontrol bende olur, ama bunu seviyorum, benden almasına izin veriyorum, burada savunmasız bir şekilde yatıyorum ve yine de kendimi tamamen güvende hissediyorum.

"Kahretsin, çok ateşlisin. ," diye inliyor ağzıma karşı ve o tekrar tekrar içime girerken ona daha sıkı sarılıyorum.

Onun homurtuları benim inlemelerime karışıyor ve birkaç dakika içinde boşalıyoruz.

Nefesini tutarken alını benimkine değişiyor. "Seni öpmenin bu kadar iyi olacağını biliyordum," diyor beni öperken Tekrar.

İçimden çıkıp sırt üstü düşüyor ve yokluğunu hemen hissediyorum. Ona doğru çabalıyorum ve kendimi onun yanına bastırıyorum.

Kendini beğenmiş bir gülümsemeyle "Kendini kurtaramıyorsun, ha?" diye soruyor. "O fareyi yakalayacağımı biliyordum."

"Kaderimi kabul ettim," diyorum ve elim göğsünün üzerinde kayıyor.

"Duş almam lazım," diyor ama kalkmak için hiçbir hareket yapmıyor. Bir süre daha böyle uzanıyoruz, tembelce birbirimizi okşuyor ve yumuşak öpücükler konduruyoruz. Ama yine de son iki haftanın gerçekliği sinsice üzerime geliyor.

"Benden... uzaktayken ne yaptın?" Çekinerek sordum.

"Fazla mesai yaptım," diyor bir elini dudaklarında gezdirerek. "Düşünmek zorunda kalmamak için çalıştım."

Burnumu koltuk altına bastırıyorum ve sonra ona bakıyorum. "Özür dilerim."

"Bunu sen söyledin Eli. Tekrarlamana gerek yok." "Evet, ama ciddi olduğumu bilmeni istiyorum"

"Öyle olduğunu biliyorum. Herkes bana ne kadar mutsuz olduğunu söyledi.

Amanda resimleri gönderdi."

İç çekiyorum, yanaklarımın kızardığını hissediyorum. "Evet, Amanda bana kızgın olduğunu çok belli etti. Bir tür işkence tekniği olarak benim önümde sana mesaj atıyordu."

Kıkırdıyor. "Bana mesaj atan sen olsaydın daha iyi olurdu."

"Biliyorum. Her şeyi berbat ettim. Batırmaktan nefret ederim ama yine de yaptım ve olağanüstü iyi yaptım."

Bana bakıyor, "Hayır, seni dağınık seviyorum."

Söylediğim bu değildi ama o benden uzaklaşıyor ve ben de peşinden koşuyorum. Kendime çocukken sahip olduğum köpeği hatırlatıyorum. Marley beni her yerde takip ederdi. Hatta beni banyoda bulur ve ben bana bakardı.

İşte ben de buna , aşırı hevesli bir ite.

Çarşafı tutunup kendimi sabitliyorum. Luke'un sıçmasını izlemeyeceğim. Benim sınırlarım var.

Suyun açıldığını duyuyorum ve sonra Luke kapı aralığında beliriyor. Kolları yukarı uzanıyor ve kapının çerçevesine tutunuyor, ben de onu içeri alıyorum.

Ona gitmek istiyorum, ama o yalnız kalmak isteyebilir.

Siktir, umarım uzay istemez. Bu çeşit kuantum dolanıklığı mı? Ne kadar uzak olursak olalım, birbirimize çekilmekten kendimizi alamıyor muyuz? Tanrım, o da aynı şekilde hissetsin, bu inanılmaz çekim.

"Sana bir soru sorabilir miyim?" diye , ben de başımı sallıyorum. "Hamile kalabilir misin?"

Gözlerimi onunkilerle buluşturmak için kaldırdım. "Hayır, tüplerimi bağlattım. Ama yumurtalarımı dondurdum. Bir gün çocuk istiyorum."

Dudaklarını ıslatıyor ve başını eğiyor.

"Yani taşıyıcı annelik yapabilir miyiz?" diye soruyor.

Aman Tanrım.

Boğazımı temizliyorum ve başımı sallıyorum. "Evet, Luke.

Yapabiliriz."

"Küçük Elliot'lar küçük Eeyore'lar gibi homurdanıyor. Sabırsızlanıyorum."

Bakışlarına karşılık veriyorum çünkü bu bizim gelecekle ilgili konuşmamız. Bu bana bunun geçici olmadığına dair umut veriyor. "Ya da kaosa neden olan küçük Lukes," diye ekliyorum.

Sırıttırıyor ve karın kasları lezzetli bir şekilde esniyor.

"Duşta bana katıl Eli," diye homurdanıyor ve ben de vakarla yataktan kalkıyorum. Hevesli bir çocuk gibi ona doğru koşuşturuyorum.

Ayağım lavabonun yanındaki halının ucuna takılıyor ve ona doğru yuvarlanıyorum. Sıcak spreyin altında devrildik ve Luke beni tuttu.

Geniş göğsüne. Neredeyse cama çarpacak olmanın verdiği felaketle derin bir nefes alıyoruz ve sonra ağızlarımız çarpıyor. Ve ben doyumsuzum.

Doyamıyorum.

Onu pençeliyor, ağız açık, özensiz öpücüklerle yalıyorum. Luke kıcıımı kavrayıp beni kaldırarak duvara yaslarırken inliyor.

Bacaklarım beline dolanıyor ve sikini tam orada hissediyorum.

"Luke," diye inliyorum ön deliğime tekrar batarken.

"Çok iyi," diye mırıldanıyor hareket etmeye başladığında dudaklarıma karşı. "Sen her zaman *çok iyisin*."

İçime girerken birbirimize karşı kayıyor ve kayıyoruz. O kadar güçlü ki, beni fazla çaba harcamadan tutuyor ve ben küçük bir insan değilim.

"Nasıl bu kadar mükemmel olabiliyorsun?" Ağızına karşı inliyorum.

Ela gözleri benimkilerle buluşuyor ve parmakları kıcıımı kavlıyor.

"Hayır, Eli. Beni her zaman dizlerimin üstüne çöktüren sensin."

Kalbim çırpınıyor ve o içime girerken ağızımı tekrar onunkine yapıştırıyorum.

Sonunda işimiz bittiğinde Luke sabuna uzanıyor ve beni gönülsüzce yıkıyor. Başımı omzuna yaslayarak ona sokuluyorum.

Şu an mutlu ölebilirim.

Sonunda duştan çıktığımızda Luke beni kuruluyor, ama bu benim onun ağızına öpücükler kondurmamla kesiliyor.

Ben dudaklarının peşinden koşarken o kıkırdıyor.

"Bugün benimle kal," diye mırıldandım. "Bütün gün. Bunu tekrar tekrar yapalım."

"Eli," diyor ağızımı yalayarak. "Eve gitmek zorundayım. Annem endişelendi."

"Ah, tabii ki," diyorum, hayal kırıklığı içimde kabarıyor.

Luke bana bakıyor ve başparmağı alt dudağımın üzerinde geziniyor. "Benimle gel."

"Takvimime bakmam lazım," ama toparlanmak için odamıza doğru yürümeye başlamıştım bile. "Gece kalacak mıyız?"

Luke sırtıyor. "Programını kontrol etmen gerektiğini sanıyordum?"

Omzumun üzerinden ona bakıyorum ve sonra ona doğru geri dönüyorum, ellerim göğsüne yapışıyor ve boynuna doğru ilerliyor. "Beni dinleme. Bundan sen nereye gidersen ben de oraya gideceğim. Ben asla seni bir daha gözümün önünden ayırmayacağım."

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

LUKE

(Iliot doyumsuz biri. Sanki duygusal bir baraj yıkıldı ve şimdi ellerini benden uzak tutamıyor. Bu yüzden, aniden otoyoldan çıktı. Sonra parmaklarını direksiyona vurdu, sanki bir şeyi tartışıyormuş gibiydi, sonra inledi ve konsolun üzerine doğru sürünerek kucağıma oturdu.

Elleri şu anda saçlarımda, kalçaları benimkilere sürtünüyor.

Şikayet ettiğimden değil. Onun bu , bağısız yanını seviyorum. Bu onu daha çok istememi sağlıyor.

Tabii bu mümkünse.

Son iki hafta tam bir sefaletti. Ondan uzak durmak için canımı dişime taktım. Kardeşim benim için endişeleniyordu ve hatta kendime iyi baktığımdan, yemek yediğimden ve benzeri şeylerden emin olmak için boru hattına gitti, ama çoğunlukla hala hayatta olup olmadığını kontrol etti.

Hayır, hayattaydım. Sadece içimde biraz ölü *hissediyordum*.

Sonra patlama oldu. Patlamayı hissettiğimde moladaydım, arabamda uyukluyordum - gümbürtü, sıcaklık ve panik çığlıkları.

Kahretsin, o anda bana ikinci bir şans verilmiş gibi hissettim, çünkü oradaki ben de olabilirdim.

Bu yüzden ona geri döndüm. Gerçekten istediğim bir şey için savaşmadan bu hayatı terk etmeye hazır değildim. O andan beri kalbimin tamamen sıfırlandığını hissediyorum. Her şey daha parlak ve daha iyi görünüyor, özellikle de Elliot'a sahip olduğum için.

Yine de gerçekten konuşmalıyız. Daha iyi iletişim kurmalı ve bunun ne olduğu konusunda bir anlaşmaya varmalıyız, ama onun ağzı benimkinin üzerindeyken düşünmek çok zor.

Kulak mememi ısırırken, "Bir otele gidelim," diyor ve ben bütün günü onun kollarında, battaniyenin altında geçirmek istiyorum. Ama ailemin evinden bir saat uzaktayız ve annemle ağabeyim bana mesaj atıp gelmemi bekliyorlar. Bunu erteleyemem.

Eğer ortaya , beni bulurlar.

Boru hattı kazasını duyduklarında çılgına döndüler. İyi olduğumu görmeleri için gelmeliyim. Ayrıca, oraya gitmeyeli uzun zaman oldu ve onları özledim. Tıpkı Elliot için olduğu gibi, ailem benim her şeyim.

"Hayır, Eli, yapamam."

İç çekiyor ve alt dudağı dışarı fırlıyor.

Bir kahkaha attım. "Surat mı asıyorsun?"

"Kesinlikle olmaz. Ben bir doktorum."

"Ne yani, şimdi doktorlar surat asamayacak mı?"

"Bu doktor değil. Ben ağırbaşlı ve medeniyim ve lanet olsun... Bunu itiraf etmekten nefret ediyorum ama seni tekrar istiyorum. İçime girmene izin vermiş olsam da kıcını hâlâ alabileceğimi söyle."

Ağzımı tekrar onunkine bastırıyorum ve kalçalarımı yukarı kaldırıyorum.

"Elbette yapabilirsin, Doktor. Tek yapman gereken o derin otoriter sesini kullanmak ve ben de senin ellerinde macun gibi olurum. Dün gece benim için hiçbir şeyi değiştirmede. Hala senin için eğilirim."

Ofluyor. "Ben otoriter değilim, dominantım. Arada belirgin bir fark var."

Elleri üzerimde gezinirken, göğsümün ve omuzlarımın her bir kıvrımını ve eğimini haritalandırırken ona sırtıyorum. "Çok . Bunu sana söylemiş miydin?"

"Evet, bir ya da iki kez," diye cevap veriyorum ve sonra tüm sıkı çalışmamı hayranlıkla izleyebilmesi için biraz esniyorum.

Pazularımı sıkıyor, iç çekiyor ve sonra ellerini yavaşça üzerimden çekiyor. "Seni küçük bir dolambaçlı yoldan gitmeye ikna edemeyeceğime emin misin?"

"Kahretsin, Eli. İstiyorum ama eve gitmem gerek."

"Elbette," diyor ve sonra konsolun üzerine geçerek bana o süslü pantolonunun içinden dar kıcını gösteriyor. Ben de uzun uzun bakıyorum.

Koltuğuna iyice yerleştiğinde başını bana doğru çeviriyor ve gözlerimiz buluşuyor. O karanlık lanet gözler, beni her seferinde yakalıyor. Uzanıyorum ve avucumun topuğunu ağrıyan sikime bastırıyorum.

"Dokunma ona," diyor, gözlerini tekrar yola kaydırmadan önce bana bakarak. Yağmur yağmaya başladı ve o otoyola geri dönerken pıtır pıtır sesler kabini dolduruyor.

"Beni yapacak mısın?" Ben soruyorum, o da başını sallıyor. "Yapacağım."

Hay aksi. Artık bekleyemem. Tekrar onun içinde olmak istiyorum. Onu içimde istiyorum. Bizi tek bir kişide birleştirmenin bir yolunu bulmak istiyorum, böylece bir daha asla ayrılmayacağız.

Önce sikime, sonra da Elliot'a bakıyorum. Muhtemelen dikkatimi başka şeylerle dağıtmalıyım; beni becerebileceği tüm yolları düşünmek meseleye yardımcı olmuyor.

"Bunun nereye gittiğini konuşmalıyız, değil mi?" Uzanıp elini tutarak söylüyorum.

Yutkunur ve başını sallar. "Tabii ki."

"Peki, bu iş nereye gidiyor, Doktor?"

Koltuğunda kayıyor, gözleri benden önündeki yola kayıyor.

"Bunun bir ilişki olmasını istiyorum. Ciddi, tek eşli bir ilişki." "Sen istiyor musun?" Kalp atışlarımın hissederek soruyorum.

"Evet."

Şu lanet kelime.

"Emin misin?"

"Evet."

Gözlerimi deviriyorum. "Bundan biraz daha fazlasını istiyorum, Doktor. Romantizme ihtiyaç duyuyorum."

İç çekiyor. "İyiyim. Bence sen... Luke, ihtiyacım olduğunu bilmediğim her şeysin. Yalnız olmaktan mutlu olduğumu düşündüğüm bir zamanda hayatıma girdin ama şimdi anlıyorum ki senden önce mutluluğun ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yokmuş. Beni sürekli olarak konfor alanımdan çıkarıyorsun ve hala her şeyin etkisindeyim, ama eskiye dönmek istemiyorum. Kalmak ve bu hayatta seninle birlikte yürümek istiyorum. Sadece seninle."

"Ah, Eli. Biz evleniyoruz. Bu işin sonu oraya ," diyorum ve o da şaka yaptığımı düşünerek alay ediyor.

Bu konuda şaka yapmam.

Koltuğunda kaykılır. "Bildiğiniz gibi, Andrew'la olanlardan dolayı biraz temkinliyim."

"Ben o pislik değilim," ısııyorum.

"Öyle olmadığını biliyorum," diyor. "O bana kendimi hep eksik hissettirdi ama sen... sen bana hiç öyle hissettirmedin. Eğer izin verirsen seni yanımda tutmak isterim."

"Ben tutulabilirim," diyorum gülümseyerek. Evet, şimdiden düğün çanlarını duyuyorum. Beyaz takım elbiseler ve güvercinler düşünüyorum. Belki biraz silah ve havai fişek de ortamı hazırlar.

Elliot dudaklarını ıslatıyor ve sonra bana bakıyor. "Senden çok hoşlanıyorum Luke."

"Ben de seni seviyorum doktor."

"Ben kolay biri değilim." "Duh."

Ofluyor. "Bir de kız kardeşlerim meselesi var." "Hayır, iyiler. Onlardan hoşlanıyorum."

"Andrew onları hiç sevmezdi." "Berbat bir zevki var." "Öyle."

Sessizce oturuyoruz ve ben sertleşmiş aletime bastırıyorum. Bu konuşma inmesine yardımcı olmadı. Hala gitmeye hazır. Göt herif. Görünüşe göre, Elliot'la evlenme düşüncesi onu daha da sertleştiriyor.

Otuz dakika sonra, neredeyse boş bir Tesla şarj istasyonuna giriyoruz ve dokunmatik ekrandaki pil ömrüne bakıp homurdanıyorum.

Şerefsiz, ailemin evine kadar rahatça gidebilecekken arabasının şarja ihtiyacı varmış gibi davranıyor.

"Her ihtimale karşı şarj etmeliyiz," diyor, yanakları kızarmış, nefes alış verişini biraz düzensiz.

"Şimdi öyle mi?" Ona sırtarak soruyorum.

"Evet," diye yanıtlıyor arabasını kimsenin olmadığı uzak bir yere park ederken. Sonra atladi ve ben de şarj aletini çıkarışını izledim.

ve limana doğru itiyor. Hâlâ yağmur yağıyor, bu yüzden ilerlerken yüzünü siper ediyor. Ama sürücü koltuğuna geri dönmek yerine arkaya kayar, parmakları gömleğinin düğmelerini açmaya başlamıştır bile.

Bu adam sikişmek istiyor. Ama bunu istemesini sağlayacağım. Hem de kibarca isteyecek.

Ön cama bakıyorum ve yağmurun içeriyi görmeyi neredeyse imkânsız hale getirdiğini görüyorum. Sert bir şekilde yağıyor, arabanın yanlarını dövüyor. Annemlere vardığımızda çok fazla çamur olacak.

Aynen öyle.

"Gel buraya," diye tersliyor Elliot, gömleğini çekip açıyor ve göğsünü bana gösteriyor. Omzumun üzerinden bakıyorum ve onu içime çekiyorum.

Evet, güzel bir vücudu var, daha sonra her tarafını yalayacağım. "Bana kibarca soracak mısın, Eli?"

Bana bir kaşını kaldırıyor. "Lütfen Luke. Buraya gel. Koca sikinin üstüne oturmak istiyorum."

"Sen böyle söyleyince," diye mırıldanıyorum, sikim pantolonumun içinde zıplıyor; ne zaman kendisinden bahsedildiğini anlıyor. Kapımı iterek açıyorum ve arkaya geçmek için hareket ediyorum ama çok aceleci davranıyorum ve alnımı süslü şahin kanatlı kapının köşesine çarpıyorum.

"Siktir," diyorum, arka koltuğa çöküp elimi yaraya bastırıyorum. Kahretsin, acıyor.

"Ciddi misin?" Elliot pantolonunu indirip kendini bana teşhir ediyor. Diğer her şey bir anda unutuldu.

O benim için striptiz yaparken benim kanamam kimin umurunda? O hayatım boyunca seks yaptığım en seksi kadın.

Elimi çektiğimde "Tanrım, gibisin" diyor. Elliot oturup pantolonumun fermuarını açıp beni dışarı çekerken parmaklarım ve avuç içlerim kan içindeydi.

"Bir tür seri katile benziyorsun," diye ekliyor ve sonra o pislik kanımı yanağıma sürüyor.

"Bunun için çok azgınsın," diye nefes alıyorum.

"Bu tamamen sağlıksız. Barbarca" diyor. Dili dışarı fırlıyor ve dudaklarını ıslatıyor. Sonra uzanıp pantolonunun cebinden küçük bir kayganlaştırıcı paketi alıyor ve üzerime damlatıyor.

"Ben lanet olası bir medeniyim," diyor üzerime çökerken, "Ve sen tıpkı tanıştığımız ilk günkü gibi görünüyorsun." İki parmağıyla yüzüme daha fazla kan sürüyor ve ben kızışmış bir hayvan gibi iniliyorum. "Seni daha sonra temizleyeceğim, saygıdeğer bir hale getireceğim, ama şimdi..." Sert uzunluğumdan yukarı doğru kayıyor ve sonra tekrar bana çarpıyor, araba altımızda sallanıyor. "Şimdi seni becereceğim."

Gözlerim kafamın içinde yuvarlanıyor. "Evet."

O bana binerken parmaklarım belinin çıplak tenine gömülüyor, dili boynumu yalıyor.

Ve eğer bu yaptığım en ateşli şey değilse.

Annemlerin evine beklediğimden bir saat geç varıyoruz, çünkü Elliot rampa çıkışlarında kenara çekip o sinsî ağzını benimkinin tam üzerine yerleştiriyor.

"Bu sonsuza dek sürecektir mi?" Son yolculuğumuzda ona sormuştum.

"Muhtemelen. Bir düğme açıldı ve onu kapatamıyorum.

Sıkışmış," diye iç geçirdi ve sonra beni tekrar öptü.

"Şikayet etmiyorum, Doktor," dedim ve yüzü kızardı.

"Burası mı, tam burası mı?" Elliot düşüncemi yarıda keserek soruyor. Tesla'sını toprak yolda sürüyor ve uzakta ailemin iki katlı evi belirliyor. Burada çok fazla arazileri var, bu da bize istediğimiz her şeyi yapma özgürlüğü veriyor. Evin bir tarafında büyük bir garaj, diğer tarafında ise birkaç ATV var.

İçerideki eğlenceli eşyalarımızı da görmeli. Ona daha sonra silah kasamı göstereceğim. Nasıl ateş edileceğini de gösteririm.

Kahretsin, bu çok
ateşli. "Evet. İşte
bu."

Koltuğunda kayıyor ve ben de elini biraz sıkıyorum.

"Gerginsin."

"Elbette öyleyim. Bu senin ailen. Ya benden hoşlanmazlarsa?
O zaman benden ayrılmak zorunda kalacaksın."

"Hayır, bir şey olmayacak. Seni sevecekler."

İkna olmuş görünmüyor. O zaman yaşayıp öğrenmesi gerekecek.

Sol tarafı gösterip, "garajı görüyor musun? Orada sıfırdan inşa ettiğim bir kamyon var. Her şeyi bitirdiğimizde sana göstermek istiyorum. Seni gezdirmek istiyorum."

Başını sallıyor, beni gerçekten dinlemiyor. Göt herif hâlâ endişeli. Eğilip yanağına bir öpücük , o eğiliyor, içimde eriyor. Artık kısıtlanmıyor ve buna bayılıyor.

Evin önüne park ettiğinde ön kapı açılıyor ve annemle babamın ön verandaya çıktıklarını görüyorum. Babam iş tulumu giymiş, annemin omzunda bir mutfak havlusu, elleri kalçalarında. Bir saniye sonra ağabeyim Liam ve eşi Anne arkalarından çıkıyorlar.

Elliot dönüp bana bakıyor. "Liam bu mu?" diye sordu. "Peki ya Anne?"

"Evet. Seni aldattığımı düşündüğün kişi."

Bunun üzerine kızardı ve dudaklarını tekrar kendime çektim. Elimde değil.

"Çok tatlısın."

Beni tekrar öpmek için hamle yapıyor ama o sırada Liam yüzünde çılgın bir gülümsemeyle penceremize vuruyor. Şerefsiz her zaman araya girmeyi sever. Aslında bunun için yaşar.

"Dışarı çıkmalıyız, yoksa pencereyi kırabilir," diye şaka yapıyorum ve Elliot'ın gözleri açılıyor.

İçimden bir kıkırdama geçiyor ve onu dürtüyorum. "Hadi, Eli. Her şey yoluna girecek."

"Göreceğiz," diye mırıldanarak kapısını açtı ve dışarı çıktı.

Çakıllı patıkaya adımımı atar atmaz Liam beni kucaklıyor ve birbirimizin sırtını sıvazlıyoruz.

"Uzun zamandır ortalıkta yoktun, kardeşim." "Beni meşgul edecek bir şey vardı."

Liam gözlerinde bilmiş bir parıltıyla Elliot'a bakıyor. "Öyle görünüyor. Şimdi, bana şu süslü arabadan bahset, ha? O kadar sessizdi ki

sadece bize sürünerek yaklaştı. Sinsice," diyor Liam, pencereden içeri bakıp ellerini cama bastırarak.

"İçeriye görmek ister misiniz?" Elliot boğazını temizleyerek şöyle der.

"Tabii ki," diyor ve sonra nasıl açacağını bilemediği kapı kollarına bakıyor. Parmağını bastırıyor ve kaşları çatılıyor.

"Lanet olası bir bulmaca bu," diye mırıldanıyor.

Elliot kardeşime kapıyı bastırıp çekerek nasıl açacağını gösterirken kıkırdıyorum.

"Güzel," diyor Liam ve direksiyonun arkasına geçiyor. Ellerini direksiyonun üzerinde gezdiriyor ve ısıklık çalıyor. "Önce Whit, şimdi de bu herif. Kardeşlerim onları nasıl seçeceklerini iyi biliyorlar."

Elliot'a bakıyorum ve o da dudaklarını dişlerinin

arasında yuvarlıyor. "İstersen sen kullanabilirsin."

"Öyle mi?" diyor ve ben başımı Elliot'a doğru eğiyorum. Aileye girmek için rüşvet vermeye çalışıyor. Hiç gerek yok.

"Liam buralarda dolanırken ailemle tanışmak ister misin?" Elliot'a soruyorum ve sonra başımı annemle babamın fısıldaştıkları verandaya doğru eğiyorum, başları öne eğik, gözleri Elliot'la benim aramda gidip geliyor.

Elliot başını salladı. "Evet."

Liam'ı Tesla'yla uğraşmaya devam etmesi için bırakıyoruz, Elliot ve ben ayaklarımız hafifçe çıtırdayarak çakıllı yürüyüş yolunda ilerliyoruz. Elliot'a bakıyorum ve kaşlarının nasıl düştüğünü ve bakışlarının daha ciddi hale geldiğini fark ediyorum. Ağzı yutkunarak nefes alıyor gibi görünüyor.

Ahşap merdivenlerden verandaya çıkarken annem "Luke," diye haykırıyor. Beni kucaklıyor ve ben de onu kendime çekiyorum. "Burada olmana çok sevindim. Çok endişelendik."

"Ben iyiyim anne. Çok iyiyim. Gördün mü?" Kendimi çekip babama bir yumruk attım.

"Ama kafan."

"Sadece bir şeye takıldım," diye açıklıyorum ve Elliot kıpkırmızı kesiliyor. Muhtemelen bana ne yaptığını, bir hayvan gibi yüzüme kan bulaştırdığını hatırlıyor. Yine de beni güzelce , tıpkı ilk seferki gibi profesyonelce.

Annemin gözleri benden Elliot'a kayıyor ve usulca gülümsüyor. "Peki senin arkadaşın kim?"

"Çocuklar, bu Elliot... ya da benim deyişimle Eli. Kendisi bir doktor."

Annem tamamen ona doğru dönüyor ve ellerini tutuyor. "Eli, seninle tanıştığıma çok memnun oldum. Luke gizemli bir şekilde ortalıkta yoktu ve artık nedenini biliyoruz."

Elliot sertçe yutkunuyor ve bana bakıyor. Ona gülümsemekten kendimi alamıyorum.

Anne sonunda Elliot'ın ellerini bıraktığında, Elliot verandanın direğine yaslanmış olan Anne'e doğru döner ve yanaklarını pembe bir allık kaplar. Muhtemelen onunla çıktığımı düşündüğü zamanları hatırlıyordur. Sanki Elliot'ı bu kadar kolay unutabilirmişim gibi.

Pfft.

"Merhaba Eli. Ben Anne," diyor baldızım, elini uzatarak. Elliot çekingen bir tavırla elini tutuyor ve sıkıyor. "Tanıştığımıza memnun oldum."

Başını yana eğiyor ve sonra soruyor: "Bir gün senin resmini yapmak isterim. Çok güzelsin."

Elliot'ın yanakları daha da kararıyor ve ben Anne'in saçlarını karıştırıyorum. "Geri çekil, kardeşim. Onu sinirlendiriyorsun."

Gözlerini deviriyor ve sonra iç geçiriyor. "Bu sadece bir teklifti. Eğer denemek istersen, beni araman yeterli."

Elliot başını sallıyor ve annem boğazını temizliyor.

"Kurabiye yaptım," diyor ve sonra bana dikkatle bakıyor. "Ve hepsini yemeyeceksin Luke. Birazını Elliot'a ayır."

"Elbette biraz ayıracağım. Paylaşmak önemsemektir," diyorum ona içeri girerken. Liam bir süre sonra içeri giriyor, kamyonlarımız hakkında sorular soruyor ve sonra elektrikli arabalar hakkında teğet geçiyor. Yüzüme kurabiye tıktırırken dinlemek için elimden geleni yapıyorum. Annem onları nasıl bu kadar güzel yapıyor? Bunların içinde ne tür bir sihir var? Tarifini alıp aynısını yapmaya çalışmalıyım.

Birkaç kez Elliot'a bakıyorum ve onu ailemle, hatta Anne ile konuşurken görüyorum ve kalbim o kadar doluyor ki. Sert ve ciddi görünmesine rağmen tam uyum sağlıyor. Hâlâ çok gergin olduğunu söyleyebilirim.

Gözlerimiz buluştu ve kaşlarımı ona doğru salladım. Onun gözleri de bana daralıyor.

Aletim seğiriyor ve ereksiyonumu gizlemek için tezgâhın arkasına geçiyorum. Lanet olsun ona ve bana attığı o ciddi bakışa.

"Yani şu patates tabancası..." Liam düşüncemi yarıda keserek şöyle diyor. "Geçen gün bir şeyler patlattım ve lanet olsun, kardeşim, görmeliydin. Düşünüyordum da--"

"Affedersiniz," diyor sağımdan bir ses, Liam'ın söyleyeceklerini yarıda keserek.

İkimiz de Elliot'a dönüyoruz ve o hafifçe kızarıyor.

"Böldüğüm için özür dilerim ama seninle konuşabilir miyim Luke?" Kurabiyemin kalanını ağızıma tikiştirip başımı sallıyorum.

"Elbette," diyorum, tezgâhtan kalkıp kardeşime bakarak. "Bu düşünceni unutma. Bir şeyleri havaya uçurmaya hazır olduğumu biliyorsun."

Ben Elliot'ı kısa koridorda takip ederken Liam bana sırtlıyor ve kimsenin bizi göremeyeceği kadar uzaklaştığımızda aniden durup bana bakıyor.

Omuzlarını dikleştiriyor ve bakışlarımı kendi ciddi bakışlarıyla karşılıyor.

", Eli. İyi misin?"

"Neden bana dokunmuyorsun?" diye ağızından geçiriyor ve kaşlarım şaşkınlıkla birleşiyor.

"Ha? Ben sadece kurabiye yiyordum... ve boku vuruyordum...."

"Evet, biliyorum. Gömleğindeki kırıntıları hâlâ görebiliyorum ama geldiğinden beri bana bir kez bile elini sürmedin. Benden utanıyor musun?"

"Ne be?" Biraz daha dik durarak soruyorum.

Sesi alçalıyor. "Bu trans olduğum için mi? Hepsi bu, değil mi? Bunu biliyordum. Bunun olacağını biliyordum...."

Tüm o kendinden emin duruşu kayboluyor ve endişesinin ağırlığı altında kelimenin tam anlamıyla eziliyor.

Ağızından çıkan kelimelerle gözlerim açılıyor çünkü bu adam neden bahsediyor? Kafam çok karıştı.

"Çünkü Andrew bunu bana da yapardı ve ben bunu tekrar yapamam Luke. Eğer ailenin önünde benden utanıyorsan--"

Elini tuttum ve sonra tek mantıklı şeyi yaptım.

Onu herkesin bizi beklediği mutfağın ortasına geri çekiyorum, etrafında döndürüyorum ve dudaklarımı dudaklarına yapıştırıyorum. Dilimi ağzına sokuyorum ve içine giriyorum.

Onu kendime inliyor. Pislik herif utandığını sanıyor.

Hayır, bu adamı yakaladığım için gurur duyuyorum. Ne kadar şanslı olduğumu biliyorum.

Sonunda kendimi yüzünden çektiğimde Elliot kızarmış, dudakları şişmiş ve kahretsin, keşke bunu yatak odasında yapsaydım diyorum çünkü sikim yine hazır. Yorgun olduğunu düşünebilirsiniz ama bir süper kahramanın dayanıklılığına sahip.

Süpermen sikiyle duyan Süpermen.

Sessizlik ortalığı kaplıyor ve ben aileme dönüyorum. "O benim" diyorum, çünkü bu her şeyi . Hiçbir şey söylenmesi gereken başka şeyler de var.

"*Tanrı'ya şükür*. Ben de öyle umuyordum," diyor annem babamın elini tutarak.

Elimi Elliot'ın boynunun arkasına götürüp hafifçe sıkıyorum. İşte, artık kimsenin merak etmesine gerek yok. Özellikle de Elliot.

"Ve ben transım," diye aniden ağzından geçiriyor, sanki karşılık bekliyormuş gibi vücudu benimkine karşı sertleşiyor. Sanki ailem bağnaz pisliklermiş gibi.

"Oh, öyle mi? Ne kadar harika. Sen mükemmelsin," diyor annem ve sonra koşarak yanına gidip onu kucaklıyor. "Ailemize hoş geldin."

Elliot donakalır, Ma onu kendine doğru çekerken elleri yana sarkar ve sonra yavaşça, çok yavaşça ona sarılır.

Yüzünde şok ifadesiyle bana göz kırpmıyor. Bu doğru, Eli. Uzun uzun bak. Artık bize mahkumsun.

"Bana çocuk istediğini söyle," diyor annem, uzaklaşıp ona gülümseyerek.

"Evet."

"Joel, çocuk istiyor," diyor annem ve ben gözlerimi deviriyorum. "Taşıyıcı annelik yapacağız," diyorum ona.

Nefes nefese kalıyor ve ellerini birbirine kenetliyor. "Oh, bekleyemem.

Çok güzel bebekler olacaklar."

Elliot'ın gözleri fal taşı gibi açılmış, hızla göz kırpmıyor.

"Bana biraz müsaade edin," diyor sesi kısık bir şekilde. Bir kez başını sallıyor ve sonra koridorda gözden kayboluyor.

Tabii ki onu takip ediyorum ve banyoda buluyorum, kapı biraz açık. Ve onu görmek beni neredeyse yıkıyor. Omuzları kamburlaşmış, elleri tezgahın kenarına tutunmuş, derin nefes alırken gözleri kapalı.

"Eli?" Yumuşakça söylüyorum.

"Mükemmel olduğumu söyledi," diyor gözlerini açmadan.

Uzanıp elimi beline bastırıyorum, "Evet, çünkü öylesin."

"Daha önce kimse benim hakkımda böyle bir şey söylememişti."

"Eli, bunu sana söylemiştim. Unutmuş olmalısın. O yüzden tekrar söyleyeceğim. Sen kesinlikle mükemmelsin. Olduğun gibi mükemmelsin ve benim için mükemmelsin."

Kollarımı beline doladım ve başımı boynuna yasladım.

Gözleri fıldır fıldır açılıyor ve bakışlarımız aynada buluşuyor.

Ağızından küçük bir hıçkırık kaçıyor ve parmaklarını gözlerinin altında gezdirirken küçük bir gülümseme beliriyor. Boynunu kemiriyorum ve bana karşı kıpırdanıyor. Gıdıklanan küçük piç.

Kahretsin, tüm bu kıpırdanmalar onu tam burada, bu küçük banyoda almak, öne doğru eğmek ve içeri doğru kaydırmak istememe neden oluyor. Ama buna fırsatımız olmuyor çünkü kardeşim aniden kapıya vuruyor.

"Pekala, çocuklar. Bu kadar ağlamak yeter. Artık gidebilir miyiz?" Liam bağıriyor. "Bu çamur beklemez. Kuraklığın içindeyiz. Bu kuru toprak bu boku hemen emecek!"

İçimi çektim ve kapıyı açtım.

"Pekâlâ kardeşim, planın nedir?" Elliot'ı kendime çekerken soruyorum. Hâlâ gözlerini ovuşturuyor, burnunun ucu biraz pembeleşmiş. "Elliot, adamım, seni ağırlamak güzel," diyor Liam şapkasını geriye doğru çevirirken. "Ve ailenin onursal bir üyesi olarak, biraz çamur atabileceğimizi düşünüyordum, belki bir şeyler yuvarlayabiliriz ve sonra ikinize modifiye ettiğim patates silahını göstermek istiyorum. Kahretsin, çok işe yarayacak. ailede bir doktor olması kullanışlı...."

Elliot yanımda kaskatı kesildi ve , "*Bir şeyler yuvarlamakla* neyi kastediyor?"

Ah, Eli, göreceksin. .

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

ELLIOT

("Bana şaplak atacak mısın, Doktor?" takla kafesine tutunurken
Luke gülümseyerek soruyor. Bir tepenin üzerinden sıçradık ve
düz

mide bulandırıcı bir gürültüyle çamur birikintisine düştü. Kamyon etrafımızda gümbürdüyor ve sallanıyor ve bunu neyle bir araya getirdiğini merak ediyorum. Böyle devam ederse bana daha önce gösterdiği kaynaklar dayanmayacak. Bu makine birkaç dakika içinde parçalanacak.

"Evet," başarıyorum, dişlerim ağzımın içinde takırdıyor. Luke van Beek'in kıcı beni buna maruz bıraktığı için kıpkırmızı olacak. Tüm bu olanlar haince ve sorumsuzca. Hiç eğlenmiyorum.

Ben değilim.

İçimden bir kahkaha kaçıyor ve onu ısıırıyorum. Bunu zaten yaptığımdan daha fazla teşvik etmek istemiyorum.

Luke kıkırdıyor ve sonra yavaşlayarak duruyor. "Güldüğünü duymadığımı sanıyorsun Eli, ama . Süpermen duyuyor, unuttun mu?"

İç çekiyorum, ellerimi üstümdeki rollbar'dan çözüyorum.

"Dehşet ve korku dolu bir kahkahaydı," diye yalan söylüyorum.

"Şerefsiz eğleniyor, ama bunu kabul etmiyor," diye mırıldandı. "Şimdi sana bir iyilik yapacağım. Şuradaki tepeyi görüyor musun?"

Ön camdan bakıyorum ve son derece tehlikeli görünen dik bir tepe görüyorum. Araçlar oraya tırmanmaya çalışmamalı. "Oraya kadar gideceğim ve umarım zirveye ulaşırım. Bu Daha önce hiç çalışmadım ama pes eden biri değilim. Şimdi sana soruyorum Eli. Oraya benimle mi gitmek istersin yoksa inmek mi?"

Tekrar tepeye bakıyorum ve başımı sallıyorum.

"Dışarı," diyorum ve emniyet kemerimi çözüyorum. Yerine kilitlendiği için bir saniye sürüyor ve sonunda serbest kaldığımda başını kendime doğru çekip lezzetli ağzını yalıyorum.

Dudaklarına yumuşak bir öpücük daha kondurarak, "Bir daha kanama olmasın," diyorum.

"Asla," diyor gözlerini devirerek ama ben ona inanmıyorum. Çünkü son iki saat içinde Luke hakkında öğrendiğim bir şey varsa o da tanıdığım en pervasız insan olduğudur. Kardeşiyle daha sonra patates tabancasıyla ne planladıklarını bilmek bile istemiyorum.

Patates tabancasının ne olduğunu bile bilmiyorum. Sadece hayal edebiliyorum.

Kamyondan iniyorum ve Luke kaşlarını bana doğru sallıyor.

"Pekâlâ, geri çekilin," diyor ve gidiyor; kamyonun lastiklerinin kayarak dağa tırmanışını dehşet içinde izliyorum. Bir an için nefes almayı bırakıyorum çünkü bu hiç güvenli değil. Hem de hiç. Ciddi şekilde yaralanacak.

Liam başka bir derme çatma kamyonla yanıma yanaşıp şoför mahallinden dışarı doğru eğildiğinde aklım hâlâ başımda.

Kamyonetinin kapısı yok. Tekrar ediyorum. *Kapısı yok.*

Çatısı da yok. Kesip çıkarmış gibi görünüyor.

"Ona bir şey olmaz. Bunu her zaman yapar ve takla kafesleri bunun içindir," diyor Liam, sanki bu güven verici bir şeymiş gibi. Bu adam emniyet kemeri takmıyor ve daha önce kamyonuna ne yaptığını gördüm. Bu adam ölmek istiyor. Ağzından çıkan tek bir kelimeye bile güvenmiyorum.

"Oh *shiiiiiiit!*" Önümde bağırıldığını duyuyorum ve bakışlarım ileri doğru kayıyor. Luke'un kamyonetinin tepeden aşağıya doğru taklalar atarak geriye savrulmasını endişe içinde izliyorum. Doğruca bir vadiye doğru zıplarken her şey ağır çekimde hareket ediyor gibi görünüyor ve duyabildiğim tek şey yanımdaki Liam'ın çığlıklarına karışan ezilmiş metal kakofonisi. Kamyoneti nihayet yan yatarak durduğunda, her şey kafamın içinde beyaz bir gürültüye dönüşüyor.

Çünkü Luke, birbirine yapıştırdığı çürük bir kamyonla lanet bir tepeden aşağı yuvarlandı.

Buruşmuş kamyonun yattığı yere doğru koşarken kalbim göğsümde atmayı bırakıyor. Aman Tanrım, yaralanmış olamaz. Onu daha yeni geri almışken olmaz. Ona ulaşmak için çamurda debeleniyorum, pantolonumun paçalarını su ıslatıyor ve şoför kapısına ulaştığımda alçak bir kıkırdama kulaklarıma çarpıyor.

Luke pencereden çıkıyor, yanağında uzun bir kesik var.

"Bu harikaydı," diyor gülümseyerek.

Liam koşarak gelip Luke'a yumruk atarken dudaklarım kaşlarımı çatıyor, sanki bu sıradan bir gnmş gibi. Sanki az önce neredeyse lmyordu.

"Luke van Beek," diye . " ne geçiyordu senin?" Ona doğru ilerleyip ellerimi vücudunda gezdirerek soruyorum. "Ciddi şekilde yaralanabilirdin."

"Hayır, Doktor. Ben iyiyim."

"O iyi," diyor Liam ve ben ona ters bir bakış fırlatıyorum.

"Liam, sen kendi işine bak," diyorum ve Liam'ın kaşları alnından fırlıyor. İyi kurtulduk.

"Seni yamalamamız gerek," diyorum, Luke'a dönüp başını biraz daha aşağı çekerek yaraya iyice bakabiliyorum. Dikiş atılmasına gerek yok ama yara izi kalabilir.

"Ben iyiyim."

"Evet, iyi olacaksın," diyorum ve sonra ne eğilip fısıltıyla , "Ama seninle işim bittiğinde kıın iyi olmayacak."

Ayaklarının üzerinde
kayıyor. "Söz m?" diye
sorar. "Evet."

Kardeşine dönüyor ve sırtıyor. "Döndüğümüzde Eli beni mahvedecek."

Yanaklarım epik boyutlara ulaşırken Liam parmaklarını kulaklarına sokuyor, nefesinin altında mırıldanıyor.

"İnsanlara işimizi anlatma Luke."

Boynunu ovuşturuyor, utangaç görünüyor. Omuz silerken yanağından kan damlıyor, "Evet, haklısın, bunu söylememeliydim. Sadece heyecanlandım. Belki de tüm bunlardan dolayı beynim biraz karışmıştır."

Parmaklarım gözlerine doğru uçuyor ve onlara bakıyorum. İyi görünüyorlar. Beyin sarsıntısı geçirdiğinden şüpheliyim ama Tanrım, bu adam beni öldürecek.

"Kafamı falan arpmadım, Eli. Stres yapma. Stres yapma," diyor. "Sadece biraz kafam karıştı."

Liam'ın kamyonetine doğru yürürken ve torpido gözünden ilk yardım çantasını çıkarırken sakınleşiyorum. Luke'u durduğu yerde bandajlıyorum ve yirmi dakika sonra Luke ve Liam'ın 'un kamyonetini dört tekerleği üzerine geri koymaya çalışmalarını dehşet içinde izliyorum.

Sonunda başardıklarında, buruşmuş metal parçasına bakıp bir kaşımı kaldırıyorum.

"İçeri girecek misin?" Luke bana soruyor ve ben iç çekiyorum.

"Geri yürümeyi tercih ederim," diye mırıldandım. "Yolcu tarafı tamamen durumda."

Luke, "Kucağıma binebilirsin," diyor ve ben bunu kabul etmiyorum. Kesinlikle . Bir çocuk gibi birinin kucağına binmeyeceğim.

Ama yine de eve dönüş yolunun geri kalanında kışımı onun kalçalarına yerleştiriyorum, hatta cılız şeyi biraz yönlendiriyorum.

İtiraf etmek istediğimden daha çok eğleniyorum.

Eve vardığımızda Luke ve Liam kamyonetlerini dışarıya park ediyor, giysileri çamur ve yağla lekelenmiş halde birbirlerine bakarak uzun, beyaz bir mekanizma çıkarıyorlar.

"Bu da ne?" Birbirlerine kıkırdarken soruyorum, benim rahatım için fazla hain görünüyorlar.

Bu iyi olamaz.

"Patates tabancası," diyorlar hep bir ağızdan.

"Peki bununla ne yapıyorsun?" diye sordum.

", sana gösterelim," diyor Luke. "Buna bayılacaksın."

"Bunu sevmedim," diyorum o gece Luke ile yatağa kıvrılmışken. Başını omzuma yaslıyor ve bana bakıyor.

"Öyle yaptın. O şeyi vurdun bile. Ay'a karşı ulumak istedin, değil mi? Gömleğini parçalara ayırmak, dünyayı pençelemek?" diyor ve ben gözlerimi deviriyorum.

"Öyle olmadı. Tehlikeli ve biraz da korkutucuydu."

"İstediğin kadar inkar edebilirsin Eli, ama seni duydum. Tıpkı bir kurt adam yavrusu gibi ağzından çıkan o minicik ulumayı duydum."

İçimi çekiyorum ve parmaklarımı saçlarının geçirip çekiştiriyorum. "ama. et, Doktor. Bayıldın."

Seni seviyorum, sanırım, ama bunu dile getirmiyorum. ama bir yanımda korkuyor. Çok erken. Çok erken.

Onun yerine oflayıp puflayıp itiraf ediyorum. "Evet."

Luke aynı hem gülüyor hem de esniyor.

"Kahretsin, bittim. Duşta yaptığın şey beni yıprattı."

Saçını tekrar çekiştiriyorum ve inliyor.

"Hoşuna gitti mi?"

"Bunu bana her zaman, her yerde yapabilirsin," diyor ve sonra gözleri kapanıyor.

Çocukluk yatağında sıcak ve güvenli bir şekilde birkaç dakika öylece uzanıyorum ve uykuya dalana kadar Luke ile bir gelecek düşünüyorum.

ON ALTINCI BÖLÜM

ELLIOT

Sürpriz mutfak tezgahında.

Görev tamamlandı.

Ne olur ne olmaz diye sana kutlama içkisi de bıraktım.

Eliza: Gelemediğim için çok kızgıyım. Bu bebek beni öldürüyor.

Ben: Eliza, artık bir annesin, alıştığın gibi her saat etrafta gizlice dolaşamazsın.

Eliza: İşte tam da bu yüzden bir kocam var, böylece o bebeğe bakben de her saat etrafta gizlice dolaşabiliyorum.

"Kiminle mesajlaşıyorsun?" Luke telefonuma bakarak soruyor. Cebime koyuyorum ve arabadan iniyorum.

Luke'un ailesinin evinden eve beklediğimden biraz daha geç döndük ama yine de kendimi tutmam beni şaşırttı. Onunla öpüşmek için sadece iki kez yolun kenarına çıktım. Destansı boyutlarda bir başarıydı. Araba sürerken tüm vücudum kelimenin tam anlamıyla ona doğru eğiliyordu. Muhtemelen çok ama çok güvensizdi. Ehliyetimi iptal ettirmeliydim.

"Hiç kimse," diye cevap veriyorum ve Luke gözlerini deviriyor.

"Sen kötü bir yalancısın. Kız kardeşlerine mesaj atıyorsun, ha? Benim hakkımda ne diyorlar?"

Eve girerken "Yok bir şey," diye cevap veriyorum. "Seni terk ettiğim için hâlâ kızgınlar mı?"

Alay ediyorum. "Hayır, tekrar bir araya geldiğimiz için çok heyecanlılar. Bir parti vermek istiyorlar."

"Hm, partileri severim," diyor beni mutfağa kadar takip ederken ve Jane'in dediği gibi, orada.

"Senin için bir şeyim var," diye başlıyorum, kendimi aniden gergin hissederek. Küçük kutuyu alıp ona uzattım. "Al bakalım."

Avucuna koyduğumda Luke ona bakıyor.

"Acaba bu ne ?" diyor ve sonra üstünü yavaşça çıkarıyor.

Dudaklarının kenarları yukarı kalkıyor ve bana sırıtıyor.
"Biliyordum. Profesör X gibi lanet bir zihin okuyucuyum."
Ayaklarımın üzerinde kayıyorum ve ona bir kaşımı kaldırıyorum.
"Yani...?"
Evimin küçük anahtarını elinde tutuyor. "Önce bana sormalısın,
Eli. O zaman evet derim."
Öfkeyle ofluyorum. "Luke, benim yanıma taşınır mısın?"
Kutuyu yere bırakıyor ve eliyle çenesini ovuşturarak beni
bekletiyor.
"Sadece cevap ver, evet ya da hayır," diye . "Benimle yaşamak
istemiyorsan reddedilmeyi kaldırabilirim."
Küçük patlamama kıkırdıyor, beni aniden kollarına çekiyor ve
kaldırıp kışımı tezgâhın üzerine koyuyor.
"Tabii ki evet Eli. Evleniyoruz, unuttun mu?"
Ellerimi saçlarında gezdiriyorum ve yüzünü kendime doğru
çekiyorum. "Tamam."
Sırıtıyor ve ağızma bir öpücük konduruyor.
"Bundan emin misin?" diye soruyor, ben de
başımı sallıyorum.
"Evet," diyorum, bacaklarımı beline dolayarak ve ayak bileklerimi
birbirine bağlayarak.
"Bu benim için yeterince iyi."

1 HAFTA SONRA

"Sonunda ailemin evinden tüm eşyalarımı aldım ve resmen taşındım," diyor Luke, kanepeye uzanıp kalçalarını iki yana açarak.

Onlara bakıyorum. Ona yakın olmak, ona yapışmak için duyduğum bu doyumsuz ihtiyacın azalacağını düşünmüştüm, ama her geçen gün daha da güçlendi. Görünüşe göre muhtaç bir kaltağım. Gerçi Luke hiç şikayet etmiyor. İçimdeki canavarı beslemeyi seviyor gibi görünüyor.

"Buraya gel, Eli," diyor. "Resmen taşındığım gerçeğini kutlamamız gerekiyor."

Tartışıyormuş gibi yaparak ofluyorum ama bedenim çoktan onunkine doğru ilerliyor.

Kucağına çöküyorum ve beni göğsüne çekiyor. "Nasıl kutlayalım?" diye soruyor boynuma sokularak.

"Ne istersen yapabiliriz," diye cevap veriyorum ve kulak mememi emiyor.

"Bütün Ölümcül *Silahları* bitirdiğimize göre bütün *Zor Ölüm* filmlerini izlemeye ne dersin?"

"Peki," diye cevap veriyorum, ona doğru eğilerek.

"Pizza sipariş edip sonra da ."

"İyi, ama sadece uyanık kalmayı başarabilirsen," diye cevap veriyorum ve o da homurdanarak beni kendine daha da yakınlaştırıyor.

"Tanrım, seni seviyorum," diye mırıldanıyor ve tüm bedenim kaskatı kesiliyor.

"Ne?" Nefes alıyorum, kalp atışlarım hızlanıyor, tüm vücudum ısınıyor.

"Seni seviyorum," diyor Luke, sanki bunu daha önce binlerce kez söylemiş gibi. Ama söylemedi. Bu üç kelimeyi bana ilk kez söylüyor.

"mi?"

Sanki bilmediğim için aptalmışım gibi, "Duh," diyor kesin bir ifadeyle. Kaşlarım çatılmış bir halde ona bakıyorum. "Ama neden?"

Sanki çok komik bir şey söylemişim gibi başını arkaya atıp gülüyor. Hiç de komik değil. Ciddiyim, bilmem gerek.

"Çünkü çok seksi ve akıllısın ve beni güldürüyorsun ve bilmiyorum Eli, ilk günden beri sana çekildim. Bunu gerçekten açıklayamam, sadece senden bir daha asla ayrı kalmak istemediğimi biliyorum. Ve bu benim için yeterli. Ben basit bir adamım."

Yutkunuyorum, gözlerim yanıyor. "Teşekkür ."

"Hayır, Eli, bana teşekkür etme. Ama beni sevdiğini söyleyebilirsin. Beni , değil mi?"

Yüzünde bir güvensizlik ifadesi görüyorum ve burnumu çekiyorum. "Elbette seni seviyorum. Bir ."

"İlk söyleyemeyecek kadar korkaksın, ha?" Luke diyor ve bana gülümsüyor.

"Evet. Bu konuda koca bir bebek gibiydim."

"Senin baban olabilirim," diye mırıldanıyor ve ben ona dirsek atıyorum. "Öyle söyleme. Bu benim sapkınlığım değil."

Kıkırdıyor ve sonra şöyle diyor: "Yine de denemek istediğim bir şey var. Henüz yapmadığımız ama hayalini kurduğum bir şey."

Kaşları kalkıyor. "Ne oldu?"

"Ben şuradaki piyano tuşlarının üzerine otururken sikimi yalamanı istiyorum. Çaldığını duydum ve bu beni çok azdırıyor. Bu sesle mastürbasyon yapıyorum."

Nefesim kesiliyor ve kendimi bir anda sıcaklıkla dolup taşmış hissediyorum. "Evet."

Dudağını ısıyor ve sikinin altımda sertleştiğini hissediyorum.

"Sonra işimiz bittiğinde, beni onun üstünde becerebilirsin, tamam mı? O çok sevdiğim kayışla?"

"Evet."

Üzerinden kayıyor ve tek bir amaçla yatak odasına doğru ilerliyorum, ama sonra pencereden gelen bir tıkırtı ikimizin de donup kalmasına neden oluyor.

"Şaka yapıyor olmalısın," diye mırıldanıyorum, pencereye bakıyorum ve dışarıda gezinen üç şekil görüyorum.

Bunun kim olduğunu çok iyi biliyorum. Tabii ki, bizi yalnız bırakamazlar.

Hışımla kapıya gidip açıyorum ve parmaklarını bana doğru sallayan Lex'e dönmeden önce Jane ve Kate'in yüzlerindeki şaşkın ve suçlu ifadeyi görüyorum.

"Siz üçünüz kendinize engel , değil mi?" İç çektim.

Jane'in elinde bir telefon sallanıyor ve o da omuz silkiyor. "Hepimiz her şeyin nasıl gittiğini görmek istedik ve sen grup mesajlarına cevap vermiyordun. Ve Eliza burada olamadığı için... bunu kaydetmek zorunda kaldık. Bu büyük bir olay, El. Luke sonunda taşındı...."

Burnumun kenarını çimdikliyorum, Luke'u piyanomun üzerinde sıkma planım gözlerimin önünde dağılıyor. Ama gerçekten ne bekliyordum ki? Huzur ve sessizlik mi?

Buna sahip olabileceğimi düşündüysem aklımı kaçırmışım demektir.

"O zaman içeri gelseniz iyi olur, çünkü gelene kadar gitmeyeceğinizi biliyorum. Luke'un sizinle dedikodu yapmak istediğini biliyorum."

Birbirlerine bakarlar ve sonra çalıkların arasından çıkıp ön kapıya doğru ilerlerler.

Luke gözüme takılıyor ve gülümsüyor ama bunu hafife almayı reddediyorum.

Ağızımdan küçük bir kahkaha çıkıyor ama kimse duymadan .

"Duydum," diye fısıldıyor Luke.

Ona doğru ters ters bakıyorum. "Bir şeyler duyuyorsun."

"Burada oldukları için mutlusun," diyor bana usulca. "Sikimi sonra yersin, tamam mı? Biraz onlarla takılalım. Önce aile, mı Eli?"

Başımı sallıyorum ve parmaklarımı onunkilerin arasından geçiriyorum.

Ve lanet olsun, eğer mutfığımdaki herkesin yüksek sesle konuştuğunu görmek kalbimin göğsümde birazcık şişmesine neden olmuyorsa.

Buraya geleceğimi kim düşünebilirdi ki? Ben değil.

EPILOG

1 YIL SONRA

LUKE

(Bir yıldır birlikteyiz ve kafamda en ince ayrıntısına planladığım düğün gerçekleşmediği için huzursuzlanıyorum.

En azından henüz değil. Hayır, Elliot bu konuyu her açtığımda kaçıyor, sanki benimle evlenmek istemiyormuş gibi.

Ama bu doğru olamaz, çünkü yalnız kaldığımız her an üzerime atlıyor. Ve hatta çoğu zaman yalnız olmadığımızda bile. O pislik ellerini üzerimden çekemiyor. Yani, bunu resmileştirmek istiyor olmalı, değil mi? Çünkü evlilik konusunu açtığımda bana açıkça 'hayır' demedi.

Ben de onunla gidiyorum. Bu pislik ve ben sonsuza dek birlikteyiz.

Elliot uzun bir iş gününün ardından seks gibi kapıdan içeri giriyor. Yemek pişirdiğim mutfığa gömleğinin düğmelerini açıyor ve onu çıplak düşününce ağzım sulanıyor.

Aletim çoktan hazır.

"Selam Doktor," diyorum, yanıma yaklaşıp yanağımı okşamasını izliyorum. Biraz eğilip dudaklarımı başının tepesine bastırıyorum. Daha da yaklaşıyor ve yüzünü yukarı doğru eğip, bana karşı inleyene kadar derinden öpüyorum.

Sonunda birbirimizden ayrıldığımızda ben ağır ağır nefes alıyordum ve Elliot'ın saçları dağılmıştı.

"İş nasıldı?" Sormayı başarıyorum çünkü yemek yanıyor ve açlıktan ölüyorum. Seks beklemek zorunda.

"Amanda bugün kabus gibiydi ve Lex beni rahat bırakmıyor. Yapacak daha iyi bir şeyi yokmuş gibi rastgele ortaya çıkıp takılmaya devam ediyor," diye homurdanıyor.

Daralmış bakışlarına kıkırdıyorum.

"Onu biraz ister misin? Seni yalnız bırakmasını sağlayayım mı?"

Elliot'ın kaşları kalkıyor ve başını sallıyor. "Hayır, eninde sonunda . Bazı hastalarla arkadaş oldu, bu yüzden henüz ondan kurtulamıyorum. Ayrıca Amanda'yı gülümsetiyor... bazen. İçinde sakladığı o küçük neşeyi öldürmekten nefret ediyorum."

Pislik herif Lex'le arkadaş olduklarını bilmediğimi sanıyor. O pisliği seviyorum bile. Elliot bir gün, Lex'in insanlar üzerinde küf gibi büyüdüğünü söylemişti.

Buzdolabına doğru ilerliyor ve bir fincana şarap doldurup yudumluyor. Beni yemek yaparken izlerken tezgâha yaslanıyor.

"Bugün bir taşıyıcı annelik merkezinde çalışan bir meslektaşım ile konuşuyordum ve korkup kaçmadan önce bu konuyu sizinle görüşmek istedim."

Ocağı kapatıyorum ve kollarımı göğsümde kavuşturup başımı eğerek ne söylemeye çalıştığını anlamaya çalışıyorum. Elliot eskiden olduğu gibi bazı şeyleri içinde tutmama konusunda iyiydi. Biraz zaman aldı ama artık çoğunlukla açık bir kitap gibi.

"Benim için yavaş ve güzelce hecelelemisin, Eli. Çocuk sahibi olmayı konuşmak istediğini mi söylüyorsun?" Heyecandan karnımın sıkıştığını hissederek soruyorum.

"Şey, evet."

Elimi çenemde gezdiriyorum ve Elliot kaşlarını kaldırarak bana bakıyor. "Bu konuda söylemek istediğin bir şey var mı Luke? Bu gerçekten seni de dahil ediyorum."

"Evet, ama şöyle bir şey var. Evlenmeden çocuk sahibi Eli. Saygın olmam gerek. İnsanlar parmağında bir yüzük görmediklerinde ve kucağında bir bebek olduğunda ne düşünecekler?"

Burnunun kenarını sıkarak iç geçiriyor. "Peki."

Tezgâhtan uzaklaşıyorum. "Sen mi bana soracaksın yoksa ben mi sana soracağım?"

Nefesinin altında homurdanıyor ve moralimin başladığını hissediyorum. Bu adam gerçekten benimle evlenmek istemiyor mu? Tanrı aşkına, onunla yaşıyorum ve bebeklerden bahsediyoruz.

"Benimle evlenmek istemiyor musun, Eli? Sadece , tamam mı?"

Gözleri fal taşı gibi açıldı ve bana bakakaldı. "*Tabii ki* sizinle evlenmek istiyorum Luke. Bunun bir sürpriz olması gerekiyordu. Hepsi bu."

Kaşlarım saç çizgime çarptı. "Ha?"

"Bu hafta sonu, plaj gezisi, otel odası..." diye homurdanıyor. "O zaman sana soracaktım."

Dudaklarım sırtarak kıvrılıyor ve onu kendime doğru çekiyorum.

"Öyle mi?"

"Evet, elbette. saygıdeğer biri değilmişsiniz gibi hissetmenizi istemeyiz."

Yüzümü boynunun kenarına bastırıyorum ve kokusunu içime çekiyorum. "Biz evleneceğiz."

İçimde eriyor. "Evet."

Onu sıkıca sarıyorum. "Bebeklerimiz olacak." "Evet."

Homurdanıyorum ve ellerimi pantolonundan aşağı kaydırıp kıcını kavıyorum. "Tüm bu bağlılık ve sorumluluk konuşmalarıyla beni azdırıyorsun, Doktor."

Elliot homurdanıyor ama kalçalarını benimkilere doğru kaldırıyor ve ben inliyorum.

"Yemeği unut," diyor ağzımı onunkine yaklaştırarak. "Onun yerine seni yiyeceğim." Sonra benden bir adım geri çekiliyor ve sesi emredici tonuna dönüyor: "Giysilerini çıkar. Yatağa uzan. Kıcın havada. Şimdi."

Ve lanet olsun, eğer yatak odasına koşmazsam, kıyafetlerim yanıyormuş gibi dökülür.

EPILOG

4 AY SONRA

ELLIOT

("Bunu dört ayda başardığımıza inanamıyorum," diyor Eliza, çökerek karşı ve kapı çerçevesi. "Biz vardır Lanet olsun. Muçize

Biz neyse işçiler de odur."

Müstakbel kayınvalideme bakıyorum ve o da ellerimi tutuyor. "Çok yakışıklı görünüyorsun. Luke seni koridorun sonunda beklerken gördüğünde bebek gibi ağlayacak."

"Bu adam hayatında bir gün bile ağlamadı," diyorum ve Luke'un annesi gözlerini deviriyor.

"Bu konuda bana güvenin."

Bir saat sonra, Luke aynı derecede şık bir smokin giymiş ve o kadar iyi görünüyor ki nefes alma yeteneğimi kaybetmiş bir halde köşeyi dönerken, ben sunakta şık bir smokin içinde, ellerim önümde kenetlenmiş bir şekilde duruyorum.

Gözlerimiz buluşuyor ve kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi hissediyorum.

Yaklaşırken nemli gözlerini siliyor ve benden sadece birkaç santim uzaktayken beni kollarının arasına çekip ağzıma bir öpücük konduruyor. doğru yalayarak ilerlerken yanaklarından süzülen gözyaşlarını hissedebiliyor ve tadabiliyorum.

Bu öpücük o an için tamamen uygunsuz ama yine de yapmasına izin verdim. Nasıl vermem? O benim.

Hepsi benim.

Sonunda birbirimizden ayrıldığımızda ikimiz de nefes nefese kalmıştık. "Çok ateşli görünüyorsun," diyor usulca.

"Sen de öyle."

"Bu smokin kaşındırıyor," diye fısıldıyor ve dudaklarımdan küçük bir kahkaha kaçıyor.

"Peki, seni daha sonra bundan kurtarabilirim," diye fısıldıyorum ve Luke'un gülümsemesi genişliyor.

", Doktor."

Biraz daha burnunu çekip gözlerini ovuşturduktan sonra arkadaşlarımızın ve ailemizin önünde yerimizi alıyoruz. Küçük bir toplantı; kız kardeşlerim, Luke'un ailesi ve birkaç yakın arkadaş, ama ihtiyacımız olan tek şey bu. Önemli olan bu, tam burada.

Sem'in kocası Magnus töreni yönetiyor ve ben de elimden geldiğince onu takip ediyorum ama dikkatim onun üzerindyeiken bunu yapmak çok zor. Ellerim sürekli göğsünde geziniyor, ağzım sürekli onunkine doğru hareket ediyor.

Ve sonunda "" dediğimizde, kendimden geçtim. Hayatımda hiç bu kadar sırtıtmamıştım. Yüzüm acıyor. Bunu telafi etmek için yarın kaşlarımı daha fazla çatmam gerekecek.

"Artık benim kocamsın," diye mırıldanıyor Luke kulağıma ve tüylerim diken diken oluyor. "Artık benden kurtulmak yok."

"Senden asla kurtulmak istemiyorum," diyorum ona doğru eğilerek. "Aynen."

Ellerimizi birleştiriyoruz ve koridordan aşağıya, küçük aile ve arkadaş topluluğunun yanından geçerek arabama doğru yürüyoruz.

"Sence herkes uslu duracak mı?" Luke'a soruyorum ve o da .

"Pek olası değil. Daha önce Liam'ın arabasının arkasında dev bir kutu gördüm. Bunların havai fişek olduğuna eminim, büyük olanlardan. Ve kız kardeşlerinin Lex'in kulağına bir şeyler fısıldadığını fark ettin mi? Amanda'dan hiç bahsetmeyeyim bile."

"Bu resepsiyonun polisin çağırılmasıyla bitme ihtimali nedir?" diye sordum. "Gerçekten, bana bir yüzde ver."

Luke yüksek sesle güler. "Oldukça iyi, Eli. Hem de çok iyi."

Benim için arabanın kapısını açıyor, gözlerinin içine bakıp gülümsüyorum. "O zaman kefalet için para ayırdığıma sevindim."

"Bende de biraz var. Kardeşlerimin ihtiyacı olduğunda kullanmak üzere özel bir birikim hesabım var."

"Oh Tanrım...." Mırıldanıyorum.

Luke dudaklarını benimkilerin üzerinde gezdiriyor. "Sonsuza kadar bana bağlı kalma kararından pişman mısın?"

"Tabii ki hayır. Aslında ben de tam o gün evime davetsiz geldiğin için çok mutlu olduğumu düşünüyordum" diye cevap veriyorum.

"Ve bana hırladığın ve arabanla ayağımı ezdiğin için çok mutluyum."

"Ben hırlamam."

"Seviyorsun ve ben yine de seni seviyorum."

"Hm," diyorum, uzanıp ereksiyonunu avuçluyorum. "Ben de seni seviyorum."

EPILOG

3 YIL SONRA

ELLIOT

"Ben evdeyim," diye bağıriyorum, eve giriyorum ve bebeklerin çığlıklarını duyuyorum. Korkunç tonlar ve armonilerden oluşan bir şenfonî,

Kulaklarımı kadar.

Aman Tanrım, bu artık benim hayatım.

Köşeyi döndüğümde Luke'un Amelia'yı giydiğini, Noah'nın salıncakta sallandığını ve Jacob'ın da oyun parkında karın egzersizi yaptığını görüyorum. Hepsi çığlık atıyor - bazıları diğerlerinden daha mutlu tonlarda. Luke hariç, o şaşırtıcı derecede sakin ve soğukkanlı görünüyor, sanki kargaşanın tadını çıkarıyor.

Üç tane çocuğumuz var. Üçüzler.

İnanın bana, öğrendiğimde bayılmak üzereydim. Taşıyıcı dev gibiydi ve her şeyi benden çok daha zarif bir şekilde halletti.

Hepsi altı hafta erken doğdu ve Luke ve ben, anne babası, erkek kardeşleri ve kız kardeşlerim gibi her biriyle birlikte YYBÜ'de saatler geçirdik.

Bu bir köyü gerektirir. Bunu şimdiye kadar hiç anlamamıştım. Bu kaosla başa çıkmak için koca bir şehre ihtiyacım var.

"Annem az önce gitti," diyor Luke, ayaklarının üzerinde zıplayarak ve Amelia'yı hafifçe sallayarak. "Küçük kızımız dış çıkarıyor ya da öyle bir şey, çünkü tam bir huysuz. Bana seni hatırlatıyor."

Gözlerimi deviriyorum ve eğilip önce onun başına sonra da Luke'un dudaklarına bir öpücük konduruyorum.

"Peki ya diğer ikisi?"

"Gayet iyi. Noah o salıncakta her zaman mutlu ve Jacob da oyuncaklarını seviyor. Unutmadan, Jane ve Kate yarın yardıma geleceklerini söylediler, böylece market alışverişine gidebiliriz."

"Tanrım, bir molaya ihtiyacım var."

Luke homurdanıyor. "Evet, ben de."

Market alışverişı fikrinin Luke ve benim için ideal bir randevu gecesi olacağını kim düşünebilirdi ki? Ben değil, ama Tanrım, bunu hiçbir şeye değişmezdim.

"Ve Lex daha sonra gelecek, böylece huzur ve sessizlik içinde oturabiliriz."

"Çocuklarla arasının bu kadar iyi olacağını kim bilebilirdi?" Mırıldanıyorum ve Jacob'ı yerden kaldırıp içime sokuyorum. Başının üstünden yayılan tatlı bebek kokusunu içime çekiyorum ve gülümsüyorum. Küçük eliyle uzanıp gözlüğümü tutuyor ve yüzümden çekip çıkarıyor.

Luke gülerek "Ben değil," diyor ve sonra ağzıma bir öpücük daha konduruyor.

"Hatta biraz oyalanmak istersen onları uzun bir yürüyüşe çıkarabileceğini bile söyledi."

"Şşşt," diye tıslıyorum, çocuklarımıza bakarak. "Seni duyabilirler."

"Hayır, Eli. Ne dediğimizi anlamıyorlar. Ama teklifini kabul edelim. Seni becermek istiyorum," diyor ve ekliyor. "Ya da sen beni sikebilirsin. Her iki şekilde de olabilir."

"Göreceğiz," diyorum, onunla yapmak istediğim her şeyi hayal ederek. Hiç de eskimedi. Sadece daha az sıklıkta. Çünkü artık üç tane çocuğumuz var.

Noah ciddi ciddi ağlamaya başlayınca Luke salıncaktan almak için yanına gidiyor ve onu kucağına alıyor. Yumuşak başını öpmek için hareket ediyorum ve Luke'a tekrar bakmadan önce ona gülümsüyorum.

"Tanrım, seni seviyorum."

Luke bana sırtıyor ve sonra ailece vakit geçirmek için hep birlikte kanepeye oturuyoruz.

Bu benim hayatım, merakla düşünüyorum.

Çılgınca, vahşi ve benim konfor alanımın tamamen dışında, ama gerçekten daha mükemmel olamazdı.

SON SÖZ

Umarım siz de hikâyeyi benim yazmayı sevdiğim kadar sevmişsinizdir. Whit benim bebeğim, ama kalbim Luke'ta.

Sırada Lex'kitabı.... ya da gecenin bir yarısı aklıma gelen başka bir hikâye var.

TEŞEKKÜRLER

Bu kitabı beta olarak okuyan ve bana değerli geri bildirimler veren duyarlı okuyuculara teşekkür ederim. Bunun gerçek ve doğru olduğundan emin olmak için zaman ayırdığınız ve istekli olduğunuz için çok minnettarım.

Corinne Rochelle ve Michelle Kardolus'a bu kitabı okuyup beni doğru yöne yönlendirdikleri için teşekkür ederim. İkiniz de harikasınız.

Ve editörüm Angela O'Connell'a bu kitap üzerindeki tüm sıkı çalışmanız için teşekkür ederim. Her zaman parıldamasını sağlıyorsun.

Ve tabii ki tüm sosyal medya hesaplarımı, bültenimi ve web sitemi yöneten Kari Monty'ye. Gördüğünüz tüm o güzel sayfalar ondan.

Angela ve Kari'nin hizmetleriyle ilgilenen tüm bağımsız yazarlar için onları [IndieAuthorCreative](https://www.indieauthorcreative.com)'de bulabilirsiniz.

Ve son olarak, bana cesaretlendirici sözlerle ulaşan tüm okuyuculara teşekkür ederim. Onlar her şey demek ve beni yazmaya devam ettiriyorlar.

YAZAR HAKKINDA

Cora Rose her türlü romantizmi seviyor ve her yıl çok fazla kitap tüketiyor. Şu anda ABD'de yaşıyor ve günlerini kafasının içindeki karakterler hakkında hayaller kurarak geçiriyor.

Kendisine [web sitesinden](#) ulaşabilir veya şu adresten e-posta gönderebilirsiniz
CoraRoseRomance@gmail.com

CORA ROSE TARAFINDAN DA

Whit

Sem

Emery_

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.